

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ அரவிந்தவல்லி ஸமேத ஸ்ரீ பத்ரிநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

அதிகாரம் 29

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

www.namperumal.com / namperumal.wordpress.com

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

29. சரம ச்லோக அதிகாரம்

ய உபநிஷதாமந்தே யஸ்மாதநந்த தயாம்புதே:
த்ருடித ஜநதா சோக: ச்லோக: ஸ்வயம் ஸமஜாயத
தமிஹ விதிநா க்ருஷ்ணம் தர்மம் ப்ரபத்ய ஸநாதநம்
சமித துரித சங்காதங்க த்யஜ: ஸுகமாஸ்மஹே

பொருள் – எந்த ஸர்வேச்வரன் உபநிஷத்துக்களின் அருகே உள்ளானோ, எல்லையற்ற கருணைக்கடலாக உள்ள எந்த ஒரு ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடைய துன்பங்களை விலக்கக்கூடிய சரமச்லோகம் தானாகவே வெளிப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்ட ஸித்தோபாயமாகிய க்ருஷ்ணனைத் தகுந்த முறைப்படிச் சரணம் புகுந்து தங்களுடைய பாபங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டவர்களாக, சந்தேகம் – அச்சம் போன்றவற்றைக் கைவிட்டவர்களாக, சுகமாக உள்ளோம்.

துர்விஜ்ஞாநைர் நியமகஹநை: தூரவிச்ராந்திதேசை:
பால அநர்ஹை: பஹுபி: அயநை: சோசதாம் ந: ஸுபந்தா:
நிஷ்ப்ரத்யூஹம் நிஜபதமஸௌ நேதுகாம: ஸ்வபூம்நா
ஸத்பாதேயம் கமபி விததே ஸாரதி: ஸர்வநேதா

பொருள் – அறிந்துகொள்வதற்கு மிகவும் கடினமாகவும், பலவிதமான கட்டுப்பாடுகள் உள்ளதால் இயற்றுவதற்குக் கடினமாகவும், தாமதமாகவே பலன் அளிப்பதாகவும், கைம்முதல் இல்லாதவர்களுக்குக் கைக்கொள்ள இயலாததாகவும் உள்ள பலவிதமான உபாயங்களால் நாம் வருந்தி (கலங்கி) நிற்கிறோம். இப்படியுள்ள நமக்கு, நல்லதொரு உபாயமாகவும், அனைவரையும் நெறிப்படுத்தி பலன் அளிப்பவனாகவும், தேர் ஓட்டுபவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணன், தனது மேன்மை காரணமாக, எந்தவிதமான தடையும் இல்லாமல் நம்மை அவனுடைய இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல

எண்ணியவனாக, மேன்மையான சிறந்த மார்க்கத்தை (ப்ரபத்தியை சரம ச்லோகத்தில்) விதித்தான்.

ஒண்டொடியாள் திருமகளும் தானுமாகி
ஒரு நினைவால் ஈன்ற உயிரெல்லாம் உய்ய
வண் துவரைநகர் வாழ வசுதேவற்காய்
மன்னவற்குத் தேர்ப்பாகனாகி நின்ற
தண்டுவமலர் மார்பன் தானே சொன்ன
தனித்தருமம் தானெமக்காய்த் தன்னை என்றும்
கண்டு களித்து அடிகூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின்றானே

பொருள் - அழகான த்வாரகையில் உள்ள அனைவரும் நலமாக இருக்கும்விதமாக, வஸுதேவனுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்தவனும், அர்ஜுனனுக்குத் தேரோட்டியாக நின்றவனும், குளிர்ந்த துளசியுடன் சேர்ந்த மலர்களைத் தனது திருமார்பில் அணிந்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன், அழகான வளையல்கள் அணிந்த பெரியபிராட்டியும் தானுமாகச் சேர்ந்து, இந்த உலகத்தைக் கரையேற்றுவதற்காக ஒரே போன்று சிந்தித்தனர். ஆகவே, தானே சரமச்லோகத்தில் தன்னையே அடையக்கூடிய தர்மமாக (ஸித்தோபாயமாக) வெளிப்படுத்திக் கொண்டான். இதன் மூலமாக, அவனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி நின்று, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யக்கூடிய வாய்ப்பிற்குத் தடையாக உள்ளதான ப்ரக்ருதியுடனான தொடர்பு என்னும் கண்கட்டி விளையாட்டை நீக்குகிறான்.

சரமச்லோகத்தின் அவதாரிகை

மூலம் -

ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந:
நாகபர்யந்தம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம்

என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன், ஸாதுபரித்ராண துஷ்க்ருத் விநாச தர்ம ஸம்ஸ்தாநங்களுக்காக “வண்டுவராபதி மன்னனாய்” வந்து அவதரித்தருளி ஸர்வஸுலபனாய், “த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம்” என்கிறபடியே சரணாகதரான பாண்டவர்களுக்கு “இன்னார் தூதனென நின்று” அர்ஜுநனை ரதியாக்கித் தான் ஸாரதியாய் அவனுக்கு விதேயனாய் நின்றவளவிலே,

விளக்கம் – ஹரிவம்சம் (113-62) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: நாகபர்யந்தம் உத்ஸ்ருஜ்ய ஹி ஆகதோ மதுராம் புரீம் – மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன், திருப்பாற்கடலில் உள்ள ஆதிசேஷன் என்னும் தனது படுக்கையை விட்டு, மதுராவில் வந்து தோன்றினான் – என்பதற்கு ஏற்ப, மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய ஸர்வேச்வரன், நல்லவர்களைக் காப்பாற்றவும் – தீயவற்றை அழிக்கவும் – தர்ம மார்க்கத்தை நிலைநாட்டவும், திருவாய்மொழி (5-3-6) – வண்துவராபதி மன்னன் – என்பதற்கு ஏற்ப பெரியதான த்வாரகையின் சக்ரவர்த்தியாக அவதரித்து எல்லாருக்கும் எளிதாக நாடலாம்படி விளங்கினான்; மஹாபாரதம் வனபர்வம் (161-36) - ஏவமுக்தாஸ்த்ரய: பார்த்தா யமௌ ச பரதர்ஷப த்ரௌபத்யா ஸஹிதா: ஸர்வே நமச்சக்ருர்ஜநார்த்தநம் – மார்க்கண்டேயரால் உபதேசிக்கப்பட்ட குந்தியின் புத்திரர்கள் மூவரும் நகுல ஸஹாதேவர்களுடனும், திரௌபதியுடனும் சேர்ந்து க்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்தார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைச் சரணம் அடைந்த பாண்டவர்களுக்காக, பெரியதிருமொழி (2-2-3) – இன்னார் தூதனென நின்றான் – என்பதற்கு ஏற்ப தூது சென்று, அர்ஜுனனைத் தேரில் அமர வைத்து தான் அவனுக்குச் சாரதியாக அவன் கூறுவதற்கு ஏற்ப நடந்தபடி இருந்தபோது ...

மூலம் – இவ்வர்ஜுநன், தன்னை நிமித்தமாத்ரமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் தன் ப்ரதிபக்ஷங்களை நிரஸிக்க நின்ற நிலையைக் கண்டு பந்துவிநாசம் ஸித்தமென்று நிச்சயித்து, அஸ்தாந ஸ்நேஹத்தாலே பிறந்த சோகத்தாலும், அஸ்தாந க்ருபையாலும், ஆசார்யாதிகள் யுத்தோந்முகரேயாகிலும் அவர்கள் வதத்தாலே பாபம் வருகிறதென்கிற பயத்தாலும் கலங்கி, எது ஹிதமென்று தெளியவேண்டுமென்று பார்த்து, “யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ருஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்” என்று விண்ணப்பம் செய்ய; அவனுடைய சோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக தேஹாதி வ்யதிரிக்தமாய்ப் பரசேஷதைகரஸமான நித்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும், இஸ்ஸ்வரூபம்

தெளிந்தவனுக்குப் பரமபுருஷார்த்த லாபத்துக்குப் பரம்பரயா காரணங்களான கர்மயோக ஞானயோகங்களையும், ஸாக்ஷாதுபாயமாகச் சோதிதமான பக்தியோகத்தையும் ஸபரிகரமாக உபதேசிக்க,

விளக்கம் – தன்னை ஒரு பெயரளவில் மட்டுமே யுத்தபூமியில் நிறுத்திவிட்டு, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய எதிர்தரப்பினர் அனைவரையும் அழிப்பதற்காக நின்றதை அர்ஜுனன் கண்டான். இதனால் தனது உறவினர்கள் அனைவரும் மடிவது உறுதி என்று முடிவு செய்தான். ஆகவே, வரக்கூடாத இடத்தில் (அதாவது யுத்தபூமியில்) தகாதவர்கள் குறித்து உண்டான சோகம் காரணமாகவும், அவசியம் இல்லாத கருணை காரணமாகவும், யுத்தத்தில் தனக்கு முன்பாக தனது ஆசார்யர்கள் உள்ளதால் அவர்களைக் கொன்ற பாபம் உண்டாகும் என்னும் பயம் காரணமாகவும் கலங்கினான். தனக்கு எது நன்மை என்று அறிய எண்ணினான். ஆகவே கீதையில் (2-7) - யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - உன்னுடைய சிஷ்யனாக உன்னிடம் சரணம் அடைந்த எனக்கு எது நன்மை என்று உனக்குத் தோன்றுகிறதோ, அதனை உபதேசிப்பாயாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விண்ணப்பித்தான். அவனுடைய சோகத்தை விலக்குவதற்காக, சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஸர்வேச்வரனுக்கு கைங்கர்யம் செய்தலை மட்டுமே தனக்கு இன்பமாகக் கொண்டதும் நித்யமாக உள்ளதும் ஆகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும், இப்படிப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபம் குறித்து அறிந்த ஒருவன் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் பெறுவதற்கான காரணமாக உள்ள கர்மயோகம் - ஞானயோகம் ஆகியவை குறித்தும், நேரடியான காரணமாக உள்ள பக்தியோகத்தைக் குறித்தும், அவற்றின் அங்கங்களுடன் உபதேசித்தபோது ...

மூலம் - இப்பரமபுருஷார்த்தத்தைக் கடுகப் பெறவேணுமென்கிற த்வரை உண்டேயாகிலும், ஸபரிகரமான இவ் வுபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையினாலும், இவ் வுபாயாநுஷ்டானத்துக்கு அபேக்ஷித ஞான சக்திகளுண்டேயாகிலும், அநேகாவதாநத்தோடே கூடச் சிரகால ஸாத்யமான உபாய ஸ்வபாவத்தாலே அபிமதம் கடுகத் தலைக்கட்டாதபடியிருக்கையாலும் நிரதிசய சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனை வ்யாஜமாகக் கொண்டு பரமகாருணிகனான கீதோபநிஷதாசார்யன், “பக்த்யா பரமயாவாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே ப்ராப்யோஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்ய லிப்ஸுபி:” என்று தான் விகல்பித்து விதித்த உபாயங்களில், “தாவதார்த்திஸ்

ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ் ததா அஸுகம்” என்கிறபடியே தன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கும் மற்றும் அபிமதமானவை எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான ஸாதநமாய், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி வ்யதிரிக்த பரிகர நிரபேக்ஷமாய், லகுதரமாய், க்ஷணமாத்ர ஸாத்யமான ரஹஸ்யதமோபாயத்தை ச்ரோதவ்ய சேஷமில்லாதபடி, உபதேச பர்யவஸானமான சரமச்லோகத்தால் ஸகல லோக ரக்ஷார்த்தமாக அருளிச் செய்கிறான்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை விரைவாகப் பெறவேண்டும் என்னும் வேகம் அர்ஜுனனிடம் இருந்தபோதிலும், பல அங்கங்களுடன் கூடியதான இந்தப் பக்தியோகத்தை எளிதாக இயற்றமுடியாத காரணத்தாலும், இந்த உபாயத்தைக் (பக்தியோகம்) கைக்கொள்ளத் தேவையான ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவை அவசியம் என்பதாலும், பலவிதமான கவனத்துடன் இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும் தனது விருப்பம் என்பதான மோக்ஷம் விரைவாகக் கிட்டாது என்பதாலும், அர்ஜுனன் மேலும் சோகம் அடைந்தான். இப்படிப்பட்ட அர்ஜுனனை ஒரு காரணமாக வைத்துக் கொண்டு, மிகுந்த கருணையுள்ள கீதாசார்யனாகிய க்ருஷ்ணன் செய்தது என்னவென்றால் - பக்த்யா பரமயாவாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே ப்ராப்யோஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ மம கைங்கர்ய லிப்ஸுபி: - சிறந்த மதி நிறைந்தவனே! எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களால் பக்தி அல்லது ப்ரபத்தியால் மட்டுமே நான் அடையப்படுகிறேன்; மற்ற வழிகளால் அடைய இயலாது - என்பதற்கு ஏற்ப தான் விதித்த உபாயங்களுக்குள், விஷ்ணுபுராணம் (1-9-73) - தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததா அஸுகம் யாவந்ந யாதி சரணம் த்வாமசேஷாதநாசநம் - அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கவல்ல ப்ரபத்தியை உன்னிடம் பண்ணாமல் உள்ளவரை மட்டுமே மனிதனுக்குத் தான் இழந்த செல்வங்களை மீண்டும் பெறவேண்டும், புதிய செல்வம் அடையவேண்டும், சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாவை உணராமல் இருப்பது, ஸம்ஸார துக்கம் ஆகியவை தொடரும் - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய திருவடிகளை அடைவதற்கும், மேலும் விரும்பப்படும் அனைத்திற்கும் பொதுவானதாகவும் உள்ள ஸாதனமாகவும்; அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல் மற்றும் விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல் என்னும் இரண்டு அங்கங்களை மட்டுமே அவசியமாகக் கொண்டதாகவும்; மிகவும் எளிதாகவும்; கேட்ட நொடிப்பொழுதில் தகுந்த உபாயமாக உள்ளதும்; மிகவும் இரகசியமாக உள்ளதும் - ஆகிய உபாயத்தை, இதற்கும் மேல் கேட்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று கூறலாம்படியாக உள்ள, உபதேசத்தில் முடிவான சரமச்லோகம் மூலம் அனைத்து உலகங்களையும் காப்பாற்றும் பொருட்டு அருளிச் செய்தான்.

மூலம் - ச்ருதி ஸித்தமான இவ்வர்த்தத்தை சரண்யனான ஸர்வேச்வரன் தானே உபதேசிக்க, இதுதானே “ஸந்த்யஜ்ய விதிநா நித்யம் ஷட்விதம் சரணாகதிம் ஆசார்யாநுஜ்ஞாயா குர்யாத் சாஸ்த்ர த்ருஷ்டேந வர்த்மநா” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வாதிகளிற் சொன்ன ஆசார்யாநுஜ்ஞையுமாயிற்று.

விளக்கம் - ச்ருதிகளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட இந்த ஆழ்பொருளை, அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவனாகிய ஸர்வேச்வரன் தனது திருவாய் கொண்டு தானே உபதேசித்தான். ஆகவே இந்த சரமச்லோகமானது, ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஸர்வதர்மாந் ஸர்வகாமாந் ஐஹிகாமுஷ்மிகாநபி ஸந்த்யஜ்ய விதிநா நித்யம் ஷட்விதம் சரணாகதிம் ஆசார்யாநுஜ்ஞாயா குர்யாத் சாஸ்த்ர த்ருஷ்டேந வர்த்மநா - அனைத்து கர்மங்கள், அவற்றுக்குச் சாதனமாக உள்ள அனைத்து கர்மங்கள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு, ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய சரணாகதியை (ஐந்து அங்கங்கள், சரணாகதி என்னும் ஒரு அங்கி = ஆறு), ஆசார்யனுடைய அனுமதியைப் பெற்ற பின்னர், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி பலன்களைத் துறந்து இயற்றவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆசார்யனுடைய அனுமதியுடன் கைக்கொண்டதாயிற்று.

சரமச்லோகத்தின் முக்கியமான குறிக்கோள்

மூலம் - “ஸர்வதர்மாந்” இந்த ச்லோகத்துக்கு சங்கராதி குத்ருஷ்டிகள் சொல்லும் பொருள்களையெல்லாம் தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலும், நிசேஷபரசைஷயிலும் பரக்க தூஷித்தோம். இங்கு ஸாரமான அர்த்தங்களை ஸத் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமானபடியே சொல்லுகிறோம். இதில் பூர்வார்த்தம் உபாய விதாயகம், உத்தரார்த்தம் பல நிர்த்தேசாதிமுகத்தாலே விதிசேஷம். ஆகையால் இச் ச்லோகம் உபாயவிதிநா ப்ரதாநம்.

விளக்கம் - “ஸர்வதர்மாந்” என்று தொடங்கும் இந்த சரமச்லோகத்துக்கு ஆதிசங்கரர் முதலானவர்கள் கூறிய அர்த்தங்களை தாத்பர்யசந்த்ரிகை மற்றும் நிசேஷபரசைஷ ஆகியவற்றில் விரிவாகக் கண்டித்தோம். இந்த ச்லோகத்தின் சாரத்தை திருக்கோஷ்டியூர் நம்பி மூலமாகப் பெறப்பட்ட கருத்தை முன்னிறுத்தி உரைக்கிறோம். இந்த ச்லோகத்தின் முதற்பகுதியானது உபாயத்தை விதிப்பதாகும். இரண்டாம் பகுதியானது பலன் முதலானவற்றைக் கூறுவதால் விதிவாக்கியத்தின் அங்கமாக உள்ளது. ஆகவே இந்த ச்லோகமானது உபாயத்தை விதிப்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது.

சரமச்சீலோகத்தின் முதல் பாகத்தின் விளக்கம்

“ஸர்வதர்மாந்” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – தர்மமாவது சாஸ்த்ரமே கொண்டு அறியவேண்டியிருக்கும் புருஷார்த்த ஸாதநம். “தர்மாந்” என்கிற பஹுவசநத்தாலே அபிமத ஸாதநமாக சாஸ்த்ர சோதிதங்களான தர்மங்களுடைய பஹுல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஸர்வ” சப்தத்தாலே ஸபரிகரமான நிலையை விவக்ஷிக்கிறது. தர்மபரிகரங்களையும் தர்மமென்று சொல்லக் குறையில்லையிறே. இஸ் ஸர்வசப்தத்தை ஏகசப்த ப்ரதிஸம்பந்தியாக யோஜிக்கும்போது, இது அங்கிகளான நாநாதர்மங்களினுடைய கார்த்ஸ்ந்யத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பொதுவிலே சொன்னாலும் இங்குப் ப்ரகரண வசத்தாலே, மோக்ஷார்த்தமாக சாஸ்த்ர விஹிதங்களாய் ஸபரிகரங்களாய் நாநாப்ரகாரங்களான உபாஸனங்களையெல்லாம் சொல்லுகையிலே தாத்தபர்யம்.

விளக்கம் – “தர்மம்” என்னும் சொல்லானது, சாஸ்த்ரங்கள் (வேதங்கள்) மூலமாக மட்டுமே அறியப்படக்கூடிய உயர்ந்த பலனைத் தருகின்ற உபாயத்தைக் குறிக்கும். “தர்மாந்” என்று பன்மையில் கூறுவதன் மூலம், விரும்புகின்ற பலனை அளிப்பதற்கு ஏற்ற உபாயமாகச் சாஸ்த்ரங்களில் பல தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. “ஸர்வ” என்னும் சொல்லானது, அந்த தர்மங்கள் அனைத்தும் அவற்றின் அங்கங்களுடன் கூடியுள்ளதைக் குறிக்கும். தர்மங்களுக்கு அங்கங்களாக உள்ளவற்றையும் தர்மங்கள் என்று கூறுவதில் தவறில்லை அல்லவோ? “மாம் ஏக” என்பதில் உள்ள “ஏக = ஒன்று” என்னும் சொல்லுக்கு எதிர்மறையாக “ஸர்வ” என்பதை வைத்து நோக்கும்போது, இது அங்கிகளாக உள்ள பலவிதமான தர்மங்களுடைய முழுமையைக் குறிக்கும். “தர்ம” என்னும் சொல் பொதுவான தர்மங்களைக் கூறுவது போன்று இருந்தாலும், இந்த இடத்தில், மோக்ஷத்திற்கான உபாயங்களாக சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவனவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளது; அதாவது அதற்கு அங்கங்களாக உள்ள பலவிதமான உபாஸனைகள் கூறப்படுகின்றன.

மூலம் – புருஷோத்தமத்வ ஞானம் ஸர்வவித்யைகளுக்கும் உபகாரமான தத்வ ஞானமாத்ரமாகவும், அவதார ரஹஸ்ய சிந்தநம் அநுஷ்டிக்கிற உபாஸநாதிகளுடைய சீக்ர

நிஷ்பத்தி ஹேதுவாகவும், தேசவாஸாதிகள் உபாயவிரோதி பாப சூய ஹேதுக்களாய்க் கொண்டு உபாய நிஷ்பாதகங்களாவும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திக்கையாலே, இவற்றை ஸாஷ்டாந்மோசேஷாபாயங்களாக்கி அங்கி பஹுத்வ விஷயமான பஹு வசந்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கை உசிதமன்று. “நாநா சப்தாதி பேதாத்” என்கிறபடியே, இவையொழியவும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி பேதத்தாலே, அங்கி பஹுத்வம் கிடைக்கையால் இப்பஹு வசநம் ஸார்த்தம். அங்கி பஹுத்வத்தையும் பரிகர பஹுத்வத்தையுங்கூட விவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் – புருஷோத்தமனைக் குறித்த ஞானம் (புருஷோத்தம வித்யை – கீதை அத்யாயம் 11) என்பதே அனைத்து வித்யைகளுக்கும் உதவியாக உள்ள தத்வஞானத்தை அளிக்கவல்லது என்றும், அவனுடைய அவதாரத்தைக் குறித்து அறிதல் என்பது உபாஸனைகளுடைய பலனான அவனை விரைவாக அளிப்பதற்குக் காரணம் என்றும், இத்தகைய உபாஸனைகளுக்குத் தடையாக உள்ள பாபங்களை போக்கவல்ல காரணங்களாக திவ்யதேசங்களில் வசித்தல் முதலானவை உள்ளதால் உபாஸனைக்கு அவை ஏதுவாக உள்ளன என்றும் கீதாபாஷ்யம் முதலானவற்றில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவற்றை மோசுஷத்திற்கான நேரடியான காரணங்கள் என்று கொண்டு, இவற்றையும் தர்மங்கள் என்று பன்மையில் கூறப்பட்ட தர்மங்களில் அடங்கும் என்று உரைக்க இயலாது (காரணம் இவை உபாஸனை போன்று மோசுஷத்திற்கான நேரடியான உபாயங்கள் அல்ல). ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-56) - நாநா சப்தாதி பேதாத் – பெயர்கள் வெவ்வேறாக உள்ளதால் ப்ரஹ்மவித்யைகளும் வேறுபட்டவை ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸத்வித்யை, தஹரவித்யை என்று பலவிதமான வித்யைகள் உள்ளதால், “தர்மாந்” என்று பன்மையில் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. ஆக அங்கிகளும் (உபாஸனைகள்), அதன் அங்கங்களும் பலவாக உள்ளதால், “தர்மாந்” என்று பன்மையில் கூறப்பட்டது என உரைத்தாலும் தவறில்லை.

“பரித்யஜ்ய” என்பதன் பொருள்

மூலம் – “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில் த்யாகமாவது “அநயா ச ப்ரபத்யா மாம் ஆகிஞ்சந்யைக பூர்வகம்” இத்யாதிகளிற்படியே அகிஞ்சநனான தன் நிலையைக் கண்டு

உபாயாந்தரங்களிற் பிறந்த நைராச்யம். ஆசையாலே பற்றானால் ஆசையை விடுகை த்யாகமென்ன உசிதமிறே. அதில் “பரி” என்கிற உபஸர்கத்தாலே, “அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயா அபி அத்ருஷ்ட ஸந்தார உபாய:”, “த்வத் பாத கமலாத் அந்யத் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி” இத்யாதிகளிற்படியே அத்யந்த அகிஞ்சநனுக்கு ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் யோக்யதையில்லாமை தெளிகையாலே பிறந்த நைராச்ய அதிசயம் சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் த்யாகமாவது, பூர்ண அநுஷ்டாந சக்தியில்லாதபோது யதாசக்தி அநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறோமென்றும், அதுக்கு யோக்யதையில்லாத தசையிலே வேறே சில அநுகல்பங்களையாதல் உபாய உபாயங்களையாதல் அநுஷ்டிக்கிறோமென்றும் தனக்கு துஷ்கரங்களைக் கணிசிக்கும் துராசையற்றிருக்கை.

விளக்கம் – (“பரித்யஜ்ய” என்றால் “முழுமையாக விடுதல்” என்று பொருள்) இங்கு “விடுதல்” என்பது அந்யா ச ப்ரபத்யா மாம் ஆகிஞ்சந்யைக பூர்வகம் – இந்த ப்ரபத்தி மூலம் “மற்ற உபாயம் ஏதும் இல்லாமை” என்பதை மட்டுமே முன்னிட்டுக் கொண்ட என்னை – போன்றவற்றில் கூறப்படுவது போன்று, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாமல் உள்ள தனது நிலையைக் கண்ட ஒருவன், அத்தகைய மற்ற உபாயங்களின் மீது ஆசையின்றிப் போவதைக் குறிக்கும். ஒன்றை ஆசை காரணமாகப் பற்றினால், அந்த ஆசையை விடுதலே த்யாகம் என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதில் உள்ள “பரி” என்னும் உபஸர்க்கம் மூலம், ஸ்ரீரங்ககத்யம் (2) - அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயா அபி அத்ருஷ்ட ஸந்தார உபாய: - இனி வரப்போகின்ற எல்லையற்ற காலத்தை நோக்கியபோதிலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பதற்கான உபாயம் இன்றி உள்ளேன் – என்றும், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-10) - த்வத் பாத கமலாத் அந்யத் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி - உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் அல்லாமல் எனக்கு எந்த ஜன்மத்திலும் வேறு புகலிடம் இல்லை – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும் இல்லாமல் உள்ளவனுக்கு, அனைத்து காலத்திலும் அனைத்து விதங்களிலும் தன்னிடம் வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி இல்லை என்று தோன்றுவதால் உண்டாகும் ஆசையற்ற தன்மையின் மிகுதியானது கூறப்படுகிறது. அனைத்துவிதங்களிலும் த்யாகம் என்பது என்ன? மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக உள்ள பக்தியோகத்தை முழுமையாகக் கைக்கொள்ள இயலாதபோது நம்முடைய சக்திக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்றவரை அநுஷ்டிப்போம் என்றும், அதற்கும் சக்தி இல்லையெனில் அதற்கு

மாறாக உள்ள அவை போன்ற மற்றவற்றையோ அல்லது உபாயத்திற்கு உபாயமாக உள்ளவற்றையோ அனுஷ்டிப்போம் என்றும் எண்ணியபடி, தன்னால் கைக்கொள்ள இயலாதவற்றிலிருந்து ஆசையை முழுவதுமாக விலக்கிக் கொள்ளும் நிலையாகும்.

மூலம் – இவ் அநுவாதத்துக்கு அதிகார விசேஷத்தைக் காட்டுகை ப்ரயோஜநம். அதில் “பரி” என்கிற உபஸர்க்கம் அதிகார பெளஷ்கல்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. “அநித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம்” என்கிறவிடத்தில் “ப்ராப்ய” என்கிறது விதியின்றிக்கே “ப்ராப்ய வர்த்தமாந: த்வம்” என்று வ்யாக்யாதமானாற்போலே இங்கும், “பரித்யஜ்ய ஸ்தித: த்வம்” என்று விவக்ஷிதமாகக் கடவது. இப்படி அர்த்தாந்தரங்களிலும் ப்ரயோகமுண்டாகையாலே “க்த்வா” ச்ருதி மாத்ரத்தைக் கொண்டு, த்யாகம் அங்கமென்னவொண்ணாது.

விளக்கம் – “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பது அநுவாதம் ஆகும் (அநுவாதம் என்றால் முன்பே நடந்ததை உரைப்பதாகும். இது விதிமுறையைக் கூறுவது அல்ல. அதாவது மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் கைக்கொள்ள இயலாமல், அதனைக் கைவிட்டுள்ள நிலையில் ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகக் கைக்கொள்ளுதலே இங்கு கூறப்படுகிறது). இது ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி கொண்ட அதிகாரியைக் கூறுகிறது. “பரி” என்பது அத்தகைய தகுதியின் முழுமையைக் கூறுகிறது. கீதை (9-33) - அநித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் – நிலையற்றதும் ஆனந்தம் அற்றதும் ஆகிய இந்த லோகத்தை அடைந்த நீ என்னைப் பக்தியுடன் பணிவாயாக – என்னும் ச்லோகத்தில் உள்ள “ப்ராப்ய = அடைந்த” என்பது விதிமுறையைக் கூறும் தொனியில் வரவில்லை; மாறாக “ப்ராப்ய வர்த்தமாந: த்வம் – இந்த உலகத்தை அடைந்துள்ள நீ” என்னும் தொனியில் வந்துள்ளது. இதே போன்று இங்கும் “பரித்யஜ்ய ஸ்தித: த்வம் – அனைத்து வழிகளையும் கைவிட்டுள்ள நீ” என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இவ்விதம் நம்மால் பெறப்படும் அர்த்தங்களில் வேறுபாடு உள்ளதால், “க்த்வா – செய்ததன் பின்னர்” என்று உள்ளதைக் கொண்டு “அனைத்தையும் கைவிடுதல்” என்பது ப்ரபத்தியின் அங்கம் என்று கூற இயலாது.

மூலம் – “பரித்யஜ்ய” என்கிறது விதியானபோது, ப்ரபத்யத்யாயாதிகளில் விதிக்கிறபடியே ஆகிஞ்சந்ய ப்ரதிஸந்தாநாதி ரூபமான கார்பண்யமாகிற ப்ரபத்யங்கத்தை விதிக்கிறதென்றால், அர்த்தத்தில் விரோதமில்லை. அப்போது “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிறவிது, “அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயே: அகிஞ்சந: அகதி:”, “ந தர்ம நிஷ்டே அஸ்மி” இத்யாதிகளிற்படியே, ஸர்வதர்மங்களும் தன்னை யோக்யதா பர்யந்தமாகக் கழித்தபடியை முன்னிட்டுக் கொண்டு என்றபடி. இவ்வளவு விளம்பித ப்ரதீதிகமான அர்த்தமும், பஹு ப்ரமாண அநுகுணமாகையால் அவற்றுக்கு விருத்தமாக சங்கராதுய்க்தங்களான ஸர்வதர்ம ஸ்வரூப த்யாகார்த்தங்களிற் காட்டிலும் உபாதேயம்.

விளக்கம் – “பரித்யஜ்ய” என்பது “இன்னதைச் செய்யவேண்டும்” என்று விதிக்கப்படும் பொருளில் உள்ளது என்று கொண்டால், ப்ரபத்தி அத்யாயம் போன்றவற்றில் விதிக்கப்படுவது போன்று, “என்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லை” என்று எண்ணும் வடிவத்தில் உள்ளதான கார்பண்யத்தை (வேறு கதி அற்றவன் என்னும் நிலை) விதிப்பதாகக் கூறுவதில் குற்றம் இல்லை. இவ்விதம் கொண்டால் “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பது, அஹிர்ஹித்ய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயே: அகிஞ்சந: அகதி: - நான் அபராதங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளேன், என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி அற்றவனாக உள்ளேன், உன்னை அடையும் வழி அறியாதவனாக உள்ளேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்தம் (22) - ந தர்ம நிஷ்டே அஸ்மி - தர்மத்தில் நிலைநிற்காமல் உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அனைத்து தர்மங்களையும் கைக்கொள்ளத் தகுதி அற்றவனாக உள்ள நிலை” என்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இந்தப் பொருளானது ஒருவனுக்கு தாமதமாகவே அறியப்படுவதால், அந்தத் தாமதம் என்னும் தோஷம் கொண்டதாகவே உள்ளது; ஆனாலும், இவ்விதம் பொருள் கொள்ளுதல் என்பது பல ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்றபடியாகவே உள்ளதால், இதற்கு முரணாகப் பொருள் உரைத்த சங்கரர் முதலானவர்களுடைய கூற்றாகிய “அனைத்து தர்மங்களையும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் கைவிடுதல்” என்பதைக் காட்டிலும் சிறந்ததே ஆகும்.

மூலம் – ப்ரபத்திக்காக ஒரு தர்மமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவென்று ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை விதிபக்ஷத்துக்கு உசிதம். அப்போது “பரி” என்கிற உபஸர்கம், “ஆசாந்தேந கர்தவ்யம் சுசிநா கர்தவ்யம்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற

ஸ்ர்வ ஸாதாரண யோக்யதா ஆபாதகங்களும் இதுக்கு அங்கமாக ஸ்வீகார்யங்களாகாவென்று விவசுஷிக்கிறது.

விளக்கம் – “பரித்யஜ்ய” என்பதை ஒரு விதிமுறையாகக் கொண்டால், “ஸ்ர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு “ப்ரபத்திக்காக எந்த ஒரு தர்மத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டாம்” என்பதே பொருளாகிறது; அதாவது ப்ரபத்தி அவற்றை எதிர்பார்ப்பதில்லை என்று பொருள். இவ்விதம் கொள்ளும்போது “பரி” என்னும் உபஸர்க்கமானது - ஆசாந்தேந கர்தவ்யம் சுசிநா கர்தவ்யம் - இது ஆசமனம் செய்பவன் செய்யவேண்டியது, இது சரீரத்தாய்மையுடன் செய்யவேண்டியது - என்று கூறப்படுவதான, அனைத்துவிதமான கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பொதுவான தகுதியை உண்டாக்குகின்ற ஆசமனம், நீராடுதல் போன்றவைகளைக் கூட, ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஏற்கக்கூடாது என்று தேறுகிறது.

“பரித்யஜ்ய” என்னும் பதத்திற்கு மற்றவர்கள் கூறும் பொருள்களுக்கு மறுப்பு

மூலம் - இங்ஙனன்றிக்கே கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகமென்கிற தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்னும் பசுஷத்தில், ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமன்றிக்கேயொழியும். தர்மாநிஷ்டாந சக்தனுக்கிறே அவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்க வேண்டுவது? இது பஹுப்ரமாண ஸித்தமான கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்துக்கும் “புகலொன்றில்லா அடியேன்”, “குலங்களாய”, “குளித்து மூன்று”, “ந தர்மாநிஷ்ட: அஸ்மி” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தமான அகிஞ்சநாதிகாரமென்கிற ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் விருத்தமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொள்ளாமல் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபங்களைத் துறத்தல் என்பது ப்ரபத்திக்கு ஓர் அங்கம் (இன்றியமையாத செயல்) என்று கொண்டால், ப்ரபத்தியானத்ய் அனைவரும் கைக்கொள்ளக்கூடிய ஒன்று என்னும் தன்மையை இழந்துவிடும். அந்த மூன்றையும் கைக்கொள்ளவல்ல ஒருவனால் மட்டுமே அல்லவோ அவற்றைத் துறக்க இயலும்? இது, பல ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரபத்திக்கு ஒரு அங்கமாக ஏற்கப்பட்டதான “நான் சக்தி

அற்றவன்” என்னும் கார்ப்பண்யம் என்பதற்கு முரணாகிவிடும். மேலும் திருவாய்மொழி (6-10-10) – புகல் ஒன்றில்லா அடியேன் – என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (90) – குலங்களாய – என்றும், திருமாலை (25) – குளித்து மூன்றலை – என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) – ந தர்மாநிஷ்ட: அஸ்மி – நான் எந்தவிதமான தர்மநிஷ்டைகளிலும் நிற்காதவன் – என்றும் உள்ள வரிகளின் மூலம் வெளிப்படுவதான “எந்தவிதமான உபாயமும் அற்றவன் (அகிஞ்சநன்)” என்னும் அங்கத்துக்கும் முரணாகும்.

மூலம் – ஈச்வரனைப் பற்ற அத்யந்த பரதந்தரதையாலே உபாயாந்தரங்களுக்கு சேஷத்ரஜ்ஞன் நித்யாசக்தன் என்று கட்டி, இவனுக்கு அவற்றினுடைய த்யாகத்தை விதிக்கிறதென்னுமது ஸர்வசாஸ்த்ர ஸ்வவசந ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதி விரோதத்தாலே அத்யந்த பரிஹாஸ்யம். அப்போது துல்ய ந்யாயதையாலே “வ்ரஜ” என்கை தானும் கடியாது. உபாயாந்தரங்களுக்கு ஜீவாத்மா நித்யாசக்தனென்கை தங்களுக்கு அநிஷ்டமான அநுவாத பசுஷத்துக்கு ஸ்த்ரீகரணம் பண்ணினபடியாமத்தனை. ஏகப்ரயோகந்தானே அசக்தனைப் பற்றத் த்யாகாநுவாதமாய் இதரனைப் பற்றாத் த்யாக விதியாகை ஏகவாக்யத்தில் கடியாது.

விளக்கம் – சேஷத்ரஜ்ஞனான ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனை நம்பியே உள்ளதாலும், அவனுக்கு வசப்பட்டவனாகவே உள்ளதாலும், எப்போதும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவதற்கான சக்தி அற்றவன் என்று தீர்மானித்து, அதன் காரணமாக அந்த உபாயங்களைக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறுதல் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமாக உள்ளதாலும், இதனை இவ்விதம் உபதேசம் செய்பவர்கள் கூறுவதற்கும் செய்வதற்கும் முரணாக உள்ளதாலும் எல்லையற்ற பரிகாசத்திற்கு உட்பட வேண்டியதே ஆகும் (அதாவது ஒருவனுக்கு ஒரு செயலைச் செய்ய சக்தி இல்லை என்று கூறிய பின்னர், அவன் அந்தச் செயலைச் செய்யாமல் துறக்கவேண்டும் என்று கூறுவது பரிகாசத்திற்கு உரியது அல்லவோ). இவ்விதம் இவர்கள் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்டால், அதே கருத்தின்படி “வ்ரஜ – என்னை அடைவாய்” என்று கூறுவதையும் இயற்றமுடியாது (சக்தி இல்லை) என்றே ஆகிறது. ஜீவாத்மா எப்போதும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் சக்தி அற்றவன் என்று கூறுபவர்கள், “பரித்யஜ்ய” என்பது முன்பே நடந்த ஒன்றை மீண்டும் கூறுகிறது என்பதை இவர்கள் ஏற்க மறுக்கிறார்கள் (அதாவது ஒருவனுக்கு ஒரு செயலைச் செய்யும் சக்தி இல்லை என்பது, அந்தச் செயலை அவன் முன்பு

ஒருமுறையேனும் செய்தால் அல்லவோ உணர இயலும்). மேலும் ஒரு வாக்கியத்தில் ஒரே முறை ஒரு சொல்லை பயன்படுத்துவதன் மூலம் - “ஒருவனுக்கு ஒரு செயலைச் செய்வதற்கான சக்தி இல்லாத காரணத்தால் என்ன நடந்தது”, “ஒருவனால் ஒரு செயலைச் செய்ய முடிந்த காரணத்தால் அதனைத் துறக்கவேண்டும்” - ஆகிய இரண்டையும் ஒருசேர உரைக்க இயலாது.

மூலம் - பலத்தில் வைஷ்ணவியின்றிக் கே அதிகாரியும் ஏகனாயிருக்க “குரு - லகு” விகல்பமும் சொல்லவொண்ணாது. குரூபாயத்திலே சக்தனானவனுக்கே அதின் த்யாக விசிஷ்டமான லகூபாயத்தை விதித்தால், குரூபாயத்தில் ஒருத்தரும் ப்ரவர்த்திப்பா ரில்லாமையாலும், வேறொரு முகத்தாலே அதிகாரபேதம் சொல்ல வொண்ணாமையாலும், குரூபாயத்தை விதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ரமாணமன்றிக் கே யொழியும். லகூபாய ப்ரோசநார்த்தமாக குரூபாயத்தை விதித்து, அது தன்னையே நிஷேதிக்கிறதென்கையும் அத்யந்த அநுசிதம். அநுபாயங்களை உபாயங்களாக விதிக்கிறதென்றால், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் மோஹந சாஸ்த்ரங்களாகப் ப்ரஸங்கிக்கையாலே, சரண்ய ஸ்வரூபாதிகளும் ஸித்தியாதபடியாம். குருக்களான க்ருஷ்யாதி வ்யாபாரங்களும், லகுக்களான ரத்நவாணி ஜ்யாதிகளும் அர்த்தார்த்திகள் பக்கல் விகல்பிக்கிறதும், அதிகாரி விசேஷ வ்யவஸ்தையாலே என்னுமிடம் லோகப்ரஸித்தம். ஆழ்வானுடைய சரமச்லோக வ்யாக்யானத்திலும் இவ்வளவே விவசுஷிதமாகையால், ஒரு விரோதமுமில்லை. ஸமாவர்த்தநாதிகளில் குரு லகு விகல்பமும் அவஸ்தா விசேஷங்களாலே நியதமென்று கொள்ளாதபோது, குருவிதாந வையர்த்தமும் வரும்.

விளக்கம் - ஒரு அதிகாரி தர்மங்களை இயற்றும் சக்தி கொண்டவனாக உள்ளபோது, அடையும் பலன்களின் எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லாதபோது, கடினமானது - சுலபமானது (குரு - லகு) என்று இரண்டுவிதமான உபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளலாம் என்று கூறுவதாக இருத்தல் ஆகாது. ஏன்? கடினமாக உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் சக்தி கொண்ட ஒருவனுக்கு, அதனைத் துறந்து சுலபமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும்படிக் கூறினால், அதன் பின்னர் யாரும் கடினமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள யாரும் முயலமாட்டார்கள்; மேலும், வேறு எந்தவிதமான வழியாலும் அதிகாரிகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை உரைக்க இயலாமல் போகும்; இந்தக் காரணங்களால், கடினமான உபாயத்தை உரைக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு, அவை

ப்ரமாணமாக உள்ளன என்னும் தன்மை மறைந்துவிடும். “சுலபமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதில் ஆசையை உண்டாக்கும்விதமாக, கடினமான உபாயத்தை முதலில் விதித்த பின்னர் அவற்றைத் துறத்தல் குறித்துக் கூறப்படுகிறது” என்று கூறுவது மிகவும் பொருந்தாத கூற்றாகும். “உபாயங்களாக அல்லாதவற்றை உபாயங்களாகக் கூறிய பின்னர், அவற்றைத் துறத்தல் குறித்துக் கூறப்படுகிறது” என்று கூறினால், ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் மோக்ஷ உபாயங்களாக இல்லாதவற்றைக் கூறுகின்றன என்னும் தோஷம் ஏற்படும்; இதனால் அவை மூலம் அறியப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் குறித்து உறுதியாக அறிய இயலாத நிலை உண்டாகிவிடும். இந்த உலகில் பொருள் சேர்ப்பதில் ஆசை உள்ளவர்களில் சிலர் விவசாயம் செய்தல் போன்ற கடினமான செயல்களையும், சிலர் ரத்னங்களை விற்பது போன்ற சுலபமான செயல்களையும் செய்கிறார்கள் அல்லவோ (இதே போன்று மோக்ஷ உபாயங்களிலும் இருந்தால் என்ன) என்று சிலர் கேட்கலாம்; ஆனால் இந்த வேறுபாடுகளின் காரணம் அந்தந்த தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களில் வேறுபாடு உள்ளதால் ஆகும். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானின் சரமச்லோகத்திற்கான வ்யாக்யானத்திலும் நாம் கூறிய கருத்தே உள்ளதால், எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. ஸமாவர்த்தனம் (ப்ரம்மசர்யத்தை முடித்துக் கொண்டு க்ருஹஸ்தனாக ஆகும்போதும் செய்யவேண்டிய ஸ்நானம் போன்றவை) போன்றவற்றில் கடினமானவையும் சுலபமானவையும் சூழ்நிலைக்குத் தக்கபடி விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்று கொள்ளாவிட்டால், கடினமான உபாயத்தை விதிப்பது வீணாகும் (க்ருஹஸ்தனாக உடனேயே ஆகிறான் என்னும்போது சுலபமான ஸ்நானமும், சிறிது காலம் கழிந்த பின்னரே க்ருஹஸ்தனாகிறான் என்னும்போது கடினமான ஸ்நானமும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது).

மூலம் - “ஜ்ஞாபூர்த்தியாதல் விச்வாஸ பூர்த்தியாதலுடையவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி; ஜ்ஞாந மாந்த்யமாதல் விஸ்வாஸ மாந்த்யமாதலுடையவன் உபாஸநாதிகளுக்கு அதிகாரி” என்றால், இச் சரமச்லோகாதிகளுக்கு உபதேஷ்டாக்களுமாய்ப் பரமாஸ்திகரு மாகையாலே பூர்ண ஜ்ஞாந விச்வாஸரான வ்யாஸாதிகளுக்கு உபாஸநாதிகளில் அதிகாரமில்லையாம். அவர்கள் உபதேச காலத்திலே ஜ்ஞாந விச்வாஸங்களுடையராகப் பின்பு கலங்கி உபாஸகரானார்களென்கைக்கு ஒரு ப்ரமாணமில்லை.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “முழுமையான ஞானம் கொண்டவனும், பரிபூர்ணமான விச்வாஸம் கொண்டவனும் மட்டுமே ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவன்; ஞானம் முழுமை அடையாதவனும், விச்வாஸம் முழுமை அடையாதவனும் மட்டுமே உபாஸனை செய்வதற்குத் தகுதியானவன்” என்னும் பிழையான கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். இவ்விதம் கொண்டால், சரமச்சலோகத்தை வெளிப்படுத்தியவர்களும், உயர்ந்த ஆஸ்திகர்களும், பரிபூர்ணமான ஞானம் கொண்டவர்களும், முழுமையான விச்வாஸம் நிறைந்தவர்களும் ஆகிய வ்யாஸர் போன்றவர்கள் உபாஸனை செய்யும் தகுதி அற்றவர்கள் என்றாகிவிடும். அவர்கள் உபதேசம் செய்யும்போது முழுமையான ஞானம் மற்றும் பரிபூர்ணமான விச்வாஸம் கொண்டவர்களாக இருந்து, பின்னர் அவற்றை இழந்து உபாஸகர்கள் ஆனார்கள் என்பதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை.

மூலம் – ப்ரபந்தராய் வைத்து லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக உபாஸநாதிகளை அநுஷ்டித்தார்களென்கைக்கும் அவ்வோ ப்ரபந்தங்களில் ஒரு வசநமில்லை. அப்படிக்கல்பிக்கப்புக்காலும், தன் அதிகாரத்துக்கு நிஷித்தமானவற்றை லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கப்புக்கால், அவை இவன் தனக்கும் பாபமாய் அதிகாரத்துக்கு விருத்தாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே தன் அநுஷ்டாநத்தையிட்டு லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் பண்ணவும் கடப்படாதொழியும். தனக்கு இரண்டு வழிகள் சாஸ்த்ர அநுமதங்களானால், அவற்றில் லோகத்தார்க்குச் சக்யமாய் அவர்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பதொன்றைத் தான் அநுஷ்டித்துக் காட்டி, லோகத்தாரை அதிலே நிலை நிறுத்துகையே லோகஸங்க்ரஹமென்று ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலேயருளிச் செய்தார். அல்லது ஸந்யாஸிக்கு நிஷித்தமான க்ருஹஸ்தைகாந்த தர்மத்தை, ஸந்யாஸி அநுஷ்டித்துக் காட்டுமது லோகஸங்க்ரஹார்த்தமாகாது; இது ஆஜ்ஞாநாதிலங்கநமாமத்தனை. இப்படியே ப்ரபத்யதிகாரிக்கு நிஷித்தத்தை, அவன்தானே கைங்கர்ய புத்தியாலே அநுஷ்டிக்கையும் ஸ்வாதிகார விருத்தம். ப்ரபத்திக்கு அநபேக்ஷிதங்களான சாஸ்த்ரீயங்களைக் கைங்கர்ய புத்தியாலே அநுஷ்டிப்பார்க்கு விரோதமில்லை.

விளக்கம் – மேலும் அவர்கள் ப்ரபந்தர்களாக தங்களுடைய வாழ்வில் இருந்தபோதிலும், லோகஸங்க்ரஹமாக (அனைத்து யோகங்களிலும் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒருவன் தன்னுடைய நிலைக்கு ஏற்றபடியான உயர்ந்தவற்றையே கைக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் தன்னைக் காட்டிலும் யோகம் போன்றவற்றில் தாழ்ந்தவர்களாக உள்ளவர்கள்,

தன்னைப் பின்பற்றி அத்தகைய உயர்ந்தவற்றைச் செய்ய முயன்றால், அவர்களால் இயலாமல் அழிந்துவிடுவார்கள் என்பதற்காக, அவர்கள் நிலைக்குத் தாழ்ந்து அவர்களுக்கு ஏற்றபடியான கர்மங்களைக் கைக்கொள்ளுதலே லோகஸங்க்ரஹமாகும். இதனைக் கீதை 3-20ல் காண்க) இருப்பதற்காக உபாஸனத்தில் நின்றனர் என்று கூறுவதற்கும் எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை. அது போன்று அவர்கள் செய்தார்கள் என்று வைத்துக்கொண்டால், ஒருவன் தனக்கு சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்பட்டவற்றை உலகிற்கு உதாரணம் காண்பிப்பதற்காகக் கைக்கொண்டாலும், அது அவனுடைய நிலைக்கு விரோதமாகவும் பாபங்களை உண்டாக்குவதாகவும் உள்ளதால், அவனால் உலகிற்குச் சரியான உதாரணமாக இருக்கமுடியாமல் போய்விடும். கீதாபாஷ்யத்தில் (3-20) ஸ்வாமி எம்பெருமானார் லோகஸங்க்ரஹத்திற்கு இரண்டு வழிகள் சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்டன என்றால், அவற்றில் உலகத்தாருக்கு எது மிகவும் எளிமையாகவும் நன்மை அளிப்பதாகவும் உள்ளதோ, அதனை ஒருவன் தனது வாழ்க்கையில் கைக்கொண்டு, அதில் அவர்களை நிலைநிறுத்துவதே லோகஸங்க்ரஹகம் என்று காண்பித்தார். ஸந்யாஸி ஒருவன், தனக்கு விலக்கப்பட்டதாகவும் க்ருஹஸ்தனால் மட்டுமே கைக்கொள்ளக் கூடியதாகவும் உள்ள தர்மங்களை, கைக்கொண்டால் அது லோகஸங்க்ரஹம் ஆகாது; இது பகவானின் ஆணையை மீறும் செயலாகும். இது போன்று, ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனக்கு விலக்கப்பட்ட ஒரு செயலை, அது கைங்கர்யம் ஆகும் என்று தவறாக எண்ணிச் செய்தாலும், அவனுடைய அதிகாரத்திற்கு அது முரணே ஆகும். ஆனால் ப்ரபந்நன் ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்கப்பட்டதும், ப்ரபத்திக்கு அவசியம் இல்லாததும் ஆகிய செயல்களை, அவை கைங்கர்யம் என்று கொண்டு இயற்றினால், அதனால் தவறில்லை.

தங்களுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் துறக்கவேண்டும் என்பதற்கான கண்டனம்

மூலம் – “தந்தம் ஜாத்யாதிகளுக்கு அநுரூபங்களுமாய்த் தத்தமக்கு சக்யங்களுமான ஸர்வ தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம், அங்கமாக விதேயம்” என்னும் பக்ஷத்திலும், ப்ரபத்த்யுத்தர காலம் தன் வர்ணாச்ரமாதிகாரங்களுக்கு அநுரூபமாக அடைத்த கைங்கர்யத்தையும் இழந்து அஹிம்ஸா ஸத்யவசநாதி ஸாமாந்ய தர்மங்களையும் ஆசார்ய வந்தனாதிகளையும் தவிர்ந்து பசு ம்ருக பக்ஷயாதிகளைப் போலே திரியும்படியாம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “அவரவர்களுடைய குலங்களுக்கு உரியதாகவும், அவரவர்களுடைய ஆச்ரம அதிகாரங்களுக்கு ஏற்றதாகவும் உள்ள அனைத்தையும் கைவிடுதல் என்பது ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகும்”, என்று கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் செய்தால், ப்ரபத்திக்கு பின்னர் வரும் காலங்களில் அவர்கள் தங்களுடைய வர்ணாச்ரமத்திற்கு ஏற்றதாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட பகவத் கைங்கர்யங்களை இழப்பர், அஹிம்ஸை - உண்மையைப் பேசுதல் முதலான தர்மங்களையும் இழப்பர், ஆசார்யர்களை அண்டாமல் இருப்பர், பசு மற்றும் பறவைகள் போன்று திரிந்தபடி இருப்பர்.

மூலம் - “நிஷேத வாக்ய ஸித்தங்களான நிவ்ருத்தி ரூப தர்மங்கள், ஸ்வரசுஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமல்லாமையாலே, சரணாகதியோடு விரோதமில்லாமையால் இங்குப் ப்ரவ்ருத்தி ரூப தர்மங்களினுடைய த்யாகமே விவசுஷிதம்” என்னும் நிர்வாஹமும் மந்தம். நிவ்ருத்தியும் வ்யாபார விசேஷமென்னுமிடமும் அதுவும் ஸ்வரசுஷணார்த்தமா மென்னுமிடமும் லோக வேத ஸித்தமிநே.

விளக்கம் - “சில செயல்களைச் செய்யக்கூடாது என்று தடுக்கும் விதத்தில் அமைந்துள்ள விலக்குகின்ற வடிவத்தில் உள்ளதான (நிவ்ருத்தி) தர்மங்கள், தங்களைக் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குக் கைக்கொள்ளும் செயல்களைக் கூறாத காரணத்தால், அவை சரணாகதியுடன் முரண்பாடு அற்றவை அல்ல (இவை வெளிப்படையாகத் தடுக்கப்பட்டதால், தனியாகக் கைவிடவேண்டியது இல்லை). ஆகவே இங்கு கைவிடப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டவை, வேதங்களால் செய்தாகவேண்டும் என்று உபதேசம் செய்யப்படும் தர்மங்கள் அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்ட நிவ்ருத்தி தர்மங்கள் அல்ல” என்று சிலர் கூறுவர். இந்த வாதமும் பொருந்தாது. சிலவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டாலும், அந்தத் தர்மங்களும் ஒரு சிலருக்கு விருப்பமான செயல்களாகவே இருக்கலாம் (அப்போது அவர்கள் அதனைக் கைவிடுகிறார்கள் அல்லவோ) அல்லது அவை தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயலாகவும் இருக்கலாம் என்பதை நாம் இந்த உலகத்திலும் வேதங்களிலும் காணலாம்.

மூலம் – இவ் விதிபலத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபங்களான ஸர்வதர்மங்களையும் தவிர்ந்து திரிகைதானே ப்ரபந்நனுக்கு சாஸ்த்ரார்த்தமானாலோவென்னில், ப்ரபந்நரான பூர்வர்களும் இப்போதுள்ளாரும், ஸாவதாநமாய்ப் பண்ணிப் போகிற கைங்கர்யங்களும், அபசார பரிஹாரங்களும் விருத்தாநுஷ்டமாம். யதா ப்ரமாணம் ப்ரபத்தி ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராய்ப் பரமகாருணிகருமா யிருக்கிறவர்களுக்கு, ப்ரம விப்ரலம்ப ஸம்பாவனையுமில்லை.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் “பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலம் விதிக்கப்படும் கட்டளையின் வலிமை காரணமாக, செய்யக்கூடியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை ஆகிய அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு இருப்பதே ப்ரபந்நன் செய்யவேண்டியது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதாக உரைக்கிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டால், ப்ரபந்நர்களாக இதுவரை இருந்துள்ள பூர்வர்கள் மற்றும் இப்போது உள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவரும் செய்கின்ற கைங்கர்யங்கள் மற்றும் தங்களுடைய அபராதங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தங்கள் ஆகிய அனைத்துமே சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமானவை என்றாகிவிடும். ப்ரபத்தியைத் தகுந்த ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் வழிவழியாகக் கைகொண்டபடி உள்ளவர்களுக்கும், மிகுந்த கருணை கொண்டவர்களுக்கும் எந்தவிதமான அறியாமையோ அல்லது மற்றவர்களை வஞ்சிக்கும் தன்மையோ இல்லை என்று அறியவேண்டும்.

மூலம் – “யாவஜ்ஜீவம் ஸர்வதர்ம த்யாகம் விதேயமாகிலன்றோ இவ்விரோதமுள்ளது? ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந சஷணத்தில், ஸர்வதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் அங்கமானால் விரோதமில்லையே” என்னில், அப்போது ஸம்பாவிதமல்லாதவற்றினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் விதிக்கவேண்டா; ஸம்பாவிதமானவற்றினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் விதேயமாகில், அப்போது உண்டான பகவத் சேஷத்ரவாஸ சிகா யஜ்ஞோபவீத ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரணாதிகளைத் தவிர்ந்து கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணப் ப்ரஸங்கிக்கும்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “மேலே கூறப்பட்ட மறுப்பானது, ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது வாழ்க்கை முழுவதும் அனைத்து தர்மங்களையும் துறக்கவேண்டும் என்று கூறினால் மட்டுமே பொருந்தும். மாறாக, ப்ரபத்தி நேரத்தில், அதன் அங்கமாக, அனைத்து தர்மங்களையும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் துறந்து, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அவற்றை மீண்டும் கைக்கொள்ளலாம் என்று கூறினால், அந்த மறுப்பு பொருந்தாது”, எனலாம்.

இதற்கு சமாதானம் உரைப்போம் - அனைத்து நேரங்களிலும் கைக்கொள்ளப்படாத ஒரு செயலைத் துறக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் ப்ரபத்தி நேரத்தில் இயற்றப்படுகின்ற தர்மங்களை மட்டுமே அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் துறக்கவேண்டும் என்றால் ப்ரபத்தியானது, “பகவான் உகப்புடன் வசிக்கும் திவ்யதேசத்தில் நாமும் வசித்தல், சிகை வைத்துக் கொள்ளுதல், யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தல், திருமண்காப்பு அணிதல்” போன்ற பலவற்றையும் துறந்த பின்னரே கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றாகிறது அல்லவோ?

மூலம் - ஆகையால் உபாஸநத்தில் வரும் கர்மாத்யங்களாலே நிரபேசையாயிருக்கிற ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஒரு தர்மத்தையும் பற்றவேண்டாவென்கையே த்யாகவிதி பசுஷத்துக்கு உசிதம். இந்தத் த்யாகவிதியான பசுஷந்தன்னிலும் உபாயாந்தர ஸாமர்த்யமில்லார்க்கும், அது உண்டாகிலும் விளம்ப சுகமரல்லாதார்க்கும், இப் ப்ரபத்தியில் அதிகாரம். இப்படியானால் ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - ஆகவே உபாஸனைக்குத் தேவையான அங்கமாக உள்ள அந்தவிதமான தர்மத்தையும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டியதில்லை (அல்லது அதனை ப்ரபத்தி எதிர்நோக்குவதில்லை) என்பதே, அனைத்தையும் கைவிடவேண்டும் என்னும் விதியால் (இதுவே த்யாகவிதி பசுஷம் எனப்படுகிறது) கூறப்படுவதாகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலம், “இப்படியாக உள்ள விதியிலும் கூட, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட சக்தி அற்றவர்களுக்கும் மற்றும் அத்தகைய சக்தி உள்ளபோதிலும் கிட்டக்கூடிய பலனில் ஏற்படும் தாமத்தத்தைப் பொறுக்க இயலாதவர்களுக்கும் இந்த ப்ரபத்தியியைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி உள்ளது” என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களுக்கும் முரண்பாடு உண்டாகாது.

மூலம் - பூர்வாசார்யர்களும் இவ்விடத்தில் ஸர்வதர்ம ஸ்வரூப த்யாகம் ப்ரபத்த்யங்க மென்றும், இப்படியன்றென்றும் விவாதமும் பண்ணினார்களல்லர். ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யமும், ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேசுஷ்யமும் இச் சரமஸ்லோகத்தில் எந்தப் பதங்களிலே விவசுஷிக்கை உசிதமென்று விமர்சித்தார்களத்தனை.

விளக்கம் – பூர்வாசார்யர்கள் கூட, அனைத்து தர்மங்களையும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் கைவிடுதல் என்பது ப்ரபத்தியின் அங்கமா இல்லையா என்று விவாதம் செய்யவில்லை. அவர்களுடைய ஆராய்ச்சி முழுவதும் சரமச்லோகத்தின் எந்தப் பதங்கள் மூலம், ப்ரபத்திக்குத் தகுதியாக உள்ளதான “மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாமை (ஆகிஞ்சந்யம்)” மற்றும் ப்ரபத்திக்கு எந்தவிதமான அங்கங்களும் அவசியம் இல்லை ஆகியவை உணர்த்தப்படுகின்றன என்பதிலேயே காணப்படுகிறது.

அதிகாரம் புரஸ்க்ருத்ய உபாயஸ்ய நிரபேக்ஷதாம்
ஏக சப்தேந வக்தீதி கேசித் வாக்யவிதோ விது:

பொருள் – வாக்கியங்களுடைய அமைப்பு முறையை அறிந்த சில ஆசார்யர்கள், பரித்யஜ்ய என்பதன் மூலம் சரமச்லோகமானது முதலில், ப்ரபத்திக்கான அதிகாரம் கொண்டவர்களை உரைத்த பின்னர் (இவர்கள் ஆகிஞ்சந்யத்தை உடையவர்கள்), “ஏகம்” என்னும் பதம் மூலம் மற்ற அங்கங்கள் அவசியம் இல்லை என்பதைக் கூறுவதாகக் கொண்டனர்.

நைரபேக்ஷ்யம் புரஸ்க்ருத்ய விஹிதஸ்ய லகீயஸ:
உபாயஸ்ய அதிகாரம் து சோக த்யோத்யம் விது: பரே

பொருள் – ஒரு சிலர் கூறுவது : சரமச்லோகமானது முதலில் மற்ற அங்கங்கள் அவசியம் இல்லை என்பதைக் கூறிய பின்னர், “வ்ரஜ” என்பதன் மூலம் விதிக்கப்படுவதான மிகவும் எளிய உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி உள்ளவன் யார் என்பதை, “மாக்ச:” என்பதன் மூலம் தள்ளப்படவேண்டியதாகக் கூறப்படும் சோகம் என்பதால் உணர்த்துகிறது (அதாவது இங்கு சோகம் என்பது மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலவில்லையே என்னும் நிலையாகும்) – என்பதாகும்.

இத்தம் அர்த்த அவிசேஷே அபி யோஜநாபேத மாத்ரத:
ப்ராசாம் விவாத: ஸம்வ்ருத்தோ பாஷ்யகாரை: அவாரித:

பொருள் - சரம ச்லோகத்தால் கூறப்படும் பொருள் இன்னது என்னும் கருத்தில் பூர்வார்சார்யர்களுக்குள் எந்த வேறுபாடும் இல்லை; ஆனால், அந்த ச்லோகத்தில் எந்தப் பதம், எந்தப் பொருளை உணர்த்துகிறது என்பதில் மட்டுமே அவர்களுக்குள் முரண்பாடு உள்ளது. ஆகவே இவற்றை எம்பெருமானார் தடுக்கவில்லை.

அஜ்ஞாத பூர்வ வருத்தாந்தை: யத் தத்ர ஆரோபிதம் பரை:

தத் து ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாத்யை: நிர்மூலம் இதி தர்சிதம்

பொருள் - முன்பு உள்ளவற்றைக் குறித்து ஏதும் அறியாதவர்களால், சரம ச்லோகத்தின் மூலம் “தர்மங்களைத் துறக்கவேண்டும்” என்று எந்த ஒரு இல்லாத அம்சம் கூறப்பட்டதோ, அது வேரில்லாத கருத்து என்று அல்லவோ எங்களாழ்வான் உள்ளிட்ட பலராலும் கூறப்பட்டது.

இரண்டு முக்கிய ச்லோகங்களுக்கான விளக்கம்

மூலம் - ஆனால், “இதம் சரணம் அஜ்ஞாநம் இதமேவ விஜாநதாம் | இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இதம் ஆநந்த்யம் இச்சதாம்” என்றும், “அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா | ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம்” என்றும் சொல்லுகிற அதிகார பேதமிருக்கும்படி என்? என்னில், இவ்விடத்திற் சொன்ன அஜ்ஞாநம், உபாஸநாதிகளில் தெளிவில்லாமையாதல் ப்ரபத்தி தன்னிலும் ஸூசுஷ்டி விசேஷங்கள் அறியாமையாதலா மத்தனை.

விளக்கம் - ஆனால், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-101) - இதம் சரணம் அஜ்ஞாநம் இதமேவ விஜாநதாம் | இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் இதம் ஆநந்த்யம் இச்சதாம் - ஏதும் அறியாதவர்கள், அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் என்ற அனைவரும், இந்தப் பெருங்கடலின் அக்கரையை அடைந்து, தாங்கள் அடைய விரும்பும் இலக்கான மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு இதுவே வழியாகும் - என்றும், ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் முக்தகம் - அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா | ஸ்வபக்தேர் பூம்நா வா ஜகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம் - பக்தியோகத்தில் ஞானம் இல்லாதவர்கள், நாராயணனே உயர்ந்த தேவன் என்னும்

பக்தியோகத்திற்குத் தேவையான ஞானம் உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரனிடம் மாறாத அன்பு கொண்டவர்கள், ப்ரபத்தி அன்றி வேறு கதி அறியாதவர்கள் – என்றும் உள்ள ச்லோகங்களில், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை எவ்விதம் விளக்க இயலும் என்று கேட்கலாம். இந்த ச்லோகங்களில் கூறப்படும் அறியாமை என்பது, உபாஸனைகளில் தெளிவான ஞானம் இல்லாமையும் மற்றும் ப்ரபத்தியைக் குறித்து மிகவும் நுட்பமான ஞானம் இல்லாமையுமே ஆகும்.

மூலம் – இவற்றில் “விஜாநதாம்” என்றும், “தேவே பரிவ்ருடதயா வா விதிதயா” என்றும் சொன்ன ஜ்ஞாந விசேஷமும் உபாஸனாதிகளில் தெளிவாதல், ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமான சரண்யகுணாதி விஷயத்தில் தெளிவாதலாமித்தனை அல்லது இதுக்கு அநபேக்ஷிதமான ஸர்வவிஷய ஜ்ஞாநமன்று. பரிவ்ருடத்வ ரூபமான சரண்யகுண விசேஷ ஞாநமிறே இங்கு சொல்லப்படுகிறது. இவ் உபயுக்த ஞாநமுண்டானாலும், உபாயாந்தரத்தில் சக்தியில்லாதபோது அகிஞ்சநனாய் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாம். சக்தியுண்டேயாகிலும், “சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: | மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்கிறபடியே ரக்ஷகன் கைபார்த்து தான் கைவாங்கியிருக்கையன்றோ உசிதமென்னில், இது ப்ரபந்நனுடைய உத்தர க்ருத்ய விசேஷத்துக்கு உதாஹரணமாம். அல்லாதபோது உபாயவிதாயக சாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தங்களாம்.

விளக்கம் – மேலே உள்ள ச்லோகங்களில் காணப்படும் “விஜாநதாம் = யார் அறிந்தவரோ” மற்றும் “தேவே பரிவ்ருடதயா வா விதிதயா = அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்னும் ஞானம்” என்னும் இரண்டின் மூலமும் உபாஸனையைக் குறித்து நன்றாக அறிந்த ஞானம் அல்லது தான் சரணம் அடையத்தகுந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்த ஞானம் என்பது மட்டுமே கூறப்படுகிறது; இவை அல்லாமல், ப்ரபத்திக்குத் தேவையற்றதான அனைத்துவிஷயங்களைக் குறித்த ஞானம் அல்ல; காரணம் இங்கு சரணம் புகத்தக்கவனுடைய “அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன்” என்னும் ஞானமே கூறப்படுகிறது. உபாஸனத்தைக் குறித்த ஞானம் இருந்தாலும், அத்தகைய உபாஸனையைக் கைக்கொள்ள இயலவில்லை என்றால், அவன் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் சக்தியற்றவன் என்றாகி, ப்ரபத்திக்குத் தகுதியாவன் ஆகிறான். ஆனால் ஒருவனுக்கு அத்தகைய சக்தி இருந்தாலும், சீதை, இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் (39-30) - சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம்

பரபலார்த்தந: மாம் நயேத்யாதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்- விரோதியின் வலிமையை அழிக்கவல்ல இராமன், இலங்கையைத் தனது அம்புகளால் நிரப்பி, அதன் பின்னரே என்னை அழைத்துச் செல்லவேண்டும். இதுவே அவனுக்குப் பெருமை ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் காப்பாற்றும் தருணத்திற்குக் காத்திருந்து, மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடாமல் இருப்பது அல்லவோ உசிதமாகும் என்று சிலர் கேட்கலாம். சீதையின் கருத்தானது, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ப்ரபந்நன் இருக்கவேண்டிய நிலைக்கு உதாரணம் ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் பொருளற்றவை ஆகிவிடும்.

மூலம் - உபாயாந்தரத்தில் தனக்கு ஜ்ஞாநமுண்டாய், அதில் அநுஷ்டாந சக்தியுமுண்டானாலும், விளம்ப சக்ஷமனன்றிக்கே இருக்குமாகில் கடுக பலம் தரவல்ல ப்ரபத்தியே நமக்கு உசிதை யென்றிருக்குமவனும் இப் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாம். இத்தை “இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்” இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிறது. எங்ஙனையென்னில், “திதீர்ஷதாம் பாரம்” என்றது கடுக அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்க வேணுமென்னும் த்வரையுடையார்க்கு என்றபடி. “ஆநந்த்யம் இச்சதாம்” என்றது ஸ்வரூப ப்ராப்ய பரிபூர்ண பகவத் அநுபவத்தைப் பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டார்க்கு என்றபடி.

விளக்கம் - ஒருவனுக்கு மற்ற உபாயங்களில் ஞானம் கொண்டவனாக, அவற்றைக் கைக்கொள்ள அவன் சக்தி உள்ளவனாக இருந்தாலும், அவற்றின் மூலம் பலன் கிடைக்கும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், விரைந்து பலன் தரவல்ல ப்ரபத்தியே தனக்கு ஏற்றது என்று எண்ணினால், அவன் ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவன் ஆகிறான். இதனையே மேலே உள்ள லக்ஷமீ தந்த்ரம் (17-101) - இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் - ஸம்ஸாரம் என்னும் பெருங்கடலின் அக்கரையை அடைய எண்ணுபவர்களுக்கு இதுவே உபாயம் - என்று கூறியது. எப்படியென்றால், “திதீர்ஷதாம் பாரம்” என்பதால், தங்களுக்கு விருப்பம் அல்லாதவை (ஸம்ஸாரம்) விரைந்து நீங்கவேண்டும் என்னும் வேகம் கொண்டவர்களுக்கு என்னும் கருத்து கூறப்படுகிறது. லக்ஷமீ தந்த்ரம் (17-101) - ஆநந்த்யம் இச்சதாம் - என்பது தங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற இலக்காக உள்ளதான பரிபூர்ணமான பகவத் அநுபவம் கிட்டினால் அல்லாமல், உயிர் தாங்க மாட்டார்கள் என்பதைக் கூறுவதாகும்.

மூலம் - இவையிரண்டையும் நினைத்து “ஸ்வபக்தே பூம்நா வா” என்கிறார். இங்கு பக்தியென்றது ப்ரேம பாரவச்யத்தைச் சொன்னபடி; அல்லது பக்தியோகத்தைச் சொன்னபடியன்று. இப்படி பக்தியினுடைய பூமாவாகிறது கடுகப் ப்ராப்தி கிடையாதபோது அழியும்படியான அவஸ்தா விசேஷம். இது சிலர்க்குக் கட்டளைப்பட்ட பக்தியோகமில்லையாகிலும், ஸுக்ருத விசேஷ மூலமான பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வரும். இவ் அவஸ்தையுடையவனும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி.

விளக்கம் – இந்த இரண்டையும் கருத்தில் கொண்டே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் – ஸ்வபக்தே பூம்நா வா – பக்தியின் மிகுதியால் – என்றார். இங்கு கூறப்பட்ட பக்தி என்பது பகவானிடம் கொண்ட ப்ரேமை ஆகும், அது பக்தியோகத்தைக் குறிக்கவில்லை. பக்தியின் மிகுதி என்றால், விரைவாக பகவானைக் கிட்ட இயலவில்லை என்றால், உயிர் போகும்படியான நிலையில் உள்ள தன்மையாகும். இத்தகைய நிலையானது சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட பக்தியோகத்தில் காணப்படுவதில்லை என்றாலும், ஒரு சிலருக்கு அவர்கள் செய்த நற்செயல்கள் காரணமாக, இந்த நிலையானது பகவானால் அளிக்கப்படுவதாகும். இந்த நிலையில் உள்ளவர்களும் ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவர்கள் ஆவர்.

மூலம் – இப்படியாகையால் உபாயாந்தரத்தில் அஜ்ஞராய் இவ்வுபாயத்தில் ஸமுதாய ஜ்ஞாநமாத்ரமுடையராயிருப்பார்க்கும், இதிலும் உபாயாந்தரத்திலும் தெளிவுண்டானாலும் உபாயாந்தரத்தில் அநுஷ்டாந சக்தியில்லாதார்க்கும், இவையிரண்டும் உண்டானாலும் விளம்பம் பொறாத ஆர்த்யதிசயமுடையார்க்கும் ப்ரபத்தியிலே இழியலாம். இவ்விளம்ப சூடிமனும் தான் நினைத்த காலத்திலே பலம் பெறுகைக்கு உபாயாந்தர ரஹிதன். இப் ப்ரகாரத்தை நினைத்து “ஐகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம்” என்கிறது.

விளக்கம் – ஆக மற்ற உபாயங்களைக் குறித்து அறியாதவர்களாக ப்ரபத்தியைக் குறித்து மட்டுமே நன்கு அறிந்தவர்களாக உள்ளவர்கள், ப்ரபத்தி மற்றும் மற்ற உபாயங்கள் ஆகிய இரண்டிலும் ஞானம் உள்ளவர்கள் என்றாலும் மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் சக்தி அற்றவர்களாக உள்ளவர்கள், இந்த இரண்டைக் குறித்தும் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய இரண்டையும் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் இவற்றால் ஏற்படவல்ல பலன் காலதாமதமாக உண்டாவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவர்கள் ஆகியோர் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளலாம். இவ்விதம் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் உள்ளவன், தான் நினைத்த காலத்தில் பலன் அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாதவனே ஆகிறான். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஸ்வாமி பராசரபட்டர் - ஐகதி கதிம் அந்யாம் அவிதுஷாம் – இந்த உலகத்தில் வேறு உபாயங்களை அறியாதவன் – என்றார்.

மூலம் - வ்யாஸாதிகள் அதிகாரி புருஷர்களாகையாலே விளம்ப சுகமருமாய் இருப்பார்கள். ஆகையால் உபாஸநத்தில் இழிந்தார்கள்; அல்லது ஜ்ஞாந மாந்த்யமாதல் விச்வாஸ மாந்த்யமாதல் உண்டாகி இழிந்தார்களல்லர்;

அசக்தஸ்யாதி க்ருச்சேஷு துராசா தார்ட்டய சாலிந:
கஸ்யசித் புத்தி தெளர்பல்யம் லகு த்யாகஸ்ய காரணம்

தத்ர ப்ரபத்யநர்ஹாணாம் அந்யாதித்யபி யுஜ்யதே
வ்யாஸாதிஷு து நைவைஷா நீதி: ஸம்சய காதிஷு

இப்படி உபாஸந ப்ரபதங்களுக்கு அதிகாரம் வ்யவஸ்திதமாகையால் இரண்டு சாஸ்த்ரமும் ஸப்ரயோஜநம். இரண்டு அதிகாரிகளுக்கும் ஸ்வதர்மத்தில் ப்ரதிபத்தி வைஷம்யமே உள்ளது. ப்ரபந்நனுக்குக் கோரின பலத்தைப் பற்ற வேறு ஒன்றை அநுஷ்டிக்கில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர பந்த ந்யாயத்தாலே விரோதமுண்டானாலும், ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகவாதல் பகவத்பாகவத ஸம்ருத்தயாதி பலாந்தரத்தைப் பற்றுவாதல் வேறொன்றை அநுஷ்டித்தால் விரோதமில்லை.

விளக்கம் - வ்யாஸர் முதலானவர்கள் பரமபுருஷனுடைய அதிகாரிகள் என்பதால் அவர்கள் காலதாமதத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டார்கள், மற்ற உபாயங்களிலும் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் ஞானம் இன்றியோ அல்லது நம்பிக்கை இன்றியோ மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவில்லை.

- அசக்தஸ்யாதி க்ருச்சேஷு துராசா தார்ட்டய சாலிந: கஸ்யசித் புத்தி தெளர்பல்யம் லகு த்யாகஸ்ய காரணம் - கைக்கொள்ள மிகவும் கடினமாக உள்ள உபாயங்களில் நிலைநிற்கச் சக்தி அற்றவனாகவும், பக்தியோகம் முதலியவற்றால் முக்தி அடைவேன் என்னும் வீணாசையைக் கொண்டவனாகவும் உள்ள ஒருவனுக்கு, எளிதான உபாயத்தைக் கைவிடுதல் என்பதற்குக் காரணம் நம்பிக்கைக் குறைவே ஆகும்.

- தத்ர ப்ரபத்யநர்ஹாணாம் அந்யாதித்யபி யுஜ்யதே வ்யாஸாதிஷு து நைவைஷா நீதி: ஸம்சய காதிஷு – அத்தகைய நம்பிக்கைக் குறைவு உண்டாகும்போது, ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கு வேறு உபாயம் ஏற்றதே என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். ஆனால் மற்றவர்களுடைய ஐயங்களைப் போக்கும் வ்யாஸர் முதலானவர்களிடம் இந்தச் சிந்தனை பொருந்தாது.

இப்படியாக உபாஸனை மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டிற்கான தகுதியைக் குறித்துத் தீர்மானிக்கப்பட்டதால், இந்த இரண்டுமே அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடி பயன் அளிப்பதே ஆகின்றன. இந்த இரண்டு அதிகாரிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய தர்மங்களுக்குக் கைக்கொள்வதில் உள்ள வேறுபாடு என்பது அவர்களுக்கு அவற்றைக் குறித்த எண்ணத்தில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாகவே அமைகிறது. ப்ரபந்நன் ஒருவன் தான் அடைய எண்ணும் பலனுக்காக (மோசடி) வேறு எந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும், அவை ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு முன்பாக எதுவும் பலிக்காதது போன்று, பலன் அளிக்காது (ப்ரபத்தி உட்பட). ஆனால் அவை பகவத் ஆராதனையாகவும், பாகவத நன்மைக்காகவும் செய்யப்பட்டால், எந்தப் பாதிப்பும் இல்லை.

“பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு உபாயத்வ புத்தியைத் துறத்தல் என்பதே பொருள்
என்பது கண்டிக்கப்படுதல்

மூலம் – இப்படி ஸ்வரூப த்யாகம் கூடாதொழிந்தாலும் உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் பண்ணுகை “பரித்யஜ்ய”வுக்குப் பொருளானாலோ என்னில், ப்ரபந்நனுக்கு உத்தர க்ருத்ய கோசரங்களான வாக்யங்களில், உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் விதிக்கிறவிடம் உசிதம். இங்கு உத்தர க்ருத்ய பரமன்றிக்கே உபாய விதாயகமாயிருக்கிற இவ்வாக்யத்திற் சொல்லுகையாலே, இப்புத்தி த்யாக பூர்வகமான தர்மஸ்வரூபம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக அநுஷ்டேயம் என்று பலிக்கையால் “ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான கேவல கைங்கர்யம் உத்தர க்ருத்யம்” என்கிற பதம் ஸித்தியாது. இவ்வுபாயத்துக்குச் சொல்லுகிற தர்மாந்தர நைரபேக்ஷயமும் கிடையாது. இவ்வுபாயம் அகிஞ்சநாதிகாரமன்றிக்கே ஒழியும். எங்ஙனையென்னில் உபாயமல்லாதவற்றில் உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் இங்கு விதிக்கவேண்டா. உபாயமானவற்றில் உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் பண்ணி

அநுஷ்டிக்கையாவது பழைய உபாஸநாதிகளில் நிலையாம். இங்கு உபாயத்வ புத்தி த்யாகம் பொருளாகச் சொல்லுகிற பக்ஷத்தில் த்யாக விதிக்கும் அநுஷ்டாந விதிக்கும் அதிகாரி பேதத்தாலே விரோதம் பரிஹரித்தவிடமும் அநபேக்ஷித வசநம். இங்கு ஸ்வரூப த்யாகம் சொல்லும்போதிறே இவ் விரோத ப்ரஸங்கமுள்ளது? இப்படி புத்தி விசேஷ த்யாக பூர்வக கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளைப் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக இசையும் பக்ஷத்தில், உபாஸந ப்ரபநங்களுக்கு அங்காங்கி வ்யபதேசத்தில் மாறாட்டமேயுள்ளது. அங்க பாவத்தில் யதாகதஞ்சித் அநுஷ்டாநம் அமையுமென்கிற வைஷம்யமும் பந்தம். “ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரே காம்ய கர்ம ப்ரஸித்யதி” என்று சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “பரித்யஜ்ய என்பதன் மூலம் தர்மங்களை முழுவதுமாகக் கைவிடாமல், அவற்றை உபாயமாக எண்ணும் சிந்தனையை மட்டுமே கைவிடுதல் என்று கூறப்படுவதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யவேண்டியவற்றைக் கூறும் வாக்கியங்களில் இது போன்று அவற்றை உபாயமாக எண்ணும் சிந்தனையை மட்டுமே கைவிடுதல் என்று விதிக்கப்பட்டுள்ளது சரியே ஆகும். ஆனால் இந்த சரமச்சலோகம் என்பது ப்ரபத்திக்கு முன்பாக உள்ள உபாயத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யவேண்டியவற்றை விதிக்கவில்லை. ஆகவே பரித்யஜ்ய என்பதற்கு இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், இந்தத் தர்மங்களை ப்ரபத்தியின் அங்கமாகவே கொண்டு அவற்றைக் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், ஆனால் அவை உபாயம் அல்ல என்னும் சிந்தனையுடன் இருத்தல்வேண்டும் என்றும் கூறுவதாகிறது. இதனை ஒப்புக்கொண்டால், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யப்படும் சில செயல்கள் எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமலும், அந்தச் செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்னும் ஒரு கட்டாயத்திற்காகவும், பகவானுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்னும் எண்ணத்துடனும் செய்தல் வேண்டும் என்னும் விதியானது பொருந்தாமல் போகும். மேலும் ப்ரபத்திக்கு இன்றியமையாத அங்கங்கள் என்று ஏதும் இல்லாமலும் போகும். இதன் விளைவாக மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இன்றி உள்ள ஒருவர் கைக்கொள்ளக்கூடிய உபாயமே இந்த ப்ரபத்தி என்னும் நிலை மறைந்துவிடும் (அல்லது மற்ற உபாயங்கள் இல்லாமல் உள்ளதே இதற்கான தகுதி என்பது இல்லாமல் போகும்); எப்படியென்றால் – உபாயங்களாக அல்லாத தர்மங்களை உபாயங்களாக எண்ணி, அவற்றை உபாயம் அல்ல என்று துறத்தலை பரித்யஜ்ய என்பதால் விதிப்பதாகிறது என்று கூறுதல் அவசியம்

அற்றதாகும். உபாயமாக உள்ள தர்மங்களை உபாயமாகச் சிந்தையில் வைக்காமல் இயற்றுதல் என்பது பழைய உபாஸனை போன்றதே ஆகும். மேலும் “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு தர்மங்களை உபாயங்களாக எண்ணுவதைக் கைவிடுதல் என்று கொண்டால், கைவிடுதல் என்னும் விதி மற்றும் கைக்கொள்ளும் என்னும் விதி ஆகியவை அந்தந்த அதிகாரியைப் பொறுத்தே அமையும் என்று சமாதானம் கூறுவது அவசியம் அற்றதாகிறது. “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு, தர்மங்களை அடியுடன் கைவிடுதல் என்று கூறினால் மட்டுமே இவ்விதம் பிரிப்பது பொருந்துகிறது? கர்மம், ஞானம் மற்றும் பக்தி ஆகியவற்றை, அவை உபாயங்கள் என்று எண்ணாமல் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நிலை ப்ரபத்திக்கான அங்கம் என்று கொண்டால், பக்தனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் போய்விடும். மேலும் அங்கமாக உள்ள ஒரு செயல்பாட்டைப் பொறுத்தவரையில், அதனைப் பரிபூர்ணமாகச் செய்தல்வேண்டும் என்னும் அவசியம் இல்லை என்றும், தனது சக்திக்கு ஏற்ப அவற்றை இயற்றினால் போதுமானது என்றும் கூறுவதும் சரியல்ல. பூர்வமீமாம்ஸையில் - ஸகலாங்கோப ஸம்ஹாரே காம்ய கர்ம ப்ரஸித்யதி - ஒரு பலனுக்காகச் செய்யப்படும் செயலானது அனைத்து அங்கங்களுடன் செய்தால் மட்டுமே பலன் அளிக்கும் - என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ?

மூலம் -

அத: ஸ்வரூப த்யாக உக்தௌ கைங்கர்யஸ்ய அபசாரதா
உபாயத்வம் இதி த்யாகோ தத் ஸ்வரூப அங்கதா பவேத்

ஸாத்விக த்யாக யுக்தாநாம் தர்மாணாம் ஏதத் அங்கதா
நூநம் விஸ்ம்ருத காகாதி வ்ருத்தாந்தை: உபவர்ணிதா

ஸக்ருத் ப்ரபதநேந ஏவ தர்மாந்தரதவீயஸா
தத் சஷணே அபிமதம் பூர்வே ஸம்ப்ராபு: இதி சுச்ரும

ப்ரஸக்த அங்கத்வ பாதே து ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸம தேஜஸ:
உபாயஸ்ய ப்ரபாவச்ச கைங்கர்யாதி ச ஸுஸ்திரம்

பொருள் –

- அத: ஸ்வரூப த்யாக உக்தௌ கைங்கர்யஸ்ய அபசாரதா உபாயத்வம் இதி த்யாகோ தத் ஸ்வரூப அங்கதா பவேத் – எனவே கர்மங்களை ஸ்வரூபத்துடன் விடவேண்டும் என்று கூறினால், கைங்கர்யத்திற்கு அபசாரமாக உள்ள நிலை உண்டாகிவிடும். கர்மங்கள் உபாயங்களாக உள்ளன என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடவேண்டும் என்று கூறினால், தர்மங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு (ப்ரபத்தியின்) அங்கமாக உள்ள நிலை உண்டாகும்.
- ஸாத்விக த்யாக யுக்தாநாம் தர்மாணாம் ஏதத் அங்கதா நூநம் விஸ்மருத காகாதி வ்ருத்தாந்தை: உபவர்ணிதா – காகாஸுரனுடைய சரிதத்தை மறந்தவர்களால், ஸாத்விக த்யாகத்துடன் சேர்ந்ததாக உள்ள தர்மங்களுக்கு ப்ரபத்தியின் அங்கமாக உள்ள தன்மை கூறப்படுகிறது.
- ஸக்ருத் ப்ரபதநேந ஏவ தர்மாந்தரதவீயஸா தத் சஷணே அபிமதம் பூர்வே ஸம்ப்ராபு: இதி சுச்ரும – ஐந்து அங்கங்கள் அல்லாமல் வேறு எந்தத் தர்மங்களையும் அங்கமாக வேண்டாதபடி உள்ளதும், ஒருமுறை மட்டுமே செய்யப்படுவதும் ஆகிய ப்ரபத்தியால், ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் அந்த நொடியிலேயே தாங்கள் விரும்பிய பலனை அடைந்தார்கள் என நாம் அறிகிறோம்.
- ப்ரஸக்த அங்கத்வ பாதே து ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸம தேஜஸ: உபாயஸ்ய ப்ரபாவச்ச கைங்கர்யாதி ச ஸுஸ்திரம் – மற்ற தர்மங்கள் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக வருவதை மறுத்தவுடன், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்ற தேஜஸ் கொண்ட ப்ரபத்தியின் பெருமை மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகியவை உறுதியாக நின்றன.

“பரித்யஜ்ய” என்னும் த்யாகவிதியின் ஆழ்பொருளும் விளக்கமும்

மூலம் – ஆகையால் “இங்கு ஸர்வதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகத்தை அங்கமாக விதிக்கிறது” என்றும், “அவை அங்கமாம்படி இங்கு புத்தி விசேஷ த்யாக மாத்ரம்

விதிக்கிறது” என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் ஆஜ்ஞாநுபாலநாதி சாஸ்த்ரங்களுக்கும், ப்ரபத்திக்கு நைரபேக்ஷயம் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும், ப்ரபந்நராய்ப் போந்த பூர்வசிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்துக்கும் விருத்தங்களாம். இப்படி உக்த தோஷங்களாலே தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகமும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமன்று; உக்த நைரபேக்ஷயத்தாலே அந்த தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபமும் இதுக்கு அங்கமன்று. ஆகையால் இங்கு மற்றொரு தர்மத்தாலும் இப் ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷையில்லை என்கையிலே இத் த்யாக விதிக்குத் தாத்தர்யம்.

விளக்கம் – ஆகவே “பரித்யஜ்ய என்னும் த்யாக விதியானது, அனைத்து தர்மங்களையும் அதன் ஸ்வரூபத்துடன் கைவிடுதல் என்பதையே ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக விதிக்கிறது” என்றும், “பரித்யஜ்ய என்னும் த்யாக விதியானது, அனைத்து தர்மங்களையும், அந்தத் தர்மங்கள் உபாயமாக உள்ளன என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடுதல் என்பதையே ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக விதிக்கிறது” என்றும் கூறுகின்ற இரண்டுவிதமான கருத்துக்களும் - கர்மங்களுக்கான கட்டளைகளைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், ப்ரபத்தியானது மற்ற எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை என்று கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கும், பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும், ப்ரபந்நர்களாகத் திகழும் பூர்வ சிஷ்யர்களுடைய ஒழுக்கங்களுக்கும் முரணாக உள்ளன. இவ்விதம் கூறப்பட்ட தோஷங்கள் காரணமாக தர்மங்களை அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் துறப்பது என்பது ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல. இதே போன்று, ப்ரபத்தி எந்த ஒன்றையும் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில்லை என்பதால், தர்மங்களை இயற்றுவதும் ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல. ஆகவே பரித்யஜ்ய என்னும் இந்த த்யாக விதிக்கு, “ப்ரபத்தி வேறு எந்த ஒரு தர்மத்தையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை” என்பதே கருத்தாகும்.

மூலம் – “இப்படிப் ப்ரதிஷேதிக்மைக்குப் ப்ரஸங்கம் வேணும். இங்கு என்ன தர்மங்கள் ப்ரஸக்தங்களாய்ப் ப்ரதிஷேதிக்கப்படுகின்றன?” என்னில் – வேதாந்த சோதிதைகளான வித்யைகளில் ஒரு வித்யையிலே ஓதி அங்கங்களாய்த் தோற்றின வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் கதி சிந்தநாதிகளும் வித்யாந்தரத்திலும் வருமாப்போலே, ந்யாஸ வித்யையிலும் இவை துல்ய ந்யாயதையாலே அங்கங்களாய் வரப்புக இப்படி அங்கத்வ ப்ரஸங்கமுடைய ஸர்வதர்மங்களாலும் இதுக்கு அபேக்ஷையில்லை என்கை இவ்விடத்துக்கு உசிதம்.

விளக்கம் - “இவ்விதமாக மறுப்பதற்கு (அல்லது தடுப்பதற்கு) ஏதேனும் தவறாக உரைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இங்கு எத்தகைய தர்மங்கள் இவ்விதம் தவறாக உரைக்கப்பட்டதால் அவை மறுக்கப்படுகின்றன?” என்று சிலர் கேட்கலாம். வேதாந்தங்களான உபநிஷத்துகளில் விதிக்கப்படும் பல வித்யைகளில், ஏதேனும் ஒரு வித்யையில் மட்டுமே அங்கங்களாகக் காணப்படுகின்ற சில வர்ணாசிரம தர்மங்களும், அர்ச்சிராதி கதி குறித்த சிந்தனைகளும், மற்ற வித்யைகளுக்கும் (அவற்றில் கூறப்படவில்லை என்றாலும்) பொருந்தும்; இதே போன்று, ந்யாஸ வித்யையாகிற ப்ரபத்திக்கு இது போன்ற அங்கங்கள் (மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு கருத்துக்கள் காண்க) அவசியமானது என்று தோன்றினாலும், இவ்விதம் தவறுதலாக ப்ரபத்தியின் அங்கங்களாக எண்ணப்படும் இவை ப்ரபத்தியால் எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை. இதுவே இங்கு சரியான கருத்தாகும்.

தர்மங்களைத் துறத்தல் ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல

மூலம் - இத் தர்மங்களுக்கு “ஸஹகாரித்வேந ச” என்ற ஸுத்ரத்திற் சொன்ன வித்யா ஸஹகாரித்வ வேஷம் தவிர்த்தாலும், “விஹிதத்வாச்சாசிரம கர்மாபி” என்று ஸுத்ராந்தரத்திற் சொன்ன விநியோகாந்தரத்துக்குப் ப்ரபந்நன் பக்கல் நிவாரகரில்லை. ஆகையால் இத்தர்மங்களினுடைய அநுஷ்டாநமும் தர்மங்களைத் த்யஜிக்கையும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்லாமையால் அசக்யங்களில் நைரச்யம் அதிகாரத்திலே சொருகும். சக்யமான நித்ய நைமித்திகங்களுடைய அநுஷ்டாநம் ஆஜ்ஞாநுபாலனமான கைங்கர்ய மாத்ரமாம்.

விளக்கம் - இந்தத் தர்மங்கள், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (3-4-33) - ஸஹகாரித்வேந ச - ப்ரஹ்மவித்யை உண்டாவதற்குக் கர்மங்கள் துணையாக உள்ள காரணத்தினால் அவை இயற்றப்படவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரஹ்மவித்யைக்கு மட்டுமே அங்கம் என்றும், ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல என்றும் உள்ளன. ஆனால், ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (3-4-32) - விஹிதத்வாச்சாசிரம கர்மாபி - அனைத்து ஆசிரமங்களிலும் உள்ளவர்களாலும் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் - என்று வேறு ஒரு ஸுத்ரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேறு ஒருவிதமான பயனுக்காக அவற்றை ப்ரபந்நன் இயற்றவேண்டும் என்பதைத் தடுக்கும்

ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லை. ஆகவே இந்தக் கர்மங்களை இயற்றுதல், இயற்றாமல் கைவிடுதல் ஆகிய இரண்டுமே ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல என்பதால், அவற்றைத் தனது சக்திக்கும் மீறி இயற்றுதல் என்பது ப்ரபத்திக்கான தகுதியை அதிகப்படுத்துவதாகவே அமையும். மேலும் தனது சக்திக்கு உட்பட்டு இயற்றப்படும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள், பகவத் ஆணைக்கு உட்பட்டுச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் போன்றதே என்றாகிறது.

ஸங்கல்பமாத்ரமேவ அங்கம் ச்ருதம் ஆசரணம் புந:

அநங்கம் ஆஜ்ஞயா ப்ராப்தம் ஸங்கல்ப நிபந்தநம்

பொருள் – “நான் பகவானுக்கு ஏற்றபடி நடந்துகொள்வேன்” என்று மனதால் எண்ணுவது மட்டுமே சாஸ்த்ரங்களில் அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் அவ்விதம் நடந்து கொள்ளாதல் என்பது அங்கம் அல்ல, அது பகவத் ஆணையால் உண்டானதாகும்; அது ஸங்கல்பம் காரணமாக வந்தது அல்ல.

பகவத் ஆணையாக இல்லையென்றாலும் ப்ரபந்நன் ஏன் கைங்கர்யம்
செய்யவேண்டும்

மூலம் – இப்படியாகில் இவனுக்கு நித்ய நைமித்திகங்களில் அடைக்கவொண்ணாத ப்ரபூத கைங்கர்யங்களுக்குப் ப்ரயோஜகர் ஆர்? என்னில், இவை இவனுக்கு உபாயாந்தரத்திற் புகா; அங்காந்தர நிரபேசையான ப்ரபத்திக்கு பரிகரங்களுமாகா; அகரணத்தில் ஈச்வரன் வெறுக்குமென்று செய்கிறானுமல்லன்; தனியே இவை தமக்கு ஒரு பாபசூய ஸ்வர்க பசு புத்ராதி பலாந்தரத்தை ஆசைப்பட்டுச் செய்கிறானுமல்லன்; லௌகிகரானவர்கள் த்யூதாதிகள் பண்ணுமாப்போலே கேவலம் தன் உகப்பாலே ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன்; முக்தரைப்போலே பகவதபிராயத்தைப் ப்ரத்யசூயமாகக் கண்டு அவனை உகப்பிக்கைக்குப் ப்ரவர்த்திக்கிறானுமல்லன்; மற்று எங்ஙனையென்னில், இக்கைங்கர்யங்களுக்கும் பலாந்த்ரங்கள்போலே பகவத் ப்ரீதியும் பலமாக சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே அவனுக்கப்பிலே ஸத்த்வோத்தரனான தன் ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தாலே ருசி பிறக்கையாலே ஸுஹ்ருத் புத்ராதி உபலாலநங்களிற் போலே ஸர்வவித பந்துவான அவனுடைய ப்ரீணநங்களிலே சாஸ்த்ரம் கைவிளக்காகப் ப்ரவர்த்திக்கிறான்.

விளக்கம் - அப்படியானால் ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு நித்ய நைமித்திக கர்மங்களில் சேராதபடியும், பகவத் ஆணை என்பது அல்லாமலும் உள்ள கைங்கர்யங்களை செய்யத் தூண்டுவது எது என்ற கேள்வி எழலாம். இத்தகைய கர்மங்கள் இவனுக்கு மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்பதிலும் சேராது; இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் எதனையும் அங்கமாக எதிர்பாராமல் உள்ள ப்ரபத்திக்கு இவை அங்கமாகவும் இல்லை; இவற்றைச் செய்யவில்லை என்றால் ஸர்வேச்வரன் தன்னை வெறுக்கக்கூடும் என்பதாலும் செய்வதில்லை; இவற்றின் மூலம் தனது பாபங்கள் நீங்குதல், ஸ்வர்க்கம் - பசு - புத்திரன் போன்ற பலன்கள் கிட்டும் என்னும் ஆசையிலும் செய்வதில்லை; உலகில் உள்ளவர்கள் சூதாடுதல் போன்று இவற்றைத் தனது மகிழ்வுக்காகவும் செய்வதில்லை; முக்தர்கள் தங்களுடைய செய்கைகளைப் பகவான் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்வதை நேரடியாகக் காண்பது போன்று, அவனை மகிழ வைப்பதற்காகவும் செய்வதில்லை. அப்படியென்றால் இது போன்ற கைங்கர்யங்களை எதற்காகச் செய்கிறான்? மற்ற பலன்கள் போன்று இந்தக் கைங்கர்யங்கள் பகவத் ப்ரீதியைப் பலனாகக் கொண்டவை என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஸத்வகுணம் மேலோங்கி நிற்கும் இவனுக்கு இயல்பாகவே ஸர்வேச்வரனுடைய உகப்பு என்பதில் ஆசை ஏற்படுகிறது; ஆகவே சாஸ்த்ரங்களைத் தனக்கு வழிகாட்டும் விளக்காகக் கொண்டு, தனக்கு அனைத்துவிதமான உறவினனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை, தன்னுடைய நண்பர்கள் மற்றும் குழந்தைகள் போன்றவர்களை எவ்விதம் மகிழவைப்பானோ அது போன்றே மகிழும்படிச் செய்வதற்காக இவற்றை இயற்றுகிறான்.

ப்ரபந்நன் சாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட்டவன் அல்லன் என்பதற்கு மறுப்பு

மூலம் - இவ்விடத்திலே சிலர் “ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸாம் பண்ணின விவேகிக்குத் த்யாஜ்ய உபாதேய விபாக நிர்ணாயகம் ஸ்வரூபமஜ்ஞாநமன்றோ? இப்படி இவன் ஸ்வரூப வச்யனாமத்தனை போக்கி, சாஸ்த்ர வச்யனாம்படி என்?” என்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் அநுபந்நம்; எங்ஙனே என்னில் - ஸ்வரூபம் இன்னபடி இருக்குமென்று சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறுதியிட்டால் “இஸ் ஸ்வரூபத்துக்கு இன்ன புருஷார்த்தமும் ததுபாயமும் த்யாஜ்யம், இன்ன புருஷார்த்தமும் ததுபாயமும் உபாதேயம்”

என்று பிரித்துத் தெளிகைக்கு முக்தனாமளவும் சாஸ்த்ரமொழிய வழியில்லை. ஸ்வரூபத்தில் சேஷத்வாதிகளைக் கொண்டு சில ஒளசித்யமாத்ரம் அறியலாமத்தனை அல்லது, “சேஷி உகந்த கைங்கர்யத்தின் ப்ரகாரம் இது. இக் கைங்கர்யத்துக்கு உபாயங்கள் இவை” என்று ஸ்வரூப ஞானம் நியமித்துக் காட்டாது. ஆனபின்பு சாஸ்த்ரத்தை அநாதரித்து நிஷித்த த்ரவ்யங்களைக் கொண்டாதல், விஹிதங்கள் தம்மிலும் ந்யாயார்ஜிதமல்லாத த்ரவ்யங்களைக் கொண்டாதல், தனக்கு ருசித்தபடியே சாஸ்த்ர விருத்தமாயிருக்கும் கட்டளையிலே கைங்கர்யத்தை நடத்தப் பார்த்தால் உபசார அபசாரங்களுக்குப் பிரிவில்லையாம். அப்போது தன் ருசி ஒழிய வேறு நியாமகமில்லாமையாலே முமுக்ஷுக்கள் தவிர்ந்து போருகிற ஸர்வ நிஷித்தங்களையும் தன் ருசிமாத்ரத்தாலே கைங்கர்யமாக அநுஷ்டிக்கப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஹவிர் நிவேதனத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் “சாஸ்த்ர விருத்தாநி ஸம்ப்ருத்ய” என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால் சாஸ்த்ரவச்யனாய்த் தன் அதிகாரத்துக்குச் சாஸ்த்ரமடைத்த கைங்கர்யங்களையே பண்ணப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “ஸர்வேச்வரனிடம் தன்னைக் குறித்த அனைத்துவிதமான பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்த விவேகம் கொண்ட ஒருவனால் விலக்கப்பட வேண்டியது, ஏற்கக்கூடியது ஆகியவற்றைப் பிரித்து உணர்த்துவது அவனுடைய ஸ்வரூப ஞானமே ஆகும் அல்லவோ? ஆகவே அவன் தனது ஸ்வரூப ஞானத்திற்கே கட்டுப்பட்டவன் என்று கூறாமல், சாஸ்த்ரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன் என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?”, என்று கேட்கலாம். இந்தக் கேள்வி பொருத்தமற்றதாகும். எப்படி? ஆத்ம ஸ்வரூபம் இத்தன்மை கொண்டது என்று சாஸ்த்ரத்தின் மூலம் அறிந்த பின்னர், “இத்தகைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு - இந்தப் புருஷார்த்தமும், அதற்கான உபாயமும் கைவிடத்தக்கது; இந்தப் புருஷார்த்தமும், அதற்கான உபாயமும் ஏற்கத்தக்கது” என்று முக்தி பெறும் காலம் முடிய வேறுபடுத்தி அறிந்து கொள்வதற்கு சாஸ்த்ரங்கள் அல்லாமல் வேறு உபாயம் இல்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ளதான அடிமைத்தனம் என்பதன் மூலம் அடிமையான சேதநன், “இந்தக் கைங்கர்யத்தால் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மகிழ்ச்சியே பலன்” என்பதை மட்டுமே அறிய இயலும் அல்லாமல், “எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனை மகிழவைக்கும் கைங்கர்யத்தின் முறை இன்னதாகும், இதற்கான உபாயங்களை இவையாகும்” என்று உணர்த்துவதற்கு ஸ்வரூப ஞானத்தால் இயலாது. ஆகவே சாஸ்த்ரங்களை ஒதுக்கிவிட்டு, சாஸ்த்ரங்களால்

விலக்கப்பட்ட பொருள்களைக் கைக்கொள்ளுதல், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட பொருள்களைத் தகாத வழியில் கைக்கொள்ளுதல், சாஸ்த்ரங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கைங்கர்யங்களாக உள்ளபோதிலும் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப வேறுவிதமாகச் செய்தல் போன்றவை மூலம் உபசாரம் மற்றும் அபசாரம் ஆகியவற்றில் வேறுபாடு காண இயலாமல் போகும். அந்தச் சூழ்நிலையில் தனது விருப்பம் அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் இல்லை என்பதால், முமுக்ஷுக்களால் விலக்கப்படும் அனைத்தையும் தனது விருப்பம் என்ற காரணத்தால் கைங்கர்யமாக இயற்றுதல் என்ற நிலை உண்டாகும். எம்பெருமானார் தான் அருளிச்செய்த நித்யத்தில், திருவாராதனம் செய்யும்போது தளிகையை சமர்ப்பிப்பதைக் கூறும் இடத்தில், சாஸ்த்ர விருத்தாநி ஸம்ப்ருத்ய - சாஸ்த்ரங்களுடன் முரண்படாதபடி பொருள்களை ஈட்டி - என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு, அவை தனது தகுதிக்கு ஏற்ப எத்தகைய கைங்கர்யங்களை விதிக்கின்றனவோ அவற்றைச் செய்தபடி இருத்தலே ஏற்புடையதாகும்.

கைங்கர்யம் செய்வது குறித்து ஸ்வாமி ஆளவந்தாருடைய கருத்துக்கள்

மூலம் - “தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இஹ அர்ஹஸி” என்ற உபதேசம், ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆளவந்தார் ஸ்ரீகீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலே “ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தி ததாயத்தாத்ம ஜீவந: தத் ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுக துக்கஸ்ததேகதீ:”, “பகவத் த்யாந யோகோக்தி வந்தந ஸ்துதி கீர்த்தநை: லப்தாத்மா தத் கத ப்ராண மநோ புத்தி இந்த்ரிய க்ரிய:”, “விஜகர்மாதி பக்தயந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தமபீ:” என்று அருளிச் செய்தவிடத்தில் “ப்ரீத்யைவ காரித:” என்றதுவும் சாஸ்த்ரம் வேண்டாவென்றபடியன்று; இங்கு சாஸ்த்ரம் கொண்டே அறியவேண்டுகிற கைங்கர்யந்தன்னில், ஸ்வாமி ஸந்தோஷ ஜநகத்வமடியாக சேஷபூதனான தனக்குப் பிறக்கிற ப்ரீதியினுடைய ப்ரேரகத்வ அதிசயம் சொல்லுகையிலே தாற்பர்யம்.

விளக்கம் - கீதையில் (16-24) - தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதௌ ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம கர்த்தும் இஹ அர்ஹஸி - இந்த உலகில் செய்யத்தக்கது எது, செய்யத்தகாதது எது என்பதற்கான ப்ரமாணம் சாஸ்த்ரமே ஆகும். இவ்விதம் அறிந்துகொண்டு சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் முறைகளில் உனது கர்மங்களை இயற்றுவாயாக - என்றுள்ள உபதேசமானது அனைத்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கும் பொருந்துவதாகும். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (29) - ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தி ததாயத்தாத்ம ஜீவந: தத் ஸம்ச்லேஷ வியோகைக ஸுக துக்கஸ்ததேகதீ: - ஞானி என்பவன் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு தெய்வத்தை ஏற்காதவன், ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்டதான வாழ்க்கையை வாழ்பவன், அவனுடன் கூடியிருத்தலை இன்பமாகவும் பிரிவதைத் துன்பமாகவும் கொண்டவன் ஆவான்; (30) - பகவத் த்யாந யோகோக்தி வந்தந ஸ்துதி கீர்த்தநை: லப்தாத்மா தத் கத ப்ராண மநோ புத்தி இந்த்ரிய க்ரிய: - பகவானை த்யானித்தல், அவனைக் காணுதல், அவனை வணங்குதல், அவனைத் துதித்தல், அவனைக் குறித்துப் புகழ்ந்தபடி இருத்தல், அவனிடம் நிலையாக உள்ள ப்ராணன் - மனம் - புத்தி - இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாக இருக்கிறான்; (31) - விஜகர்மாதி பக்தயந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தமபீ: - தனது கர்மங்கள் தொடங்கி பக்தியோகம் முடிய உள்ள அனைத்தையும் அவன் மீது கொண்ட அன்பு மூலம் பெறும் ஊக்கத்தால் செய்யவேண்டும். அவற்றை உபாயம் என்று கொள்ளாமல், மற்ற தேவதைகளைக் கண்டு அஞ்சாமல், ஸர்வேச்வரனே உபாயம் என்று எண்ணவேண்டும் - என்றும் கூறியவற்றில் காணப்படும் "ப்ரீத்யைவ காரித: - அவன் மீது கொண்ட அன்பு மூலம் பெறும் ஊக்கத்தால்" என்று கூறியது சாஸ்த்ரங்கள் அவசியம் இல்லை என்னும் எண்ணத்தில் அல்ல. சாஸ்த்ரம் மூலம் மட்டுமே அறியப்படுவதான கைங்கர்யங்களில் ஈடுபடுவதால் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்தில் பிறக்கும் மகிழ்ச்சி காரணமாக அவனுடைய அடிமையாக உள்ள தனக்கு உண்டாகும் அன்பானது அந்தக் கைங்கர்யங்களை மேன்மேலும் செய்யத் தூண்டுகிறது என்பதை உணர்த்தவே இவ்விதம் கூறப்பட்டது.

மூலம் - இச் ச்லோகங்களை உபாஸநாதிகாரி பக்கலிலே யோஜிக்கும்போது உபாஸநாதிகளுடைய ஸ்வாதுதமத்வத்தையும், ப்லோபாயமான சரண்யனுக்குப் ப்ரஸாதநமாய்க் கொண்டு பலத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாயமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையையும்,

இவ்வுபாஸநத்தாலே ப்ரஸந்நனான ஸர்வேச்வரன் தானே பலத்துக்கு ஸாஷாதுபாயமாய் நிற்கிற நிலையையும் சொல்லுகையிலே நோக்காகக் கடவது.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகங்களை உபாஸனையில் நிலைநிற்கும் அதிகாரி விஷயத்தில் வைத்து நோக்கும்போது - இந்த உபாஸனைகள் அனைத்துமே அதனை இயற்றுபவனுக்கு இனிமையாக உள்ளன என்பதும், ஆனால் இவை நேரடியாகப் பலன் அளிக்கவல்லது அல்ல என்பதும், பலனை அளிக்கவல்ல உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய அனுகூலத்தைப் பெற உதவும் உபாயமாக உள்ளன என்பதும், இந்த உபாஸனைகளால் மகிழ்கின்ற ஸர்வேச்வரன், தானே பலனைப் பெறுவதற்கான உபாயமாக நிற்கிறான் என்பதும் வெளிப்படுகின்றன.

மூலம் - ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டன் திறத்தில் இச் ச்லோகங்களை யோஜிக்கும்போது, இவன் அஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே பண்ணும் கைங்கர்யமெல்லாம் பக்தியோகாதிகளின் கட்டளை குலையாதிருந்தாலும் ஸ்வாமி ஸந்தோஷமொழிய வேறொரு ஸ்வர்க மோஷாதி ப்ரயோஜநத்துக்கு உபாயமாக அநுஷ்டிக்கிறானல்லாமையாலே இவனுக்கு அநந்யோபாயதையும் அநந்ய ப்ரயோஜநதையும் குலையாதேயிருக்கிறபடியையும், அகிஞ்சநனான இவனுக்கு ஈச்வரன் தானே உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நின்று பலம் கொடுக்கிறபடியையும் சொல்லுகையிலே தாற்பர்யம்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகங்களை ப்ரபத்தியைக் கைகொண்ட அதிகாரி விஷயத்தில் வைத்து நோக்கினால் - ஸர்வேச்வரனுடைய கட்டளைகளாகவே உள்ள நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அனைத்தும் பக்தியோகத்தின் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவற்றைக் கைங்கர்யமாகச் செய்தபடி உள்ளான் என்றாலும், பகவானுடைய மகிழ்ச்சிக்காகவே அவற்றை இயற்றுகிறான் அல்லாமல் ஸ்வர்க்கம், மோஷும் முதலான பலன்களை அடைவதற்காக இயற்றவில்லை; ஆகவே மோஷும் போன்றவை பொருட்டு வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாமல் உள்ளான். ஆகவே இந்த ச்லோகங்கள் - இவனுக்கு மற்ற உபாயங்கள் இல்லை என்பதையும், மற்ற பலன்களை இவன் நாடுவதில்லை என்பதையும் (அதாவது இந்த நிலைகள் இவனுக்கு அகலாமல் உள்ளன என்று கருத்து), வேறு உபாயம் இன்றி உள்ள இவனுக்கு, ஈச்வரன் தானே மற்ற

உபாயங்களின் இடத்தில் நின்று அவற்றுக்கான பலனை அளிக்கிறான் என்பதையும் கூறுவதாக உள்ளன.

வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் பரமைகாந்தி என்னும் நிலையை மாற்றுவதில்லை

மூலம் – “இரண்டு அதிகாரிகளும் ‘ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே’, ‘அநந்ய தேவதா பக்தா:’, ‘நாந்யம் தேவம் நமஸ்குர்யாத்’ இத்யாதிகளிற்படியே பரமைகாந்திகளாயிருக்க, இங்கு ‘நிஜ கர்மாதி பக்தயந்தம்’ என்று அருளிச்செய்தபடியே வர்ணாச்ரமாதி தர்மங்களை இவர்கள் அநுஷ்டிக்கப்படுக்கால் அக்நீந்த்ராதி தேவதா வ்யாமிச்ரதையாலே பரமைகாந்தித்வம் குலையாதோ?” என்று வேதாந்த வ்யுத்தபத்தி பண்ணாதார் சோத்யம் பண்ணுவார்கள். இவ்விடத்தில் “ஸாஷுதாயவிரோதம் ஜைமிநி:” என்கிற ஸூத்ரத்தின்படியே அக்நயநாதி வ்யுத்தபத்தி வசத்தாலே அக்நயாதி சப்தங்களை ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸாஷுதாய வாசகங்களாக நிர்வஹிக்கலாமிடத்தில் இவை ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தின் திருநாமங்கள்படியே நிற்கையாலே இவற்றில் தேவதாந்தர ஸ்பர்சமில்லை.

விளக்கம் – “பக்தியோகம் மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டுவிதமான அதிகாரிகள் மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (350-36) - ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே – நல்ல புத்தி உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதைகளை வணங்குவதில்லை – என்றும், மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (104-91) - அநந்ய தேவதா பக்தா: - மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி அற்றவர்களாக – என்றும், பாதராயண ஸூக்தி - நாந்யம் தேவம் நமஸ்குர்யாத் – மற்ற தேவதைகளை நமஸ்கரித்தல் கூடாது – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமைகாந்திகளாக உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ளபோது, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (31) - நிஜ கர்மாதி பக்தயந்தம் – தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இயற்றி – என்பதற்கு ஏற்ப வர்ணாச்ரம தர்மங்களை இவர்கள் செய்வதற்கு முனையும்போது, அதில் அக்னி இந்த்ரன் முதலான மற்ற தேவதைகளுடைய ஆராதனங்களும் கலந்துள்ளது; இதன் காரணமாக இவர்களுடைய இந்த பரமைகாந்தி தன்மை பாதிக்காதோ?”, என்று வேதாந்தங்களை சரிவர அறியாத சிலர் கேட்கலாம். இங்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-29) - ஸாஷுதாயவிரோதம் ஜைமிநி: - அக்னி போன்ற சொற்கள் ஸர்வேச்வரனையே கூறுவதால் விரோதம் இல்லை என்று ஜைமினி கருதுகிறார்

- என்ற ஸூத்ரத்திற்கு ஏற்ப அக்னி முதலான சப்தங்களைப் பிரித்து எடுக்கும்போது அவை ஸர்வேச்வரனையே நேரடியாகக் கூறுவதாகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில், இது போன்றே பிரித்துப் பொருள் கொள்வது போன்று, இங்கும் கொள்ளலாம். ஆகவே இவற்றில் மற்ற தேவதைகள் கூறப்படவில்லை என்றாகிறது.

மூலம் - “தேவாந் ருஷீந் பித்ரூந் பகவதாத்மகாந் த்யாத்வா ஸந்தர்ப்யம்” என்று நித்ய ப்ரப்ருதிகளில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே, தத் தத் தேவதா சரீரகனாகப் பரமாத்மாவை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு தத் தத் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கை சாஸ்த்ர பல ஸித்தமான இடத்தில் “உபாஸாத் த்ரைவித்யாத்” என்கிறபடியே ப்ரதர்தந வித்யாதிகளில் விதேஷ்யமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தாலும் சேதநாசேதந விசிஷ்டனாகவும் பரமாத்மாவை உபாஸியா நின்றாலும் விசேஷணமான சேதநாசேதநங்களில் ஆராத்யத்வ மில்லாதாப்போலே இவ்விடத்திலும் விசேஷணமான தேவர்ஷி பித்ராதிகளை இவன் ஆரதிக்கிறானல்லன்.

விளக்கம் - நித்யக்ரந்தத்தில் - தேவாந் ருஷீந் பித்ரூந் பகவதாத்மகாந் த்யாத்வா ஸந்தர்ப்யம் - தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள் ஆகியோரை பகவானையே தங்கள் அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவர்களாக த்யானித்து - என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்ததற்கு ஏற்ப, ஒருவன் தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களைக் கைக்கொள்ளும்போது, அந்தந்த தேவதைகளைச் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவே ஆரதிக்கப்படுகிறான் என்று எண்ணியபடி அந்தந்த கர்மங்களை இயற்றவேண்டும் என்றே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-32) - உபாஸாத் த்ரைவித்யாத் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரதர்தந வித்யை முதலானவற்றில் கூறப்படுவது போன்று பரமாத்மா - தனது இயல்பான திவ்யமான ஸ்வரூபத்துடன் உள்ளவனாக, சேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாக, அசேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாக என்பதான மூன்று விதங்களில் ஆரதிக்கப்படலாம். இப்படியாக பரமாத்மா ஆதாரிக்கப்பட்டாலும், அவனுடைய ஆராதனம் என்பது அந்தந்த சேதந அசேதநங்களைக் குறிப்பதாக ஆகாது. இது போன்றே இங்கும் தேவர்கள், ரிஷிகள் மற்றும் பித்ருக்களை ப்ரபந்நன் ஆரதிப்பதில்லை என்று கருத்து.

மூலம் – “அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச”, “ஹவ்ய கவ்ய புகேகஸ்த்வம் பித்ருதேவ ஸ்வரூபத்ருத்”, “யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே” என்கிறபடியே ஸர்வாந்தர்யாமியானவனே ப்ரதிபுத்தனான இவனுக்கு ஆராத்யனாகையாலே இப்படித் தெளிந்து அநுஷ்டிக்குமவனுக்கு யதாசாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிக்கிற கைங்கர்யங்களால் உபாயாந்தர ஸ்பர்சம் வாராதாப்போலவும், கைங்கர்யார்த்தங்களான த்ரவ்யார்ஜந நிவேதிதோபயோகாதிகளால் ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சம் வாராதாப்போலவும், ஆராத்ய விசேஷணமாக விதி பல ப்ராப்தங்களான சேதநாசேதநங்களால் தேவதாந்தர ஸ்பர்ச தோஷம் வாராது.

விளக்கம் – கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச – அனைத்து யஜ்ஞங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன் நானே ஆவேன் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-73) - ஹவ்ய கவ்ய புகேகஸ்த்வம் பித்ருதேவ ஸ்வரூபத்ருத் – தேவர்கள் வடிவம் கொண்டு ஹவிஸ்ஸுகளையும், பித்ருக்கள் வடிவம் கொண்டு கவ்யங்களையும் நீயே ஏற்கிறாய் – என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (355-41) - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே – பித்ருக்கள், தேவர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் அக்னியை ஆராதனை செய்பவர்கள் அனைத்து உயிர்களின் ஆத்மாவான எம்பெருமாளையே ஆராதனை செய்கிறார்கள் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே ஞானியான ப்ரபந்நனுக்கு ஆராதனை தெய்வமாக உள்ளான். இவ்விதம் அறிந்துகொண்டு உபாஸிக்கும் ஒருவனுக்கு – சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் விதிக்கப்பட்ட கைங்கர்யங்களைக் கைக்கொள்ளும் ஒருவனுக்கு மற்ற உபாயங்களுடைய தொடர்பு உண்டாகாமல் இருக்கிறது; மற்ற தேவதைகளுக்காக அந்தந்த கர்மங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி பொருளை ஈட்டுதல் மற்றும் நைவேத்யத்தை உட்கொள்ளல் போன்றவற்றால் மற்ற பலன்களை நாடுதல் என்னும் தோஷம் ஏற்படுவதில்லை; அந்தந்த விதிகளுக்கு ஏற்ப மற்ற தேவதைகளை ஆராதிக்க நேர்ந்தாலும், சேதந அசேதநங்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனையே ஆராதிப்பதால், மற்ற தேவதைகளுடைய தீண்டுதல் என்னும் தோஷம் இல்லை.

மூலம் – “நாராயணம் பரித்யஜ்ய ஹ்ருதிஸ்தம் ப்ரபுமீச்வரம் | யோ அந்யமர்ச்சயதே தேவம் பரபுத்தயா ஸ பாபபாக்”, “யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபி மந்யதே | ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ர திவாகரம்”, “புத்த ருத்ராதி வஸதீம் மசாநம் சவமேவ ச | அடதீம் ராஜதாநீம் ச தூரத: பரிவர்ஜயேத்” இத்யாதிகளிற்படியே தேவதாந்தரங்களிலே

பரத்வ புத்தி பண்ணுதல், ஸமத்வ புத்தி பண்ணுதல், நித்ய நைமித்திகங்களில் துவக்கற்ற தேவதாந்தர ஸ்தலங்களிலே செல்லுதல் செய்யில் பரமைகாந்திக்கு தோஷமாமல்லது, நித்ய நைமித்திகங்களில் ஆராத்யனான ஸர்வாந்தர்யாமிக்குச் சரீரமாய் நிற்கிற நிலையில் இத்தேவதைகள் பக்கல் பரத்வ புத்தியும் ஸாம்ய புத்தியும் ஸ்வநிஷ்டத்வ புத்தியும் ஆராத்யத்வ புத்தியும் பல ப்ரதாந புத்தியும் இல்லாமையாலே உபாஸ்ய விசேஷணங்களான ப்ராண வைச்வாநர த்ரைலோக்யாதிகளால் இவனுக்கு வ்யபிசாரம் வாராதாப்போலே, சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான அக்நீந்த்ராதி விசேஷணங்களால் இவனுக்கு ஏகாந்த்ய விரோதம் வாராது.

விளக்கம் – ப்ரஜாபத்ய ஸ்ம்ருதி - நாராயணம் பரித்யஜ்ய ஹ்ருதிஸ்தம் ப்ரபுமீச்வரம் யோ அந்யமர்ச்சயதே தேவம் பரபுத்தயா ஸ பாபபாக் – தன்னுடைய இதயத்தில் வசிப்பவனும் தன்னை நியமிக்கும் எஜமானனும் ஆகிய நாராயணனை விடுத்து மற்ற தெய்வங்களை உயர்ந்ததாகக் கருதி வணங்குபவன் பாபி ஆவான் – என்றும், மஹாபாரதம் - யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபி மந்யதே ஸ யாதி நரகம் கோரம் யாவச்சந்த்ர திவாகரம் – நாராயணனை மற்ற தெய்வங்களுக்குச் சமமாக எண்ணிபவன் சந்த்ரன் மற்றும் சூரியன் உள்ளவரை கோரமான நரகத்தில் கிடப்பான் – என்றும், சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (4-19) - புத்த ருத்ராதி வஸதீம் மசாநம் சவமேவ ச அடதீம் ராஜதாநீம் ச தூரத: பரிவர்ஜயேத் – புத்தன், ருத்ரன் முதலானவர்களுடைய ஆலயங்கள், இடுகாடு, பிணம், வனம், தலைநகர் ஆகியவற்றின் அருகில் செல்லாமல் தூரமாக விலகிச் செல்லவேண்டும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமைகாந்தி ஒருவன் மற்ற தெய்வங்களை உயர்ந்ததாக எண்ணுதல், அவர்களை நாராயணனுக்குச் சமமாக எண்ணுதல், அவர்களுக்கு நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாதபோது அவர்களுடைய ஆலயங்களுக்குச் செல்லுதல் ஆகியவற்றைச் செய்யும்போது அவனுக்குத் தோஷம் உண்டாகிறது. ஆனால், நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் மூலமாக ஆரதிக்கப்படுபவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு இந்தத் தெய்வங்கள் அனைத்தும் சரீரமாக உள்ளனர் என்று எண்ணும்போது - இந்தத் தெய்வங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவை என்றும், இவர்கள் நாராயணனுக்குச் சமம் என்றும், இவர்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்றும், இவர்களே கர்மங்களால் ஆரதிக்கப்படுகிறார்கள் என்றும், இவர்களே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கிறார்கள் என்றும் எண்ணுவது நிகழாது; ஆகவே பல்வேறு உபாஸன வித்யைகளாக உள்ள ப்ராணவித்யை, வைச்வாநர

வித்யை, த்ரைலோக்ய வித்யை போன்றவற்றால் மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் உண்டாகாமல் இருப்பது போன்று, இந்தப் பரமைகாந்திக்கும் சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட அக்னி, இந்த்ரன் போன்ற சொற்களை அந்தந்த மந்த்ரங்களில் உச்சரிப்பதால் இவனுடைய பரமைகாந்தித் தன்மை நீங்காது.

மூலம் - வங்கிபுரத்து நம்பியும் ப்ரபந்நனுக்கு அஹோராத்ர க்ருத்யமான பகவத் ஸமாராதந்தைச் சொல்ல இழிந்து “காயத்ரீ ஜப பர்யந்தம் மந்த்ராசமந பூர்வகம் | ஸாந்த்யம் கர்மாகிலம் ஸாது ஸமாப்ய ச யதாவிதி || ஸமிதாஜ்யாதிபிர் த்ரவ்யை: மந்த்ரைபி யதோதிதை: | ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராதெள உக்தம் காலமபி க்ஷிபந்” என்றும், “ததோ மாத்யந்தினம் கர்ம ஸ்வோதிதம் ச்ருதி சோதிதம் | ஸ்நாநாதி ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாந்தம் க்ருத்வா அகிலமதந்த்ரித:” என்றும், “ஹோமம் பித்ரு க்ரியாம் பச்சாத் அநுயாகாதிகம் ச யத்” என்றும் இப் ப்ரகாரங்களிலே தத் தந்மந்த்ர பூர்வகங்களான வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அருளிச்செய்தார். பட்டரும் ஆழ்வானும் தாந்தாங்கள் அருளிச் செய்த நித்யங்களிலே “ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யாவச்சக்தி பராத்த்மந: | ஆராதநத்வேநாபாத்ய ஸ ஊர்த்வபுண்ட்ரச்ச தர்பயேத்” இத்யாதிகளை அருளிச் செய்தார்கள். பெரியஜீயரும் “ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய சரணௌ ஸம்ச்ரயேமஹி” இத்யாதியாலே ஸம்ப்ரதாய விசேஷ ஜ்ஞாபநார்த்தமாக குருநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணி, “பகவச்சரணாம்போஜ பரிசார்ய விதிக்ரமம் | ஏகாந்திபிர் அநுஷ்டேயம் நித்யம் ஸமபிதத்யமஹே” என்று தொடங்கி “ஆபோஹித்யாதிபிர் மந்த்ரை: வாசகை: பரமாத்மந: | ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மந்த்ர ஆசமநம் மந்த்ரைஸ் தத் ப்ரதிபாதகை: || ஆதித்யாந்த: ஸ்திதஸ்ய அர்க்யம் விதீர்ய பரமாத்மந: | ப்ரதிபாதிகயா விஷ்ணோ: ஸவித்ரயா தம் ஜபேத்விரம் || த்யாயந் ஜப்த்வோபதிஷ்டேத தமேவ புருஷோத்தமம் | நாராயணாத்மகாந் தேவாந் ருஷீந் ஸந்தர்பயேத் பித்ருந்” என்று அருளிச்செய்தார். பாஷ்யகார ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள குலங்கள் எல்லாம் இன்றறுதியாக ஸ்வஸுத்ரோக்தமானபடியே தத் தத் தேவதா மந்த்ரங்களைக் கொண்டு விவாஹ உபநயநாதிகள் அநுஷ்டிக்கவும் காணா நின்றோம். பெரியநம்பி முதலான பரமாசார்யர்களும் தந்தம் ஸுத்ரங்களின்படியே யஜ்ஞாதிகள் பண்ணினார்களென்னுமிடம் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் - அஹோராத்ரம் என்பதான பகவத் ஆராதனம் குறித்து ப்ரபந்நர்களுக்கு வங்கிபுரத்து நம்பி உபதேசிக்க எண்ணியவராக, வங்கிவம்சேச்வர காரிகை (77-84) -

காயத்ரீ ஜப பர்யந்தம் மந்த்ராசமந பூர்வகம் | ஸாந்த்யம் கர்மாகிலம் ஸாது ஸமாப்ய ச யதாவிதி || ஸமிதாஜ்யாதிபிர் த்ரவ்யை: மந்த்ரைரபி யதோதிதை: | ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராத்தௌ உக்தம் காலமபி சஷிபந் - மந்த்ரத்துடன் ஆசமநத்தைத் தொடங்கி காயத்ரீஜபம் முடிய உள்ளதான ஸந்த்யாகாலத்து கர்மங்கள் அனைத்தையும் முறைப்படி முடித்து, ஸமித்து நெய் போன்றவை கொண்டு தகுந்த மந்த்ரங்கள் மூலம் அக்னிஹோத்ரம் போன்ற கர்மங்களை இயற்றி, சாஸ்த்ரம் விதித்த முறைகளில் காலத்தைக் கழித்தபடி - என்றும், காரிகை (90) - ததோ மாத்யந்தினம் கர்ம ஸ்வோதிதம் ச்ருதி சோதிதம் | ஸ்நாநாதி ப்ரஹ்ம யஜ்ஞாந்தம் க்ருத்வா அகிலமதந்த்ரித: - மதிய நேரத்தில் செய்யவேண்டும் என்று சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அனைத்தையும் நீராடுதல் தொடங்கி ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் முடிய உள்ள அனைத்தையும் சலிப்பில்லாமல் முடித்து - என்றும், காரிகை (501) - ஹோமம் பித்ரு க்ரியாம் பச்சாத் அநுயாகாதிகம் ச யத் - பின்னர் தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம் ஆகியவற்றைச் செய்து பகவத் ஆராதனையில் சமர்ப்பித்த ப்ரஸாதங்களை உண்ணவேண்டும் - என்றும் அருளிச்செய்தார்; அதாவது தங்களுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அவற்றுக்கு உரிய மந்த்ரங்களுடன் செய்தல் வேண்டும் என்றார். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டரும் கூரத்தாழ்வானும் தாங்கள் அருளிச்செய்த நித்யக்ரந்தத்தில், ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யுதிதம் கர்ம யாவச்சக்தி பராத்த்மந: | ஆராதநத்வேநாபாத்ய ஸ ஊர்த்வபுண்ட்ரச்ச தர்பயேத் - ச்ருதி மற்றம் ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஊர்த்தபுண்ட்ரத்தைத் தரித்தபடி, பரமாத்மாவுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் என்றே எண்ணியபடி, தங்களுடைய சக்திக்கு ஏற்ப தர்ப்பணத்தையும் செய்தல்வேண்டும் - என்றனர். ஸ்வாமி நஞ்ஜீயர், “ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய சரணௌ ஸம்சரயேமஹி - ஸ்வாமி பராசரப்பட்டருடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறோம்” என்பதன் மூலம் ஆசார்யர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய நமஸ்காரம் முதலானவற்றை நினைவுபடுத்துகிறார். இதனைத் தொடர்ந்து, பகவச்சரணாம்போஜ பரிசார்ய விதிக்ரமம் | ஏகாந்திபிர் அநுஷ்டேயம் நித்யம் ஸமபிதத்யமஹே - பரமைகாந்திகள் அன்றாடம் செய்யவேண்டியதான பகவானுடைய திருவடித்தாமரைளின் கைங்கர்ய வரிசையை உரைக்கிறோம் - என்றார். மேலும், ஆபோஹித்யாதிபிர் மந்த்ரை: வாசகை: பரமாத்மந: | ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய மந்த்ர ஆசமநம் மந்த்ரைஸ் தத் ப்ரதிபாதகை: || ஆதித்யாந்த: ஸ்திதஸ்ய அர்க்யம் விதீர்ய பரமாத்மந: | ப்ரதிபாதிகயா விஷ்ணோ: ஸவித்ரயா தம் ஜபேத்விரம் || த்யாயந் ஜப்த்வோபதிஷ்டேத தமேவ புருஷோத்தமம் | நாராயணாத்மகாந் தேவாந் ருஷீந் ஸந்தர்பயேத் பித்ருந் - ஸர்வேச்வரனைக் கூறிகின்ற “ஆபோஹி” தொடக்கமாக உள்ள

மந்த்ரங்கள் மூலம் ப்ரோக்ஷித்துக் கொண்டு, அவனைக் கூறும் மந்த்ரங்களால் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்; பின்னர் சூரியமண்டலத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு அர்க்யம் அளிக்கவேண்டும்; தொடர்ந்து அவனை உரைக்கும் ஸாவித்ரி மந்த்ரம் மூலம் அவனைத் த்யானித்து ஜபிக்கவேண்டும்; அடுத்து புருஷோத்தமனாகிய அவனை உபஸ்தாநம் செய்து, நாராயணனைத் தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தேவர்கள் ரிஷிகள் பித்ருக்கள் ஆகியோருக்குத் தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் - என்று அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய மதத்தில் உள்ள பல்வேறு குலத்தவர்கள், தங்களுடைய குலத்திற்கு ஏற்ப உள்ள ஸூத்ரங்கள் மூலமாக அந்தந்த தேவதைகளைக் குறித்த மந்த்ரங்கள் மூலம் விவாஹம் மற்றும் உபநயனம் ஆகியவற்றைச் செய்வதை நாம் காண்கிறோம். பெரியநம்பி முதலான ஆசார்யர்களும் தங்களுடைய ஸூத்ரங்களைப் பின்பற்றியே யஜ்ஞம் முதலானவற்றைச் செய்தார்கள் என்பது அறிவோம்.

சாஸ்த்ரங்களை மீறி தாங்கள் விரும்புகின்ற மந்த்ரங்களைக் கைக்கொள்ளக்

கூடாது

மூலம் - ஆனபின்பு பாஷ்யகாரருடையவும் தச்சிஷ்ய ப்ரவிஷ்யர்களுடையவும் உபதேசாநுஷ்டாநங்களிலே நிஷ்டையுடையார்க்கு ஆகம ஸித்தாந்த அநுவர்த்திகளான ஸம்ஹிதா விசேஷங்களில் ப்ரதிநியதமாகச் சொல்லும் மந்த்ரவிசேஷங்களைக் கொண்டு க்ரியா விசேஷங்கள் அநுஷ்டிக்கவொண்ணாது அதிகாராதிகளுக்கு அநுரூபமாகச் சதுர்வித பஞ்சராத்ரமும் விபக்தமாய் நிற்கும் நிலையும், வசந விரோதமில்லாவிடத்தில் அநுக்தமந்யதோ க்ராஹ்யம் என்கிற ந்யாயம் நடக்கும்படியும், நாலாச்ரமத்திலும் ப்ரஹ்மவித்யையும் மோக்ஷபலமும் உண்டென்று சாரீரகாதிகளிலே ஸமர்த்தித்தாற்போலே ஆகம ஸித்தாந்தாதிகள் நாலிலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயமும் மோக்ஷ ப்ராப்தியும் உண்டென்றும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ரக்ஷையில் உபபாதித்தோம். இச்சாஸ்த்ரங்களில் வ்யவஸ்திதமாக விதித்தபடியொழியத் தந்தமக்கு ருசித்த மந்த்ரங்களைக் கொண்டு ஸர்வகர்மங்களையும் அநுஷ்டித்தால், ப்ராயச்சித்தாதிகளும் பரக்கச் சொல்லப்பட்டன. ஆனபின்பு, முக்தனாமளவும் ஸ்வாதிகாராநுகுணமாகச் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையன்றிக்கே கைங்கர்யம் பண்ண விரகில்லை.

விளக்கம் – ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், அவருடைய சிஷ்யர்கள், அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் என்று இப்படிப்பட்ட பரம்பரையில் உள்ளவர்களுடைய உபதேசங்கள் மற்றும் அவர்களுடைய விதிகளை எப்போதும் சிந்தையில் கொண்டபடி உள்ளவர்கள், ஸாத்வதம் போன்ற ஆகஸித்தாந்தங்களுக்கே உரியதான ஸம்ஹிதைகளில் கூறப்பட்டுள்ள மந்த்ரங்கள் மூலமாக தங்களுடைய கர்மங்களை இயற்றுதல் கூடாது. பாஞ்சராத்தரத்தில் உள்ளதான ஆகஸித்தாந்தம், மந்த்ர ஸித்தாந்தம், தந்த்ர ஸித்தாந்தம் மற்றும் தந்த்ராந்தர ஸித்தாந்தம் ஆகிய நான்கு ஸித்தாந்தங்களில், அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடியான வரையறைகள் உள்ளன. எந்தவிதமான தடைகளையும் கூறாத ச்லோகங்கள் உள்ள இடத்தில் மட்டுமே, ஒரு ஸித்தாந்தத்தில் கூறப்படாதவற்றை, வேறொரு ஸித்தாந்தத்திலிருந்து கைக்கொள்ளலாம் என்னும் விதியும் உள்ளது. நான்கு ஆசிரமங்களில் உள்ளவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யை மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவை உண்டு என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டது போன்று, இந்த நான்கு ஆகஸித்தாந்தங்களில் ஈடுபடுபவர்களுக்கும் மோக்ஷ உபாயம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவை உண்டு என்று பாஞ்சராத்தர ரக்ஷையில் கூறப்பட்டது. இந்தச் சாஸ்த்ரங்களில் அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்ப விதிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்கள் அல்லாமல், தங்களுக்கு விருப்பமான மந்த்ரங்கள் மூலமாகக் கர்மங்களை இயற்றுபவர்களுக்கு ஏற்றபடியான ப்ராயச்சித்தங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே ஒருவன் முக்தி அடையும்வரை தன்னுடைய அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் முறையை மீறி கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதற்கு இடமில்லை.

விலக்கவேண்டிய மற்ற கருத்துக்கள்

மூலம் – இப்படி ப்ரபந்தனுக்கும் சாஸ்த்ரவச்யனாய் சாஸ்த்ரோக்த கைங்கர்யமே பண்ண வேண்டுகையாலே விதி நிஷேத லங்கநபேக்ஷமும் விஹித நிஷித்த த்யாக பக்ஷமும், “வர்ணாசிரம தர்மங்கள் ஒளபாதிக்களாகையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்குத் த்யாஜ்யங்கள்” என்கிற பக்ஷமும், “இவை செய்யவுமாம், தவிரவுமாம்” என்கிற பக்ஷமும், “இவை தவிர்ந்தாலும் உகப்பிக்குமத்தனையொழிய வேறொரு ப்ரத்யவாயமில்லை” என்கிற பக்ஷமும், “இவை அநுஷ்டியாதபோது லோக விரோத மாத்ரமே ப்ரத்யவாயம்” என்கிற பக்ஷமும், மற்றும் இப்புடைகளிலுள்ள பக்ஷங்களுமெல்லாம் ஸம்மயங்

ந்யாயாநுக்ரஹீத சாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாய விருத்தங்களானபடியாலே ஸத்த்வஸ்தர்க்கு அநுபாதேயங்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபந்நனும் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே இருத்தல் வேண்டும் என்றும், சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட முறையிலேயே கைங்கர்யங்கள் செய்யவேண்டும் என்றும் தெளிவாகிறது. ஆகவே, ப்ரபந்நனால் கைக்கொள்ளலாம் என்று கீழே கூறப்பட்டுள்ள பல கருத்துக்கள், சிறந்த ந்யாயங்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் முரணாக உள்ளதால், ந்யாயத்தின்படியும் ஸத்த்வத்திலும் நிற்பவர்களால் இவை தள்ளத்தக்கவை ஆகின்றன; அவையாவன - விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறத்தல் மற்றும் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தல் ஆகியவற்றை மீறலாம்; விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைத் துறத்தல் மற்றும் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தல் ஆகியவற்றைக் கைக்கொள்ளலாம்; வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் என்பவை சரீரத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டவை என்பதால், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் பிறந்தவன் அவற்றைத் துறக்கலாம்; வர்ணாச்ரம தர்மங்களை செய்தாலும் செய்யலாம், செய்யாவிடினும் பாதகமில்லை; அவற்றைத் துறப்பதன் மூலம் பகவானுடைய மகிழ்ச்சியை இழப்பது மட்டுமே நிகழும், அல்லாது வேறு ஏதும் இல்லை; இவற்றைக் கைவிடும்போது உலகில் உள்ளவர்களால் பழிக்கப்படுவது மட்டுமே நிகழும் - என்பதாகும்.

ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவற்றை விடக்கூடாமை, மற்ற கைங்கர்யங்களை
விரோதம் வராமல் செய்தல்

மூலம் - ஸந்த்யாஸாச்ரமஸ்தர்க்குப் பண்டுள்ளவை சிலவற்றை நிஷேதித்துப் புதியனவாகச் சிலவற்றை விதிக்குமாபோலே, பாகவத தத்வமடியாகச் சிலவற்றை நிஷேதித்துச் சிலவற்றை அபூர்வமாக விதித்தாலும், “ஸந்த்யாஹீந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு” இத்யாதிகளிலே அவச்ய கர்த்தவ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களை விடவொண்ணாது. தர்மசாஸ்த்ர ஸூத்ரபேதங்களிற்போலே பகவச்சாஸ்த்ர ஸம்ஹிதாபேதங்களிலும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் சொல்லும் ஸந்த்யோபாஸந பேதங்களை அவ்வோ சாஸ்த்ரங்களிலே இழிந்தவர்கள் அநுஷ்டிக்கக்கடவர்கள்.

“தைவதாந்யபிகச்சேது” என்றும், “தேவஸ்தாந ப்ரணாமனம்” என்றும் இப்புடைகளிலே தர்மசாஸ்த்ர இதிஹாஸாதிகளிற் சொன்ன ஆசாரமும் பரமைகாந்திக்கு சாஸ்த்ர பலத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே நியதம். ஆகையால் ஒரு சாஸ்த்ரத்துக்கும் விரோதமில்லை. “தஸ்மாத் அஷ்டாஷ்டரம் மந்த்ரம் மத்பக்தைர் வீதகல்மஷை: | ஸந்த்யாகாலேஷு ஜப்தவ்யம் ஸததம் சாத்மசுத்தயே” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மசாஸ்த்ரங்களிற் சொன்னதுவும், “தவ்யமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்று கத்யத்திலருளிச் செய்ததுவும் மற்றும் இப்புடைகையில் உள்ளவையுமெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யங்களான நித்ய நைமித்திகங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி அவற்றுக்குப் போக்கி மிக்க காலத்திலேயாகக் கடவன். “ச்ரௌத ஸ்மார்த்தா விருத்தேஷு காலேஷு ஜபமாசரேத்” என்று நாரதாதிகளும் சொன்னார்கள். “ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராதௌ உக்தம் காலமபி க்ஷிபந்” என்று வங்கிபுரத்து நம்பியும் அருளிச்செய்தார். பாஷ்யகாரர் அந்திமதசையிலும் வருந்தியெழுந்திருந்து ஸந்த்யாகாலத்திலே ஜலாஞ்ஜலி ப்ரக்ஷேபம் பண்ணியருளினார்.

விளக்கம் – ஸந்யாஸிகளுக்கு, அவர்களுடைய முந்தைய ஆச்ரம நிலைகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களில் சில அம்சங்கள் தடுக்கப்பட்டும், சில அம்சங்கள் புதியதாகச் சேர்க்கப்பட்டும் உள்ளதைக் காணலாம். இதே போன்று பாகவதர்களுக்கு ஒரு சில கர்மங்கள் தடுக்கப்பட்டும், சில புதியதாகச் சேர்க்கப்பட்டும் உள்ளன. ஆனால், தசுஷ ஸ்ம்ருதி (2-27) - ஸந்த்யாஹீந: அசுசிர் நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு - ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாதவன் எப்போதுமே அசுத்தமானவனே ஆவான், அவன் வேறு எந்தக் கர்மங்களையும் செய்யும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கண்டிப்பாகச் செய்யப்படவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை யாராக இருந்தாலும் கைவிட இயலாது. தர்மசாஸ்த்ரங்கள் மற்றும் ஸூத்ரங்களில் ஸந்த்யாவந்தன முறைகளில் வேறுபாடு உள்ளது போன்று, பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் மற்றும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஸந்த்யாவந்தன முறைகளில் வேறுபாடு உள்ளது; ஆகவே அந்தந்த சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள், அந்தந்த முறைகளுக்கு ஏற்ப அவற்றை இயற்றவேண்டும். மநு ஸ்ம்ருதி (4-153) - தைவதாந்யபிகச்சேது - காப்பாற்றவேண்டும் என்று தெய்வங்களை ப்ரார்த்திக்கக் கடவன் - என்றும், மஹாபாரதம் - தேவஸ்தாந ப்ரணாமனம் - தெய்வ ஆலயத்தைக் கண்டால் வணங்கவேண்டும் - என்றும் தர்மசாஸ்த்ரம் மற்றும் இதிஹாஸம் ஆகியவற்றில்

கூறப்பட்ட ஆசாரங்கள், பரமைகாந்திக்கு அந்த சாஸ்த்ரங்களின் வலிமை காரணமாக பகவானைக் குறித்து மட்டுமே இருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே எந்த சாஸ்த்ரங்களுக்கும் முரண்பாடு இல்லை. மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிக பர்வம் (98-69) - தஸ்மாத் அஷ்டாஷ்டரம் மந்த்ரம் மத்பக்தைர் வீதகல்மஷை: | ஸந்த்யாகாலேஷு ஜப்தவ்யம் ஸததம் சாத்மசுத்தயே - ஆகவே தங்களுடைய மனதில் உள்ள களங்கங்கள் நீங்கப் பெற்ற எனது பக்தர்கள், ஸந்த்யாகாலத்திலும் அல்லது எப்போதும் அஷ்டாஷ்டரத்தை ஜபித்தபடி இருப்பார்களாக - என்றும், சரணாகதி கத்யம் - த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தானேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா - (ஸ்ரீரங்கநாதன் கூறுவது) த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் உணர்ந்து ஜபித்தபடி இருப்பாயாக - என்றும் உள்ள வரிகளின்படி அஷ்டாஷ்டரம் மற்றும் த்வயம் ஆகியவற்றை ஜபித்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்று கூறப்பட்டாலும், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அந்தந்த காலங்களில் இயற்றிய பின்னர், எஞ்சியுள்ள நேரத்தில் மட்டுமே இதனைச் செய்யவேண்டும் என்று கருத்து. நாரதர் போன்றவர்கள் - ச்ரௌத ஸ்மார்த்தா விருத்தேஷு காலேஷு ஜபமாசரேத் - நித்ய நைமித்திக காலங்களில் செய்யவேண்டிய கர்மங்களுக்கு தடை ஏற்படாதவிதத்தில் ஜபிக்கவேண்டும் - என்றது காணலாம். வங்கிபுரத்து நம்பியும் - ஹுத்வா அக்நீந் அக்நிஹோத்ராநேன உக்தம் காலமபி சஷிபந் - அக்நிஹோத்ரம் முதலானவற்றில் அக்னிகளில் ஹோமம் செய்து, இப்படியாகக் காலத்தைக் கழித்து - என்றார். எம்பெருமானார் தனது அந்திம காலத்தில், உடல் தள்ளாமையுடன் இருந்தபோதிலும், ஸந்த்யாகாலத்தில் அர்க்யம் முதலானவற்றை அளித்தபடியே இருந்தார்.

பகவத் கைங்கர்யத்தை வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு உட்பட்டே
செய்யவேண்டும்

மூலம் - ஆகையால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஒளபாதிகங்களென்று த்யஜிக்கை பூர்வாநுஷ்டாநாதி விருத்தம். இப்படி த்யஜிக்கில், தேஹேந்த்ரியாதி உபாதிகளையொழிய மாலாகரண தீபாரோபணாதி விசேஷ கைங்கர்யங்களும் அநுஷ்டிக்க வொண்ணாமையால், அவையுமெல்லாம் ஒளபாதிகங்களாய்த் த்யாஜ்யங்களாம். அவை அநுஷ்டிக்க ஆசைப்படி அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஆசார ஸம்ஸ்காராதிகளையும் விடவொண்ணாது. ஆனபின்பு

- (1) ஆஹார க்ரஹ மந்த்ராத்ரி ஜாத்யாத்ரி நியமையுத:
குர்யாத் லக்ஷ்மீச கைங்கர்யம் சக்த்யா அநந்ய ப்ரயோஜந:
- (2) மங்கல்யஸூத்ர வஸ்த்ராத்ரிந் ஸம்ரக்ஷத்ரி யதா வதூ:
ததா ப்ரபந்ந: சாஸ்த்ரீயா பத்ரி கைங்கர்ய பத்தத்ரிம்
- (3) யத்வத் மங்கல்ய ஸூத்ராதே: த்யாகே ஸம்ரக்ஷணே அபி வா
ரக்ஷேத் நிரோதை: போகைர் வா பத்ரி: தத்வத் இஹ அபி
- (4) அவஜ்ஞார்யம் அநர்த்தாய பக்த ஜந்மாத்ரி சிந்தநம்
சாஸ்த்ர வ்யவஸ்தா மாத்ரார்த்தம் ந து தத் தூஷ்யத்ரி க்வசித்
- (5) அத ஏவ ஹி சாஸ்த்ரேஷு தத் தத் ஜாத்யைவ தர்சிதா:
தர்மவ்யாத தூலாதார சபரீ விதூராதய:
- (6) ஸ்வஜாத்ரி அநுகுண ஏவ ஏஷாம் வருத்த்ரி: அபி இதீஹாஸிகீ
விசேஷ வித்ரி ஸித்தம் து தத்வலாத் தத்ர யுஜ்யதே
- (7) தேச காலாத்ரி கார்யாத்ரி விசேஷேஷு வ்யவஸ்திதா:
ந தர்மா: ப்ராப்திம் அர்ஹந்தி தேசகாலாந்த்ராத்ரிஷு
- (8) கேசித் தத் தத் உபாக்யாந தாத்பர்ய க்ரஹணாக்ஷமா:
கலி கோலாஹல க்ரீடாம் வர்த்தயந்த்ரி ரமாபதே
- (9) மாத்ருபி: பித்ருபிச்ச ஏதா: பத்ரிபிர் தேவரை: ததா
பூஜ்யா பூஷ்யிதவ்யாச்ச பஹு கல்யாணம் ஈப்ஸுபி:
- (10) ஜாமயோ யாத்ரி கேஹாநி சாபந்த்ரி அப்ரதிபூஜிதா:
தாத்ரி க்ருத்யா ஹதாநீவ விந்ச்யந்த்ரி ஸமந்தத:
- (11) ஏவமாத்ரிஷு பூஜோக்த்ரி: யதா ஒளசித்யாத்ரி நியமயதே
பக்த ம்லேச்சாத்ரி பூஜோக்த்ரி: ஏவம் ஏவ நியமயதாம்

இந் நியமங்களெல்லாம் ஸம்ப்ரதிபந்ந சிஷ்டாநுஷ்டாந பரம்பரையாலும் ஸித்தங்கள். ஆகையால், தன் வர்ணாச்ரமாத்ரிகளுக்கு அடைத்த நியமங்களோடே பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணுகை பரமைகாந்தித்வ விருத்தமன்று.

விளக்கம் – ஆகவே வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அனைத்தும் இந்தச் சரீரம் என்னும் ஸம்பந்தம் காரணமாகவே வந்தன என்று எண்ணு அவற்றைக் கைவிடுதல் என்பது பூர்வர்கள்

இயற்றி வந்தவை என்ற நிலைக்கு முரணாகின்றன. இவ்விதம் அவற்றைக் கைவிட்டால், சரீரம் மற்றும் இந்தரியங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களான மாலை மற்றும் தீபம் ஆகியவற்றை சமர்ப்பித்தல் என்பதையும், அவை சரீரங்கள் கொண்டு செய்யப்படுதல் என்பதால் விடவேண்டியதாகும். அவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்றால், அவற்றை இயற்றும் தகுதியை ஏற்படுத்துகின்ற நித்ய கர்மங்களைக் கைவிடலாகாது. இவ்விதம் ஆன பின்னர், (1) – உணவு, கற்பது, மந்த்ரங்கள், பொருள் ஈட்டல், குலம் ஆகிய அனைத்திலும் தகுந்த கட்டுப்பாடுகளுடன் உள்ளவனாகவும், மற்ற பயன்களை விரும்பாதவனாகவும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுக்குத் தன்னால் இயன்ற கைங்கர்யத்தைச் செய்யவேண்டும். (2) – ஒரு பெண் எவ்வாறு தனது திருமாங்கல்யம், விவாஹப் புடவை ஆகியவற்றை மிகவும் கவனத்துடன் பாதுகாக்கிறாளோ அது போன்று ப்ரபந்நன் சாஸ்த்ரங்களை வழுவாமல் ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யத்தைக் காக்கவேண்டும். (3) – தனது திருமாங்கல்யத்தை விட்டவளை தண்டனையுடனும், பாதுகாப்பவளை இன்பத்துடனும் எவ்விதம் கணவன் காப்பாற்றுவாளோ அது போன்றே ஸர்வேச்வரனும் கைங்கர்ய விஷயத்தில் உள்ளான். (4) அவமதிக்கும் பொருட்டு பக்தர்களுடைய பிறப்பு முதலானவற்றைக் குறித்து ஆராய்தல் போன்ற செயல்கள் பெரும் தீமையை உண்டாக்கும்; ஆனால் சாஸ்த்ரங்களில் கூறியவற்றை உறுதி செய்வதற்காக செய்யப்படும் இந்த ஆராய்ச்சியால் தோஷம் இல்லை. (5) ஆகவே சாஸ்த்ரங்களில் தர்மவ்யாதர், துலாதரர், சபரீ முதலானவர்கள் அவரவர்களுடைய குலத்தைக் குறிப்பிட்டே கூறப்பட்டுள்ளனர். (6) இதிஹாஸங்களில் காண்பிக்கப்பட்ட இவர்களுடைய செய்கைகளும், இவர்களுடைய குலத்தின் அடிப்படையிலேயே உள்ளன; ஒரு சிலருக்கு ஏற்படும் விதிவிலக்கு என்பது அந்தந்த அதிகாரியின் செயலைப் பொறுத்தே அமையும். (7) குறிப்பிட்ட இடம், காலம், அதிகாரி என்பதற்கு மட்டும் வரையறை செய்யப்பட்ட தர்மங்கள், மற்ற இடம் காலம் போன்றவற்றுக்குப் பொருந்தாது. (8) இதிஹாஸம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றை அறியாமல் தவறுகள் செய்தபடி உள்ளவர்கள், கலியின் ஆரவாரத்தினால் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுக்கு லீலையை அதிகப்படுத்துகின்றனர். (9) தாய், தந்தை, கணவன், மைத்துனன் போன்ற அனைவராலும் தங்களுடைய மங்களங்களுக்காக இந்த மருமகள் அலங்கரிக்கப்பட்டு பூஜிக்கத்தக்கவள் ஆவாள். (10) – இவ்விதம் பூஜிக்கப்படாத மருமகள் சபிக்கும் வீடானது பேயால் ஆக்கிரமிப்பு செய்யப்பட்டது போன்று அழிகிறது. (11) – இங்குள்ள

“பூஜிக்கப்படுதல்” என்பது எவ்விதம் கொள்ளப்படுகிறதோ அது போன்றே, பக்தர்கள் தாழ்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் பூஜிக்கப்படவேண்டும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இங்கு கூறப்பட்ட அனைத்து விதிகளும், அனைத்துவிதமான ஆசார்ய-சிஷ்ய பரம்பரைகளால் ஏற்கப்பட்டதாகும். ஆகவே தன்னுடைய வர்ணாசீரம் தர்மங்களுக்கு ஏற்ற கட்டுப்பாடுகளுடன் செய்யப்படும் பகவத் கைங்கர்யம் என்பது பரமைகாந்தி என்னும் நிலைக்கு முரணானது அல்ல.

பரமைகாந்திகள் அல்லாதவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யம்

- (1) ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதௌ ஏவ க்ருதம் கைங்கர்யம் அஞ்ஜஸா
ஸார கல்க விபாகேந த்விதா ஸாதி: உதீர்யதே
- (2) க்ருதக்ருத்யஸ்ய கைங்கர்யம் யத் அநந்ய ப்ரயோஜநம்
குர்வாதி ரக்ஷணார்தம் வா தத் ஸாரம் ஸம்ப்ரக்ஷதே
- (3) டம்பார்த்தம் பரபீடார்த்தம் தந்நிரோதார்த்தம் ஏவ வா
ப்ரயோஜநா அந்தரார்த்தம் வா கைங்கர்யம் கல்க இஷ்யதே

பரமைகாந்திகளல்லாதார் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளாலே கைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும், பரமைகாந்திகள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தைத் திருமுடியாலே கைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும் “தத் ஸர்வம் தேவதேவஸ்ய சரணாவுபதிஷ்டதே” என்றும், “யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்யு: ஏகாந்த கத புத்திபி: தா: ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணந்தி வை ஸ்வயம்” என்றும் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் அருளிச்செய்தான்.

விளக்கம் – (1) மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனிடம் செய்யப்பட்ட கைங்கர்யங்கள் அனைத்தும் ஸாரம் மற்றும் சக்கை என்னும் இருவிதமாக உள்ளதாக ஸாதுக்களால் கூறப்படுகிறது. (2) எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளவைகள் மற்றும் ஆசார்யன் போன்றவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் செய்யப்படுபவைகள் முதலான கைங்கர்யங்களை ஸாரமாகக் கூறுகிறார்கள். (3) டம்பம், மற்றவர்களுக்குத் துன்பத்தை

உண்டாக்குதல், மற்றவர்களைக் கைங்கர்யம் செய்யவிடாமல் தடுத்தல், மற்ற பலன்கள் ஆகியவற்றுக்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களை சக்கை என்று கூறுகிறார்கள். பரமைகாந்திகள் அல்லாதவர்களால் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களைப் பகவான் தனது திருவடிகளால் ஏற்கிறான் என்றும், பரமைகாந்திகளால் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களைப் பகவான் தனது திருமுடியால் ஏற்கிறான் என்றும் வ்யாஸபகவான் அருளிச்செய்தார்; மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (353-63, 64) - தத் ஸர்வம் தேவதேவஸ்ய சரணாவுபதிஷ்டதே - தேவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட அவிர்பாகமானது பகவானின் திருவடித்தாமரையில் சேர்கிறது; யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்யு: ஏகாந்த கத புத்திபி: தா: ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்குஹ்ணந்தி வை ஸ்வயம் - பரமைகாந்திகளால் செய்யப்படும் கர்மங்களை பகவான் தானே தனது திருமுடியால் ஏற்கிறான்.

பகவானுடைய ஆணையாகவும், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகவும் உள்ள
கைங்கர்யங்களும் ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல

மூலம் - இப்படி இவன் பகவதாஜ்ஞையாலே அநுஷ்டிக்கிற நித்ய நைமித்திகங்களும், பகவதநுஜ்ஞையாலே இவனுக்கப்பே ப்ரயோஜநமாக அநுஷ்டிக்கிற ஏற்றமான கைங்கர்யங்களும் இப் ப்ரபத்தியோடு துவக்கற்று நின்ற நிலை “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற விதாந்தத்தாலே ஸித்தமாயிற்று. “அத: சக்யாநி ஸர்வாணி ந ப்ரபத்தயர்த்தம் ஆசரேத் | அசக்யேஷு ச ஸாமர்த்யம் ந ததர்த்தம் ஸமார்ஜயேத்”.

விளக்கம் - பரமைகாந்திகளாக உள்ளவர்கள், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை ஸர்வேச்வரனுடைய கட்டளைகள் என்றே இயற்றுவார்கள். பகவானால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கர்மங்களை அவனுடைய மகிழ்ச்சிக்காகவே செய்வார்கள். ஆனால் இந்த இரண்டுமே ப்ரபத்தியுடன் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் அற்றதாகவே இருக்கும் என்னும் நிலையானது “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்னும் விதி மூலம் உண்டாகிறது. அத: சக்யாநி ஸர்வாணி ந ப்ரபத்தயர்த்தம் ஆசரேத் | அசக்யேஷு ச ஸாமர்த்யம் ந ததர்த்தம் ஸமார்ஜயேத் - ஆகவே ஒருவன் தன்னால் இயன்ற அனைத்தையும் ப்ரபத்தியின் அங்கமாக இயற்றுதல் கூடாது, தனக்குச் சக்தியில்லாத கர்மங்களை ப்ரபத்தியின் அங்கமாக எண்ணி கைக்கொள்ளுதலும் கூடாது.

மூலம் – இந்த யோஜனையில் அதிகாரமான ஆகிஞ்சந்யமும் “சோகியாதே கொள்” என்று தேற்றுகிற வாக்யத்தாலே ஸூசிதம். அநுவாத பக்ஷத்தில் தன் அசக்தியாலே கழிந்தவையொழிய, சக்யமாய்ச் செய்கிற ஆஜ்ஞாநுபாலநாதிகளும் ப்ரபத்தியில் துவக்கொண்ணா என்னுமிடம் “ஏக” சப்தத்திலே விவக்ஷிதமாகக் கடவது. இப்பக்ஷத்தில் “மா சுச:” என்கிற வாக்யம், “ஸ்ர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று உக்தமான அதிகாரத்தை வ்யக்தமாக்கிக் கொண்டு மேலுள்ள நிர்பரத்வாதிகளை முன்னிட்டு உத்தரகாலத்தில் இருக்கக் கடவபடியையெல்லாம் உபலக்ஷிக்கிறது.

விளக்கம் – இவ்விதமாக “ஸ்ர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளும்போது, “சரணம் அடைவதற்கு வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளும் சக்தி இல்லாமல் உள்ளேன்” என்பதான ஆகிஞ்சந்யமானது, “மா சுச: - சோகம் அடையாதே” என்பதன் மூலம், ப்ரபத்திக்குரிய அதிகாரத்தை ஏற்படுத்துவதை அறியலாம். மாறாக “பரித்யஜ்ய” என்பது முன்பே நடந்த ஒன்றைக் கூறுவதாகக் கொண்டால் (அதாவது வேறு உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள இயலாத நிலை என்பதைக் கூறுவதாகக் கொண்டால்), தன்னுடைய சக்திக்கு ஏற்ப இல்லாதவை என்று தள்ளப்பட்டவை தவிர பகவானுடைய கட்டளைகளாக உள்ளவை மற்றும் அவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவை ஆகியவையும் ப்ரபத்தியுடன் சம்பந்தம் அற்றவை என்பதை “ஏக” என்னும் என்னும் சொல் கூறுகிறது. இப்படியாகப் பொருள் கொண்டால், “மா சுச:” என்பது, “பரித்யஜ்ய” என்ற சொல் மூலம் கூறப்பட்டதான ப்ரபத்திக்கான அதிகாரம் (தகுதி) மற்றும் ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் எந்தவிதமான பாரமும் இல்லாமல் இருத்தல் போன்றதான ப்ரபந்நனுடைய கைக்கொள்ளவேண்டிய தன்மைகளையும் கூறுவதாகிறது.

மூலம் – த்யாகவிதி பக்ஷத்துக்குப் ப்ரமாண விரோதம் வராதபடி இன்னமும் சில கதிகள் உண்டு. “ஆத்ம அசக்ய வ்ருதா ஆயாஸ நிவாரணம் இஹ அபி வா | லஜ்ஜா புரஸ்ஸர த்யாக வாத: அபி அத்ர நியம்யதாம்”, “ஸ்வதுஷ்கரேஷு தர்மேஷு குச காச அவலம்பத: | ஆசா லேச அநுவ்ருத்தி: வா த்யாக உக்த்வா விநிவார்யதே”, “அவிசிஷ்ட பலத்வேந விகல்போ யச்ச ஸூத்ரித: | தந்முகேந அபி ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாய ஸூசநம்”. அசக்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனை “தவிர்” என்கையும், தனக்கு துஷ்கரங்களாய்க் கழிந்து நிற்கிறவற்றிலே அபிநிவேசமுடையவனை “இது வேண்டா” என்கையும், விகல்பித்த உபாயாந்தரங்களிலே

ஒன்றை இங்கே கூட்டில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாயத்தாலே விரோதிக்கும் என்று கழிக்கையும் விதி ப்ரகாரங்கள்.

விளக்கம் – துறத்தல் என்னும் விதிக்கு விரோதம் ஏற்படாதபடி “பரித்யஜ்ய” என்னும் பதத்திற்கு வேறு வழிகளிலும் பொருள் உரைக்கலாம். அவையாவன: ஆத்ம அசக்ய வ்ருதா ஆயாஸ நிவாரணம் இஹ அபி வா லஜ்ஜா புரஸ்ஸர த்யாக வாத: அபி அத்ர நியம்யதாம் – அல்லது “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு தன்னால் கைக்கொள்ள இயலாதபடி உள்ள பக்தியோகம் போன்றவற்றில் ஈடுபடவேண்டாம் என்று மறுப்பதும் பொருள் என்று கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொள்ளும்போது, வெட்கம் காரணமாகக் கைவிடுவதும் அடங்கும் – என்றும், ஸ்வதுஷ்கரேஷு தர்மேஷு குச காச அவலம்பத: ஆசா லேச அநுவ்ருத்தி: வா த்யாக உக்த்வா விநிவார்யதே – வெள்ளத்தில் சிக்கிய ஒருவன் தர்ப்பை மற்றும் நாணல் ஆகியவற்றைப் பிடித்துக் கரையேற முயல்வது போன்று, தனக்கு இயலாத தர்மங்களில் ஈடுபட முயலுதலை “பரித்யஜ்ய” என்பது தடுப்பதாகவும் கொள்ளலாம் – என்றும், அவிசிஷ்ட பலத்வேந விகல்போ யச்ச ஸூத்ரித: தந்முகேந அபி ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாய ஸூசநம் – உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டுள்ள முப்பத்து இரண்டு வித்யைகளும் ஒரே போன்று பலனை அளிப்பதால், அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ளுதலே போதுமானது என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் கூறுகிறது. இவ்விதம் மற்ற வித்யைகளைக் கைக்கொண்டால், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்ற ப்ரபத்தி பயனற்றுப் போகும் என்பதையே “பரித்யஜ்ய” என்பதில் உள்ள துறத்தலானது தெரிவிக்கிறது – என்றும் கொள்க. ஆக இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் – தன்னால் இயலாத ஒன்றைச் செய்ய முயலும் ஒருவனைக் குறித்து “தவிர்ப்பாயாக” என்று தடுத்தல், தன்னால் இயலாது என்று அறிந்த பின்னரும் அவற்றில் ஈடுபட உறுதியாக உள்ளவனைக் குறித்து “இது வேண்டாம்” என்று கூறுதல், முக்தியை விரும்பும் ஒருவன் ப்ரபத்தி அல்லாமல் உள்ள மற்ற வித்யையில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கைக்கொள்ள முயலும்போது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்று ப்ரபத்தி பலனற்றுப் போகும் என்று கூறுதல் – ஆகும்.

“ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” – இதற்கான ஆறு பொருள்களின் சுருக்கம்

மூலம் – “அதோ அசக்த அதிகாரத்வம் ஆகிஞ்சந்ய ப்ரஸ்க்ரியா | அநங்கபாவோ தர்மாணாம் அசக்ய ஆரம்ப வாரணம்”, “தத் ப்ரத்யாசா ப்ரசமநம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாய ஸூசநம் | ஸர்வதர்ம பரித்யாக சப்தார்த்தா: ஸாது ஸம்மதா:”, “தேவதாந்தர தர்மாதி த்யாக உக்தி: அவிரோதிநீ | உபாஸகே அபி துல்யத்வாத் இஹ ஸா ந விசேஷிகா”. “உபாயபாய ஸந்த்யாகீ” இத்யாதிகளிற் சொன்ன உபாய த்யாகமும் இப் ப்ரகாரங்களிலே நிர்வாஹ்யம்.

(1) மூண்டாலும் அரியதனில் முயல வேண்டா

முன்னமதில் ஆசைதனை விடுகை திண்மை

வேண்டாது சரணநெறி வேறோர் கூட்டு

வேண்டில் அயனத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்

(2) நீண்டாகு நிறைமதியோர் நெறியில் கூடா

நின் தனிமை துணையாக என்றன் பாதம்

பூண்டால் உன் பிழைகளெல்லாம் பொறுப்பென்ற

புண்ணியனார் புகழனைத்தும் புகழுவோமே

விளக்கம் - அதோ அசக்த அதிகாரத்வம் ஆகிஞ்சந்ய ப்ரஸ்க்ரியா அநங்கபாவோ தர்மாணாம் அசக்ய ஆரம்ப வாரணம் – ஆகவே சக்தியில்லாதவனுக்கு மட்டுமே அதிகாரம் என்னும் தன்மை, தன்னிடம் வேறு கைம்முதல் இல்லை என்பதை எண்ணியபடி இருத்தலை முன்னிறுத்துதல், வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அங்கமாக இல்லாத தன்மை, செய்ய இயலாதவற்றை செய்ய முனைவதைத் தடுத்தல்; தத் ப்ரத்யாசா ப்ரசமநம் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ந்யாய ஸூசநம் ஸர்வதர்ம பரித்யாக சப்தார்த்தா: ஸாது ஸம்மதா: - அதனைக் குறித்த ஆசையைக் கைவிடல், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்று வேறு எதனையும் பொறுக்காமல் உள்ளதைக் கூறுதல் ஆகியவையே “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதன் பொருளாக ஸாதுக்களால் ஏற்கப்படுகிறது. தேவதாந்தர தர்மாதி த்யாக உக்தி: அவிரோதிநீ உபாஸகே அபி துல்யத்வாத் இஹ ஸா ந விசேஷிகா – மற்ற தேவதைகளைக் குறித்த

தர்மங்கள் முதலானவற்றைக் கைவிடுவதைப் பொருளாக உரைத்தல் என்பது ப்ரபந்நர்கள் விஷயத்தில் முரண்பாடு ஆகாது; ஆனால், பக்தியோகத்தில் நிற்பவன் விஷயத்தில் அவற்றைக் கைவிடுதல் ஒத்துப் போவதால், ப்ரபந்நனை மட்டுமே குறிக்கும் இந்த ச்லோகத்தில், அவ்விதம் உரைப்பது சிறப்பித்துக் காட்டாது. மேலும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-81) - உபாயபாய ஸந்த்யாகீ - மற்ற உபாயங்கள் அபாயங்கள் ஆகியவற்றைக் கைவிட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான உபாயங்களைக் கைவிடுதல் என்பதும், இவ்விதம் பொருள் கொள்வதுடன் சேரும்.

(1) பொருள் - இயற்ற இயலாத உபாயத்தைச் செய்யத் தொடங்கினாலும், இனி அதில் ஈடுபடவேண்டாம். தொடக்கத்திலேயே அந்த உபாயத்தில் உள்ள ஆசையைக் கைவிடுவதே சிறந்தது. சரணாகதியானது (ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் முதலான ஐந்து அங்கங்கள்) நீங்கலாக வேறு எதன் துணையையும் நாடுவதில்லை. ப்ரபந்நன் ஒருவன் வேறு உபாயத்தை நாடிவிட்டால், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்று அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், வெட்கப்பட்டு பலன் தராமல் நின்றுபோகும்.

(2) பொருள் - நீண்டகாலம் இயற்றியபடி இருக்கவேண்டியதும், நிறைவான அறிவு கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே உரியதும் ஆகிய பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களில் ஈடுபடாமல் உள்ள நீ, வேறு கதியின்றி நிற்கும் அந்த நிலையையே உனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, எனது திருவடிகளை உபாயமாக அடைவாயாக. அப்போது நான் உனது பாபங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்வேன் - இப்படியாக அருளிச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய புகழ் அனைத்தையும் நாம் துதிப்போமாக.

க்ருஷ்ணனின் அவதார ரஹஸ்யம்

மூலம் - இங்கு “மாம்”, “அஹம்” என்கிற பதங்களுக்கு அடைவே அவதார ரஹஸ்யத்திலும், புருஷோத்தமத்வ ப்ரதிபாதந ப்ரகரணத்திலும் சொல்லுகிறபடியே, ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்த்ரயத்திலும் ப்ராதாந்யேந நோக்கு.

அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம் அஜஹத் ஸ்வ ஸ்வபாவத்வ
 சுத்தஸத்வ மயத்வம் ச ஸ்வ இச்சா மாத்ர நிதாநதா
 தர்ம க்லாநௌ ஸமுதய: ஸாது ஸம்ரக்ஷணார்ததா
 இதி ஜந்ம ரஹஸ்யம் யோ வேத்தி ந அஸ்ய புநர்பவ:

இவ் அவதார ரஹஸ்ய ஞானம் ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு உபாயபூரகம், ஸ்வதந்த்ர
 ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு ஸ்வதந்த்ரனுடைய ஸௌலப்யத்தைக் காட்டும். இப் ப்ரகரணங்கள்
 இரண்டிலும் ஸித்தமான ஸௌலப்யமும் ஸ்வாதந்த்ரயமும் ஒன்றுக்கொன்று
 துணையாயிருக்கும்.

- (1) ஸ்வதந்த்ரஸ்ய அபி ந ஏவ ஸ்யாத் ஆச்ரயோ துர்லபஸ்ய து
 அஸ்வதந்த்ராத் பலம் ந ஸ்யாத் ஸுலபாத் ஆச்ரிதாத் அபி
- (2) அஸ்வதந்த்ரே ந கைங்கர்யம் ஸித்யேத் ஸ்வைர ப்ரஸங்கத:
 துர்லபே ஸாத்யம் அபி ஏதத் ந ஹ்ருதயம் லோகநீதித:

ஆகையாலே கேவலஸுலபமான த்ருணாதிகளைப் போலன்றிக்கே ச்லாத்யனுமாய்,
 துர்லபமான மேருவைப் போலுமன்றிக்கே ஸுலபன்ய்மாய்ப் பரனுமான சரண்யன்
 ஆச்ரயணீயனுமாய்ப் ப்ராப்யனுமாகிறான்.

விளக்கம் – சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மாம்” என்னும் சொல்லானது ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில்
 க்ருஷ்ணன் தனது அவதார ரஹஸ்யத்தை வெளியிடும் இடத்தில் (இது கீதையில் 4-4
 தொடங்கி 4-9 முடிய உள்ள ச்லோகங்கள்) உணர்த்தப்படும் ஸௌலப்யத்தைக்
 காட்டுவதாகும்; “அஹம்” என்னும் சொல்லானது ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையின் புருஷோத்தம
 அத்யாயத்தில் வெளிப்படுகின்ற சுதந்திரமானவன் என்னும் தன்மையைக் காட்டுவதாகும்.
 அவதாரஸ்ய ஸத்யத்வம் அஜஹத் ஸ்வ ஸ்வபாவத்வ சுத்தஸத்வ மயத்வம் ச ஸ்வ இச்சா
 மாத்ர நிதாநதா தர்ம க்லாநௌ ஸமுதய: ஸாது ஸம்ரக்ஷணார்ததா இதி ஜந்ம ரஹஸ்யம்
 யோ வேத்தி ந அஸ்ய புநர்பவ: - ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரத்தின் ஸத்யமான தன்மை,
 அவதாரங்களில் தனது இயல்பை விடாத தன்மை, சுத்தமான ஸத்வத்தை மட்டுமே
 கொண்ட தன்மை, தனது ஸங்கல்பத்தை மட்டுமே அனைத்திற்கும் காரணமாகக் கொண்ட
 தன்மை, தர்மத்திற்கு இழிவு ஏற்படும்போது அவதரிக்கும் தன்மை, ஸாதுக்களை

ரக்ஷித்தலையே தனது பயனாகக் கொண்டுள்ள தன்மை என்பதான க்ருஷ்ணனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை அறியும் ஒருவனுக்கு மறுபிறவி இல்லை. இவ்விதமாக உள்ள அவதார ரஹஸ்யம் குறித்த ஞானமானது - ப்ரபத்தியை அங்கமாகக் கொண்டு பக்தியில் நிலைநிற்பவனுக்கு, அவனுடைய உபாயத்தை பூர்த்தி செய்ய உதவும்; ப்ரபத்தியையே நேரடியான உபாயமாகக் கொண்டவனுக்கு, பகவானுடைய ஸௌலப்யத்தை உணர்த்தும். இங்கு இந்த விஷயத்தில் பகவானுடைய சுதந்திரத்தன்மையும், ஸௌலப்யமும் ஒன்றுக்கொன்று துணை செய்தபடியே இருக்கும். (1) ஸ்வதந்த்ரஸ்ய அபி ந ஏவ ஸ்யாத் ஆச்ரயோ துர்லபஸ்ய து அஸ்வதந்த்ராத் பலம் ந ஸ்யாத் ஸுலபாத் ஆச்ரிதாத் அபி - சுதந்திரமாக ஒருவன் இருந்தாலும் அவன் தன்னை அண்டுவதற்கு மிகவும் கடினமானவனாக இருந்தால், அவனை அடைதல் நிகழாது. அடைவதற்கு எளியவனாக இருந்து, சுதந்திரமானவனாக இல்லையென்றால், அவனிடமிருந்து எந்தப் பயனும் உண்டாகாது. (2) அஸ்வதந்த்ரே ந கைங்கர்யம் ஸித்யேத் ஸ்வைர ப்ரஸங்கத: துர்லபே ஸாத்யம் அபி ஏதத் ந ஹ்ருதயம் லோகநீதித: - சுதந்திரமாக இல்லாத ஒருவனிடம் நாம் நமது விருப்பத்தின்படி கைங்கர்யம் செய்ய இயலும் என்பதால், நேர்மையான கைங்கர்யம் ஏற்படாது. அண்டுவதற்குக் கடினமாக இருக்கும் ஒருவனிடம் கைங்கர்யம் செய்யமுடியும் என்றாலும், அது கட்டாயத்தின் அடிப்படையில் செய்வதால் செய்பவனுக்கு மனநிறைவை அளிக்காது. ஆகவே மிகவும் எளிமையாக உள்ள புல் போன்று அல்லாமல் சிறந்தவனாகவும், அடைவதற்கு இயலாத மேருமலை போன்று அல்லாமல் அடைவதற்கு எளியவனாகவும், உயர்ந்தவனாகவும், சரணம் புகத்தக்கவனாகவும் உள்ள அவனே அண்டி நிற்பதற்கான பயனாகவும் உள்ளான்.

மூலம் - இவ்விரண்டு பதத்திலும் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வசேஷி ரக்ஷணத்துக்கு அவஸரம் பார்த்து நிற்கிற நிலையும் தோற்றுகிறது. இப்படி அவஸர ப்ரதீக்ஷனான ஈச்வரன், “ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்கிறபடியே, “என்றோ நம்மை இவர்கள் அபேக்ஷிப்பது?” என்கிற அபிப்ராயத்தாலே அபிமுகனாய் நிற்கிற நிலை, “மாம்” என்கிற பதத்திலே ஸூசிதம். “என்று நாம் இவர்களை அழுக்குக் கழற்றின ஆபரணத்தைப்போலே அங்கீகரிப்பது” என்கிற அபிப்ராயத்தாலே, ஸத்வரனாய்த் தன் பேறாகப் பலம் குடுக்க நிற்கிற நிலை “அஹம்” என்கிற பதத்திலே காட்டப்படுகிறது.

விளக்கம் - இப்படியாக “மாம், அஹம்” என்னும் இரண்டு சொற்கள் மூலமும், அனைத்தையும் காப்பவனும், அனைத்திற்கும் எஜமானனும் ஆகிய பகவான், ப்ரபந்நனைக் காப்பாற்றுவதற்கான நேரத்தை எதிர்பார்த்தபடி நிற்கின்ற நிலையானது வெளிப்படுகிறது. இவ்விதம் சரியான நேரத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ள ஈச்வரன், லக்ஷ்மீ தந்தர்ம் (17-78) - ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே - காக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பத்தை எதிர்பார்க்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இவர்கள் நம்மை என்று விண்ணப்பிப்பார்கள்?” என்று ஆவலுடன் நிற்கின்ற நிலையானது “மாம்” என்னும் சொல் மூலம் சூசகமாக வெளிப்படுகிறது. “அழுக்கு நீக்கப்பட்ட ஆபரணம் போன்று (ப்ரக்ருதியிலிருந்து விடுபட்ட இந்த ஜீவாத்மா) என்று இவர்களை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது?” என்று எண்ணியபடி, நமக்கான பலனை விரைவாக அளித்தலே தனது பயன் என்று ஈச்வரன் நிற்கும் நிலையை “அஹம்” என்னும் சொல் காண்பிக்கிறது.

மூலம் - இப்படி அகிஞ்சநானான அதிகாரிக்கு யதாவிதி ரக்ஷாபேக்ஷா பூர்வக பரந்யாஸத்தையொழிய வேறொன்றால் அபேக்ஷையில்லாத ஸித்தோபாயத்தை “மாம் ஏகம்” என்று காட்டி, அதினுடைய வசீகரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயத்தை “சரணம் வ்ரஜ” என்று விதியாலே காட்டுகிறது. இப்படி விதிக்கிற ப்ரபத்தி ரூப வித்யைக்கு, சரண்ய ப்ரஸாதநமாகச் சோதிதத்வத்தாலே வருகிற உபாயத்வம் பக்தியோக துல்யம்; இதனாலே ப்ரஸந்நானான ஈச்வரன் மோக்ஷத்துக்கு ஸாக்ஷாதுபாயம்.

விளக்கம் - வேறு கதியில்லாத அதிகாரி ஒருவனுக்கு, தகுந்த விதிப்படி “என்னைக் காக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தை முன்னிறுத்தி, தனது பாரங்களை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்வது அல்லாமல், வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஸித்தோபாயத்தை (ஈச்வரன்) சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மாம் ஏகம்” என்னும் சொற்கள் காண்பிக்கின்றன. அவனை ஈர்ப்பதான ஸாத்யோபாயமானது (ப்ரபத்தி), சரமச்லோகத்தில் உள்ள “சரணம் வ்ரஜ” என்னும் விதி மூலம் காண்பிக்கப்படுகிறது. இவ்விதமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள ப்ரபத்தி வடிவத்தில் உள்ள வித்யையானது, அவனை மகிழ வைப்பதற்காக விதிக்கப்பட்டதால், இது பக்தியோகம் போன்று உபாயமாக உள்ளது. இதன் மூலம் மகிழும் ஈச்வரன், மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான உபாயம் ஆகிறான்.

“மாம்” என்னும் சொல்லின் விளக்கம்

மூலம் – இவ்வித்யைக்கு விசேஷித்து விவேத்யாகாரம் நிரபேசு உபாயத்வம். இதுக்கு அபயுக்தாகாரங்களெல்லாம் “மாம்”, “ஏகம்” என்கிற பதங்களிலே விவசுஷிதங்கள். “ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந்” இத்யாதிகளிலே நிர்திஷ்ட ப்ரகாரனான சரண்யனைச் சொல்லுகிற “மாம்” என்கிற பதத்தாலே திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் ப்ரகாசிதமான ஸர்வரசுஷகத்வமும் ஸர்வசேஷித்வமும் ஸ்ரீய:பதித்வமும் நாராயணத்வமும், இவற்றால் ஆக்ருஷ்டமாய்ப் பரத்வ ஸௌலப்யங்களுக்கு உறுப்பாய் வருகிற ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளும், பரமகாருணிகத்வ ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும், த்வயத்தில் த்விவசநாந்த பதத்தாலே தோற்றின சுபாச்ரயமாய்ப் பரத்வ ஸௌலப்ய வ்யஞ்ஜகமான பார்த்தஸாரதியினுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசேஷமும் காட்டப்படுகின்றன.

விளக்கம் – இந்த ப்ரபத்தின் என்னும் வித்யையின் தனித்தன்மை என்னவென்றால், இது வேறு எதனையும் தனது அங்கமாக எதிர்பார்க்காத உபாயமாக இருத்தலே ஆகும். இத்தகைய தன்மைக்குத் தேவையான மற்ற தன்மைகள் அனைத்தும் “மாம், ஏகம்” ஆகிய சொற்களால் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன. ஹரிவம்சம் (113-62) - ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் – இந்த நாராயணன் – என்றுள்ள பல வாக்கியங்களில் கூறப்பட்ட குணங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளவனும், அனைவரும் சரணம் புகலாம்படி உள்ளவனும் ஆகிய அவனையே “மாம்” என்னும் சொல்லானது குறிக்கிறது. இந்தச் சொல்லானது – திருமந்த்ரம் மற்றும் த்வயம் ஆகியவற்றில் வெளிப்படுகின்ற அனைவரையும் காக்கும் தன்மை, அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ள தன்மை, நரர்கள் தங்கும் இடமாக உள்ள தன்மை போன்ற பலவற்றையும் காண்பிக்கிறது; இது மட்டும் அல்லாமல், இவை மூலம் வெளிப்படுகின்ற அவனுடைய குணங்களான உயர்ந்த தன்மை மற்றும் எளிமையான தன்மை ஆகியவற்றுக்கு அடிப்படையாக உள்ள அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை மற்றும் அனைத்து சக்தியையும் கொண்ட தன்மை முதலானவற்றையும் காண்பிக்கிறது; மேலும், “மாம்” என்னும் சொல்லானது மிகுந்த கருணை, உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்னும் பாகுபாடு இன்றி அனைவருடனும் ஒரே போன்று பழகும் தன்மை, வாத்ஸல்யம் போன்றவற்றையும் உணர்த்துகிறது; மேலும், த்வயத்தில் உள்ள “சரணை” என்னும் சொல்லால்

கூறப்படுவதான எளிதாக அண்டவல்லதாகவும், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிப்பதாகவும், பரத்வம் – ஸௌலப்யம் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ள பார்த்தசாரதியின் திவ்யமங்கள திருமேனியின் சிறப்பும் “மாம்” என்னும் சொல்லால் உணர்த்தப்படுகிறது.

மூலம் – இங்கே “நிகரில் புகழாய்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய ரூபமான இக்குண சதுஷ்டயமும் அடியிலே அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளாலே கலங்கின அர்ஜுநனை அநாதரியாமையாலும், “மத்த: பரதரம் நாந்யத்” என்று தானே அருளிச்செய்கையாலும், “ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ”, “ரதம் ஸ்தாபய மே அச்யுத” என்னும்படி நின்று ஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணுகையாலும், “காணவேண்டும்” என்ன ஸ்வவைச்வரூபத்தைக் காட்ட, “மீண்டும் பழைய ஸௌம்ய விக்ரஹத்தைக் காட்டவேண்டும்” என்ன அப்போதே ஸாரதிரூபனாய்த் தோற்றி நிற்கையாலும் வ்யஞ்சிதமாயிற்று.

விளக்கம் – “மாம்” என்னும் சொல் மூலம் திருவாய்மொழி (6-10-1) – நிகரில் புகழாய் – என்பது போன்றவற்றில் கூறப்படுவதான வாத்ஸல்யம், ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மை, ஸௌசீல்யம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகிய நான்கு குணங்களும் வெளிப்படுகின்றன. எப்படி? சிநேகம் வரக்கூடாத இடமான யுத்தகளத்தில் கலங்கி நின்ற அர்ஜுனனைக் கைவிடாமல் இருத்தல்; கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் நாந்யத் – என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது ஏதும் இல்லை – என்று தானே அருளிச்செய்தல்; கீதை (11-41) - ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ – என்றும், கீதை (1-21) - ரதம் ஸ்தாபய மே அச்யுத – தேரை அங்கே எனக்காக நிறுத்துவாயாக – என்றும் அர்ஜுனன் கூறுவதற்கு ஏற்ப தேர் ஓட்டுதல் முதலானவற்றைச் செய்தல்; “உன்னுடைய உண்மையான ரூபத்தைக் காணவேண்டும்” என்று அர்ஜுனன் கேட்டபோது தனது விச்வரூபத்தைக் காண்பித்தும், “மீண்டும் உன்னுடைய அழகான திருமேனியையே காண்பிக்கவேண்டும்” என்று கூறியவுடன் தேர் ஓட்டுபவனாக நிற்கும் ரூபத்தைக் காண்பித்தல் – இது போன்ற பலவற்றாலும் வெளிப்பட்டது.

மூலம் – உக்தமான சரண்ய குணங்களில், ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணத்துக்குப் ப்ரதாந தமங்கள் “ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிக: அபி ஸந்” என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலும்,

“த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதீஷு” என்கிற அபியுக்த வாக்யத்திலும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இவை மூன்றிலும், ஜ்ஞாந சக்திகள் நிக்ரஹ அநுக்ரஹ ஸாதாரணங்கள். ஸ்வாமித்வமும், லீலோபகரண மாக்குகைக்கும் போகோபகரண மாக்குகைக்கும் பொதுவாகையாலே, ஜ்ஞாந சக்திகளை ரக்ஷணைகாந்தங்களாக நியமிக்கமாட்டாது. காருண்யமும் இதின் சுவடுகளான ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளும் அநுக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தங்கள்.

விளக்கம் – அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவிதத்தில் உள்ளதாகக் கூறப்பட்ட குணங்களில், தன்னை அடைந்தவர்களைக் காப்பதற்கு மிகவும் அவசியமான குணங்களாக உள்ளவை பகவத் சாஸ்த்ரமாகிய லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் (17-78) - ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேச: ஸதா காருணிக: அபி ஸந் - அனைத்தையும் நியமிக்கும் அவன், அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், கருணை நிறைந்தவனாகவும் – என்றும், சான்றோர் அருளிச்செய்த அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (61) - த்வத் ஜ்ஞாந சக்தி கருணாஸு ஸதீஷு – உனது ஞானம், சக்தி, கருணை போன்றவை உள்ளபோது – என்றும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன. இந்த மூன்று குணங்களில் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவையே தண்டிப்பதற்கும், அநுக்ரஹம் செய்வதற்கும் அவசியமானவை ஆகும். இவனுடைய எஜமானத்தன்மை என்பது ஜீவாத்மா மூலமாக ஸம்ஸாரத்தில் லீலைகளை அனுபவிக்கவும், அந்த ஜீவாத்மா மோக்ஷம் அடைந்த பின்னர் அவன் மூலமாக இன்பத்தை அனுபவிக்கவும் அவசியமாக உள்ளது. ஆகவே இத்தகைய எஜமானத்தன்மையானது பகவானுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகிய குணங்கள், காக்கும் செயலில் மட்டுமே ஈடுபடும்படியாகக் கட்டுப்படுத்த இயலாது. ஆனால் காருண்யமும், அதன் மூலம் வெளிப்படுவதான ஸௌசீல்யம் மற்றும் வாத்ஸல்யம் ஆகியவை அநுக்ரஹம் செய்வதற்காக மட்டுமே உள்ளன.

மூலம் – இப்படி இக்காருண்யத்தினுடைய வாசியைக் கண்ட பூர்வர்கள், “ஸோஹம் தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச | ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும், “துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு” என்றும், “உனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே” என்றும், “திருமாமகளைப் பெற்றும் என்னெஞ்சகங் கோயில் கொண்ட பேரருளாளன்” என்றும், “உன் திருவருளாலன்றிக் காப்பதரிது” என்றும், “நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்” என்றும், “ஆவா என்று அருள் செய்து” என்றும், “க்ருபயா கேவலம்

ஆத்மஸாக்குரு” என்றும், “கரீச தேஷாமபி தாவகீ தயா ததாத்வக்ருத்ஸைவ து மே பலம் மதம்” என்றும், இப் ப்ரகாரங்களிலே இக் க்ருபாகுணத்தைத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து ஸம்பந்தத்தையும் குணாந்தரங்களையும் காருண்யத்துக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்வனவாக்கித் தாங்கள் காருண்யைகாந்திகளாய்ப் போந்தார்கள். பிராட்டியும் குணாந்தரங்களிருக்க, “வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று அருளிச்செய்தாள். கத்யத்திலும் “மதீயயைய தயயா” என்கையாலே, இக் க்ருபையின் ப்ராதாந்யம் விலக்ஷிதம்.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பகவானின் காருண்யத்திற்கு உள்ள மேன்மையான வேறுபாட்டை அறிந்த பூர்வாசார்யர்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-7-70) - ஸோஹம் தே தேவதேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச | ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே - தேவர்களின் தேவனே! நான் உன்னை அர்ச்சனை செய்வதற்கோ அல்லது துதிப்பதற்கோ சக்தி அற்றவன் ஆவேன். ஆகவே நீ கருணையை மட்டுமே உனது சிந்தனையில் நிறுத்தி எனக்கு அருளவேண்டும் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-1) - நின்னருளே புரிந்திருந்தேன் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-8-8) - துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (5-4) - உனதருளே பார்ப்பன் அடியேனே - என்றும், பெரியதிருமொழி (9-5-10) - திருமாமகளைப் பெற்றும் என்னெஞ்சகங் கோயில் கொண்ட பேரருளாளன் - என்றும், திருவிருத்தம் (62) - உன் திருவருளாலன்றிக் காப்பதரிது - என்றும், திருவாய்மொழி (9-2-1) - நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவா என்று அருள் செய்து - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (48) - க்ருபயா கேவலம் ஆத்மஸாக்குரு - உன்னுடைய க்ருபை மூலம் மட்டுமே கொண்டு, எனது முயற்சி ஏதும் இன்றி - என்றும், வரதராஜஸ்தவம் (94) - கரீச தேஷாமபி தாவகீ தயா ததாத்வக்ருத்ஸைவ து மே பலம் மதம் - வரதனே! உனது தயை என்பதே எனக்கு ஏற்ற வலிமை அளிக்கும் என்பது உறுதி - என்றும் பல இடங்களில் இந்தக் கருணை என்னும் குணத்தையே தாங்கள் தஞ்சம் புகுவதற்கு ஏற்றதாக எண்ணினர். ஆகவே அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் மற்றும் மற்ற குணங்கள் ஆகியவற்றை, அவனைத் தாங்கள் கூறியதைச் செய்யவைக்கும் என்று சிந்தித்து, அவனுடைய கருணை என்னும் குணத்தில் மட்டுமே நிலைநின்றார்கள். பெரியபிராட்டியும், அவனிடம் பல குணங்கள் உள்ளபோதிலும், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-34) - வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - சரணம்

புகுந்த காகமானது அழிக்கப்படவேண்டியவன் என்றபோதிலும் தனது கருணையால் காப்பாற்றினான் – என்றே அனுமனிடம் கூறினான். சரணாகதி கத்யத்திலும் - மதீயயைய தயயா - (ஸ்ரீரங்கநாதன் உரைப்பது) எனது கருணையால் மட்டுமே - என்று அருளிச்செய்தான். ஆகவே அவனுடைய க்ருபையின் முதன்மை என்பது தெளிவாகிறது.

மூலம் - இப்படி ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்குப் ப்ரதாநமாயும், பரிகரமாயும் உள்ள ஸர்வாகாரங்களாலும் விசிஷ்டனான தன்னை அபிமுக ஸ்திதியிலே “மாம்” என்று நிர்தேசித்தருளினான்.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தன்னை அடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு முதன்மையாகவும், துணையாகவும் உள்ள பலவற்றிலும் சிறந்தவனாகிய தன்னை அர்ஜுனன் முன்பாக நிறுத்திக் கொண்டு, “மாம்” என்று உறுதியாக உரைத்தான்.

“ஏக” என்னும் சொல்லுக்கு உள்ள ஆறு பொருள்களின் விளக்கம்

“ஏக” என்பது உபாயமும் பலனும் ஒன்றே ஆகும் என்று கூறுதல்

மூலம் - “மாம்” என்கிற பதத்திலே ஏகவசந்தாலே ஏகத்வம் தோற்றா நிற்கப் பின்பும் ஏகசப்தம், “தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்கிறபடியே ப்ராப்யனானவன் தானே ப்ராபகனானபடியாலே, உபாய பலைக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் யோஜிப்பார்கள். இதுக்கு “மாம் ஏகம் ஏவ சரணம்” என்கிற ஸமாந ப்ரகரண வாக்யமும் அநுகுணம். ஏவகாரம் உண்டாயிருக்க, ஏகசப்தம் கிடந்தால் இதுக்கு அவதாரணமொழிய வேறே பொருள் கொள்ளுகை உசிதமிறே.

விளக்கம் - “மாம்” என்னும் சொல்லின் மூலமே “ஒருவனை” என்னும் கருத்து வெளிப்படுகிறது; இவ்விதம் உள்ளபோது “ஏகம் - ஒருவனை” என்று இந்தக் கருத்தையே மீண்டும் ஒருமுறை தனியாக ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு ஒரு சிலர், “திருவாய்மொழி (2-7-1) - தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்பதற்கு ஏற்ப அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக உள்ள அவனே, அந்த இலக்கை அடைய வைக்கும் உபாயமாகவும் உள்ளான் என்பதால், உபாயமும் பலனும் ஒன்றே என்பதை வெளிப்படுத்தவே ஆகும்”,

என்று கூறுகிறார்கள். இந்தக் கருத்தானது, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-12-14) – மாம் ஏகம் ஏவ சரணம் – என் ஒருவனை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக – என்று இதே போன்று வெளிப்படுத்தும் வரியுடன் ஒத்திருப்பதாகும். அந்த வரியில் “ஒருவனை” என்பது முன்பே உள்ளபோது, தனியாக மீண்டும் ஒருமுறை அதே சொல்லானது இடம் பெற்றால், அது வேறு ஒரு கருத்தை உணர்த்தவே ஆகும் என்று கொள்ளலாம் (அதாவது உபாயமும், பலனும் ஒருவனே என்று உணர்த்தவே ஆகும்).

“ஏக” என்பது ஜீவாத்மாவிற்கு சுதந்திரத்தை விலக்குகிறது என்று கூறுதல்

மூலம் – இங்ஙனன்றிக்கே “முக்ய அந்ய கேவலேஷு ஏகம்” என்கிறபடியே பஹ்வர்த்தமான ஏகசப்தம் இங்கு கேவல பர்யாயமாய் “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமேவ சரணம் கச்ச” இத்யாதிகளிற்படியே அவதாரணார்த்தமாய் சரண்யகுண பௌஷ்கல்யத்தாலே ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாதிகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறதென்றும் சொல்லுவார்கள். எங்ஙனையென்னில் ஸ்வரகைஷுக்கு உபயுக்தங்களான வசீகரணங்களை சாஸ்த்ர நியுக்தனான தான் அநுஷ்டிக்கையாலே ரகைஷிலே தனக்கும் கர்த்தருத்வம் தோற்றி, ஸித்தோபாயபூதனான சரண்யனோடொக்கத் தன்னையும் உபாயமாக எண்ணப்புக, இப்படிப் ப்ரஸக்தமான உபாய த்வித்வத்தைக் கழிக்கிறது ஏகசப்தம். அது கழிந்தபடி என்னென்னில், “கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்” என்கிறபடியே ஜீவனுக்குக் கர்த்தருத்வம் ப்ராமானிகமேயாகிலும் இது பராதீநமுமாய் அல்பவிஷயமுமாய்ப் ப்ரதிஹதி யோக்யமுமாயிருக்கும். ஆகையால் இவன் தான் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றும், “வரத தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே | சரணாமிதி வசோ அபி மே நோதியாத்” என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் கடாஷ்டமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரிதனாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன் கொடுத்த கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின உபாயத்தை அவன் துணை செய்ய அநுஷ்டித்து அவன் கொடுக்கப் புகுகிற பலத்துக்குச் சாதகம் போலே அண்ணாந்திருக்கிற இவனை ஸ்வாதீந ஸர்வ விஷய அப்ரதிஹத கர்த்தருத்வமுடையவனோடே துல்யமாக இரண்டாம் ஸித்தோபாயமாக எண்ணுக்கை, விவேகியான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்றென்று ஏகசப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல், முக்ய அந்ய கேவலேஷு ஏகம் – “ஏகம்” என்னும் சொல்லானது முக்கியம், வேறு மற்றும் “அது மட்டுமே” என்னும் பொருள் தருவதாகும் – என்பதற்கு ஏற்ப பல பொருள்களைக் கூறுவதான “ஏக” என்னும் சொல்லானது இங்கு “அது மட்டுமே” என்னும் பொருள் தருவதாகச் சிலர் கூறுவார்கள். அதாவது, கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே – என்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்து – என்றும், கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச – அவனை மட்டுமே சரணம் புகுந்து – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சரணம் புகத் தக்கவனுடைய குணங்களின் நிறைவை வெளிப்படுத்தும்விதமாகவும், தனக்கு சுதந்திரமாக செயலாற்றும் சக்தி உள்ளது என்னும் எண்ணத்தை விலக்குவதற்காகவும் இவ்விதம் கூறப்படுகிறது. இது எப்படி (அதாவது “ஏகம்” என்பது எவ்விதம் ஜீவனின் சுதந்திரத்தன்மையை விலக்குகிறது என்பதை விளக்குகிறார்)? ஒருவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும்விதமாக, பகவானை வசீகரிக்கும் செயல்களைச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவிதங்களில் இயற்றுகிறான்; அப்போது அவன் தனது மனதில், தன்னைக் காக்கும் செயல்களில், ஸித்தோபாயமாக உள்ள பகவானைப் போன்றே தனக்கும் சம பங்கு உள்ளதாக எண்ணக்கூடும். இத்தகைய எண்ணத்தை “ஏக” என்னும் தனிச்சொல்லானது, பகவான் மட்டுமே ஒரே உபாயம் என்று உணர்த்தி, இரண்டாவது உபாயம் உள்ளது என்று எண்ணுவதைத் தடுக்கிறது (அதாவது பகவான் ஓர் உபாயம், தானே தனக்கு உபாயம் என்று இரண்டு உபாயங்கள்). எப்படித் தடுக்கிறது? ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-33) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் – ஜீவாத்மாவிற்ரு செயல் புரிதல் உள்ளது, இல்லையேல் சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மாவிற்ரு உள்ள செயலாற்றும் தன்மைக்குத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் உள்ளன; ஆனால் இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது பகவானுக்கு உட்பட்டதாகவும், அற்பமானதாகவும், எளிதாகத் தடுக்கப்படக்கூடியதாகவும் உள்ளது. ஆகவே இவன் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும், அந்த நிலையானது ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (88) - வரத தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணாமிதி வசோ அபி மே நோதியாத் – வரதனே! உன்னுடைய கருணை இல்லையென்றால், “நீயே எனக்கு அடைக்கலம் ஆவாய்” என்னும் சொல் கூட எனது வாக்கில் வராது – என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானுடைய திருவுள்ளத்தால்தான் உண்டாகிறது. பகவான் துணை செய்யவில்லையென்றால், சேதநனால் தனது கால்களையும் கைகளையும் நீட்டவும் மடக்கவும் கூட இயலாது. ஆகவே அவன் அளித்த சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு, அவன் காண்பித்த உபாயத்தை, அவனுடைய துணை மூலம் கைக்கொண்டு, அவன் அளிக்கவுள்ள பலனை “மழை மேகத்தை நோக்கி

வாயைத் திறந்து காத்திருக்கும் சாதகப்பறவை” போன்று எதிர்பார்த்து சேதநன் நிற்கிறான். ஆகவே சுதந்திரமானவனும், அனைத்து விஷயங்களிலும் எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடன் இணைந்து, தன்னையும் ஒரு உபாயமாக எண்ணுதலானது, முழுக்ஷுவிற்குப் பொருந்தாது என்பதையே “ஏக” என்பது கூறுகிறது.

“ஏக” என்பது ப்ரபத்தியை ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் போன்ற உபாயம் என்று எண்ணுதலைத் தள்ளுகிறது

மூலம் – இக்கட்டளையிலே ஸாத்யோபாயமான ப்ரபத்தியையும் ஸித்தோபாயத்தோடு ஒரு கோவையாக எண்ணாமைக்காக ஏக சப்தம் என்றும் சொல்லுவர்கள். அது எங்ஙனையென்னில், இப் ப்ரபத்தியும் பக்தியோகம் போலே ப்ரஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டிருந்ததேயாகிலும், ஸஹஜ காருண்யாதி விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனுடைய காலுஷ்ய சமாநமாத்ரார்த்தமாய் ஸாக்ஷாத் பலத்துக்கு ஸஹஜ ஸாமர்த்ய காருண்ய விசிஷ்டனான இவன் நினைவே காரணமாம்படியாய், அவன் தானே அத்யந்த அகிஞ்சநனான ப்ரபந்நனுக்கு பரஸ்வீகாரத்தாலே பக்தியோகாதிகளான குருதரோபாயங்களின் நேரே நின்று இவ்வாங்கூல்ய ஸங்கல்பாதி யுக்த ப்ரபத்திமாத்ர வ்யாஜ ஸாபேக்ஷனாய் வேறொன்றால் அபேக்ஷயில்லாமையால் நிரபேக்ஷோபாயத்வமே இந் ந்யாஸ வித்யைக்கு வேத்யாகாரமாகக் கொண்டு “த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ” என்று அபேக்ஷணீயனாயிருக்க, “என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனது இன்னருளே” என்றும், “இசைவித்து என்னை உன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உபாயபூதனான அவன் செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடு ஒக்க உபாயமாக எண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏக சப்தத்துக்குத் தாத்தர்யம்.

விளக்கம் – இதே போன்று சேதநனால் இயற்றப்படுகின்ற ப்ரபத்தியை, ஸித்தோபாயமாக உள்ள பகவானுக்குச் சமமாக எண்ணக்கூடாது என்பதைத் தள்ளுவதற்காகவே “ஏக” என்ற சொல் உள்ளதாகவும் கூறுவார்கள். ப்ரபத்தியானது பக்தியோகம் போன்று பகவானின் அனுக்ரஹத்திற்கு உபாயமாக உள்ளது என்றே விதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஆனாலும்,

இயல்பாகவே கருணையைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் சேதநன் மீது ஏற்படக்கூடிய சீற்றத்தை நீக்கும் அளவுடன் ப்ரபத்தியானது நின்று விடுகிறது. ஆனால் இறுதியான பலனுக்கான காரணம், இயல்பாகவே கருணையைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பமே ஆகும். மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள சக்தியின்றி, ப்ரபத்தியை மட்டுமே கைக்கொள்ளும் ஒருவனுடைய அனைத்துவிதமான பொறுப்புகளையும் தானே ஏற்றுக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன், பக்தியோகம் உள்ளிட்ட உபாயங்களின் இடத்தில் தானே நிற்கிறான். ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் போன்ற குறிப்பிட்ட அங்கங்களை மட்டுமே கொண்ட இந்த ப்ரபத்தியை ஒரு காரணமாக மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, அவன் பலன் தருகிறான். இவ்விதம் வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் தனித்தன்மையுடன் உள்ள இந்த ப்ரபத்திக்கு, அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-31) - த்வமேவோபாயபூதோ மே பவ - நீ மட்டுமே எனது உபாயமாக இருத்தல்வேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவன் மட்டுமே நம்மால் ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டியவனாய் உள்ளான். ஆகவே திருவாய்மொழி (5-8-9) - என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனது இன்னருளே - என்றும், திருவாய்மொழி (8-8-3) - இசைவித்து என்னை உன் தாளிணைக்கீழ் இருத்தும் அம்மானே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, உபாயமாக உள்ள அவன் நம்மை ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும் என்று எண்ணுவதன் மூலமே நாம் ப்ரபத்தி செய்கிறோம் என்பதால், ப்ரபத்தியை அவனுக்குச் சமமான உபாயமாக கருதுதல் உசிதம் அல்ல என்பதை “ஏக” என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகக் கருத்து.

ப்ரபத்திக் குறித்து மிகைப்படுத்தப்பட்ட வாதங்களுக்கான மறுப்பு

மூலம் - இப்படி ஸித்தோபாயத்தைப் பற்ற, ஸாத்யோபாயம் வ்யாஜமாத்ரமாய், இது ப்ரதாநமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப் பற்ற ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமாத்ரம், ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்திமாத்ரம், அநிவாரண மாத்ரம், அநுமதி மாத்ரம், அசித்வ வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரம், சைதந்ய க்ருத்யம், சித்த ஸமாதாநம், அதிகாரி விசேஷணம் என்று இப்புடைகளிலே அதிவாதம் பண்ணினார்கள். இவ் அந்யபரோக்தியை கொண்டு இவைதாமே அர்த்தமென்று அறுதியிடவொண்ணாது. இவையெல்லாம் “சரணம் வ்ரஜ” என்கிற விதிக்கு விருத்தங்களாம்.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்கு ஸாத்யோபாயம் என்பது ஒரு சிறிய காரணமாக (ஒரு சிறிய வாய்ப்பாக) உள்ளது. ஆனாலும் ஒரு சிலர் இந்தச் சிறிய காரணத்தையும், அவசியம் இல்லாமல் பெரிதாக ஊதியபடி உள்ளனர். அவர்கள் ப்ரபத்தி என்பது - “அடிமையாகிய ஜீவாத்மா மற்றும் எஜமானனாகிய பரமாத்மா ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் மட்டுமே ஆகும்”, “ஸர்வேச்வரன் ஸித்தோபாயமாக உள்ளான் என்னும் ஞானம் மட்டுமே ஆகும்”, “அவனுடைய கருணையைத் தடுக்காமல் இருத்தல்”, “அவனுடைய செயல்களுக்கு அனுமதி அளித்தல் மட்டுமே ஆகும்”, “அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் எண்ணம் மட்டுமே ஆகும்”, “சேதநர்களுக்கே உரிய செய்கை”, “சித்தத்தின் அமைதியான நிலை”, “அதிகாரியின் சிறப்பு” என்று பலவாக உரைக்கிறார்கள். இப்படியாக வேறு பல கருத்துக்களை மனதில் கொண்டபடி உரைக்கப்பட்ட இவை அனைத்தும் ப்ரபத்தியின் பொருள் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. இவை அனைத்தும் “சரணம் வ்ரஜ” என்னும் விதிமுறைக்கு முரண்பாடுகளே ஆகும்.

மூலம் - அதிப்ரஸங்காதி தோஷங்களுமுண்டு. அது எங்ஙனையென்னில் ஸம்பந்த ஜ்ஞாந மாத்ரமென்றாலும், ஸித்தோபாய ப்ரதிபத்தி மாத்ரமென்றாலும் இது வாக்யமாத்ர ஜந்யமாகில் விதி விஷயமாகமாட்டாது. அவிதேய ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷமென்பார்க்கு உபாஸநாதி விதி விரோதம் பாஷ்யாதி ஸித்தம், தத்வ ஜ்ஞாநமுடையவனுக்குப் பின்பு கர்த்தவ்யமான ஜ்ஞாநாந்தரமாகில் ப்ரபத்தியினுடைய விதி லக்ஷண அநுஷ்டாந வாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதின் ஸ்வரூபம் அங்கீகரிக்க வேணும், ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமென்ற பாசுரத்துக்கும் ஸித்தோபாயத்தை அறிந்து அது தனக்குக் கார்யகரமாம்படி பண்ணுகிற விதி ப்ராப்த ப்ரார்த்தநா பூர்வக பரந்யாஸ ரூப அதிகாரி க்ருத்யத்திலேயிறே தாத்பர்யம்.

விளக்கம் - மேலும் இது போன்று உரைத்தல் என்பது மிகவும் மிகைப்படுத்தி உரைத்தல் என்னும் தவறையும் ஏற்படுத்தும். எப்படி? ப்ரபத்தி என்பது - “அடிமையாகிய ஜீவாத்மா மற்றும் எஜமானனாகிய பரமாத்மா ஆகியவர்களுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் குறித்த ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” மற்றும் “ஸர்வேச்வரன் ஸித்தோபாயமாக உள்ளான் என்னும் ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” என்றால், இத்தகைய ஞானமானது நேரடியாகவே அறியப்படும் என்பதால், “இதனை அறிவாயாக” என்று கூறும் விதிவாக்கியங்கள் அவசியம்

அற்றதாகும். மோஷும் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாத ஞானம் மூலமே கிட்டும் என்று கூறினால், இத்தகைய கருத்துக்கள் உபாஸனை விதிகளுக்கு விரோதம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டது. உண்மையைக் குறித்த ஞானம் கொண்ட ஒருவன், அதனைத் தொடர்ந்து ப்ரபத்தி என்னும் ஞானம் பெறவேண்டும் என்று கூறினால், இத்தகைய ஞானத்தின் ஸ்வரூபத்தை “தகுந்த விதிகள் (சரணம் வ்ரஜ என்பது போன்றவை, இதன் தன்மைகள், இதனைக் கைக்கொள்ளும் முறைகள் (திருமந்த்ரம், த்வயம் ஆகியவற்றைக் கூறியபடியே இருத்தல்)” முதலானவற்றை உரைக்கும் வாக்கியங்கள் மூலமே ஏற்கவேண்டும். “ப்ரபத்தி என்பது ஸித்தோபாயத்தை ஏற்பது மட்டுமே ஆகும்” என்று கூறினால், முதலில் ஸித்தோபாயத்தை அறியவேண்டும், அதனைத் தொடர்ந்து அவனுக்குள்ள தகுதி காரணமாக தனது பாரங்களை ஒப்படைக்கவேண்டும் (பரந்யாஸம்), இத்தகைய ஒப்படைத்தல் என்பது தகுந்த விதிகளில் கூறப்பட்ட ப்ரார்த்தனையின் பின்னரே நடக்கவேண்டும்.

மூலம் – அநிவாரணமாத்ரமென்றது விலக்காத மாத்ரமானால், ரஷ்கனான ஈச்வரனை இவன் முன்பு ப்ரபலனாய் விலக்கினானாகில், ஈச்வரனுடைய ஈச்வரத்வம் ஸங்குசிதமாம். அபராதத்தாலே நிக்ரஹத்தையுண்டாக்கி விலக்கினானாகில், இவன் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி ப்ரஸாதநமேயாக வேண்டும். ஸ்வரசஷணார்த்த வ்யாபாரத்தாலே விலக்கினானென்னில், நிர்வ்யாபாரமான ஸுஷுப்தி ப்ரளயாத்வவஸ்தைகளிலும் வ்யாபரிக்க யோக்யனாயிருக்கிற ஜாக்ரத் தசையில் விலக்காதேயிருக்கும்போதும், ஈச்வரன் மோஷு ப்ரதாநம் பண்ணப் பார்க்கும்.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி என்பது பகவானுடைய கருணையைத் தடுக்காமல் இருத்தல் மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், அவனால் அதிக வலிமை காரணமாக பகவானுடைய செயலையே தடுக்க இயல்கிறது என்றும், பகவானுடைய ஈச்வரத்தன்மை குறைவாக உள்ளது என்றும் பொருளாகிவிடும். “கருணையைத் தடுத்தல்” என்பது, பகவானுடைய ஆணையை மதிக்காமல் ஒரு தவறு செய்துவிட்டு, அதற்கான தண்டனையை தன்னிசையாக ஏற்பதற்காகவே ஆகும் என்று கூறினால், ப்ரபத்தி என்பது ப்ராயச்சித்தம் என்பது போன்றாகிவிடும். “கருணையைத் தடுத்தல்” என்பது தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வதால் ஆகும் என்று கூறினால், எந்தவிதமான செயல்களும் இல்லாத நிலைகளான ஆழ்ந்த உறக்கம் மற்றும் ப்ரளயம் ஆகிய காலங்களிலும்,

செயல்கள் செய்ய முடிந்த விழிப்பு நிலையிலும் செயல் செய்யாமல் உள்ள காலங்களிலும், பகவான் இவனுக்கு மோசனம் அளிக்க முனைவான் என்றாகும்.

மூலம் – அநுமதி மாத்ரமென்றால் அது உபாஸகனுக்கும் துல்யம். அசித்வயாவ்ருத்தி மாத்ரம் ப்ரதிகூல தசையிலும் உண்டாகையாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீயதைக்கு உறுப்பாகாது. சைதந்ய க்ருத்யமென்றால் உபாஸநாதிகளும் மற்றுமுள்ள சேதந வ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதந்ய க்ருத்யமாகையாலே, இதுக்கு ஒரு வாசி சொல்லிற்றாகாது. சேதநனுக்குத்தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில், உபதேசாதிகள் வேண்டாதொழியும். பல அநுபயுத்த சித்த ஸமாதாநமாத்ரம் என்னில், தந்தம் ருச்யநுரூபமாகப் ப்ரதிபுரூஷம் வேறுபடும். “வ்ரஜ” என்று விதேயமாய்ப் பலதக்காமாநாதிகளன்றிக்கே இருக்கிற இத்தை, அதிகாரி விசேஷணமென்னவொண்ணாது.

விளக்கம் – ப்ரபத்தி என்பது பகவான் தன்னுடைய கருணை இவன் மீது காண்பிக்க இவன் அநுமதி அளித்தல் மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், அது உபாஸகன் போன்ற நிலையே ஆகும் (இங்கு நாம் ப்ரபந்நன் குறித்து உரைக்கிறோம்). ப்ரபத்தி என்பது அசித்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட நிலையாக அறிதலே ஆகும் என்றால், அத்தகைய நிலையானது பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாத செயல்களைச் செய்தாலும் காணப்படும்; இது நிச்சயமாக காப்பாற்றுதலுக்குக் காரணமாக அமையாது. ப்ரபத்தி என்பது சேதநங்களின் செயல்படுதல் என்பது மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், உபாஸனத்திற்கும் சேதநர்களுடைய மற்ற செயல்களுக்கும் (நடத்தல், படித்தல் போன்றவை) எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்றாகிவிடும்; ஆனால், ப்ரபத்தி என்பது ஒருவனுக்கு தானாகவே வந்து சேர்கிறது என்று கூறினால், ப்ரபத்தியைக் குறித்த உபதேசங்கள் அவசியம் இல்லை என்றாகிவிடும். ப்ரபத்தி என்பது பலனைக் குறித்து எண்ணாமல் உள்ள மனச்சாந்தியே ஆகும் என்றால், அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப இது மாறுபடும். ப்ரபத்தி சென்பது எந்த ஒரு செயலும் அல்ல, அதிகாரியின் ஒரு சிறப்புத்தன்மை மட்டுமே ஆகும் என்று கூறினால், “வ்ரஜ” என்று கூறுவது பொருத்தம் அற்றதாகும்; காரணம், இந்தச் சொல்லானது ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்யவேண்டும் என்பதையும், பலனைக் குறித்து ஏதும் கூறாமலும் உள்ளது.

மூலம் – கர்த்தவ்யமாக விதிக்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே இப்படி ஏதேனுமொரு கண்ணழிவு பண்ணில், உபாஸநாதிகளையும் இப்படிக் கண்ணழிக்கலாம். இப்போது இம்முகங்களாலே உபாஸநாதிகளிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸ்வவிஷய ஸ்வீகார விசிஷ்டமாய்க் கொண்டு பலப்ரதமாகா நிற்கச் செய்தே, இஸ் ஸித்தோபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று புத்தி பண்ணவேண்டுமென்னில், இது த்ருஷ்டிவிதிபோலே ஆரோபிதமாதல், ஸ்வவசந விருத்தமாதல் ஆம்.

விளக்கம் – செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியைக் குறித்தே இத்தனை குற்றங்கள் கூறலாம்படி உள்ளபோது, உபாஸனம் முதலானவற்றைக் குறித்தும் குற்றங்களைக் கூறலாம். இவ்விதம் குற்றங்களைக் கூற நேர்ந்தால், இரண்டிற்கும் குற்றம் உள்ளது என்பது பொதுவாக உள்ளபோது, உபாஸனத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபத்தி வேறுபட்டது என்று உரைக்கமுடியாது. ஸித்தோபாயமான பகவான் ஒருவனைக் காப்பாற்றுவதைத் தனது பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவனுக்குரிய பலன்களை அளிக்கிறான் என்னும்போது, இத்தகைய “பகவானின் ஏற்றுக் கொள்ளுதல்” என்பது அவசியம் அற்றது என்று சிலர் உரைக்கிறார்கள்; இவ்விதம் கொண்டால், ப்ரபத்தி என்பது இல்லாத ஒன்றைக் குறித்து த்யானிப்பது போன்று ஆகிவிடும்; இதன் விளைவாக, “பகவானின் ஏற்றுக் கொள்ளுதல்” என்பது அவசியம் அற்றது என்னும் எண்ணமானது, “சரணம் வ்ரஜ” என்று பகவான் கூறும் வாக்குகளுக்கு முரணாகிவிடும்.

மூலம் – ஆகையால் ஈச்வரன் ப்ரஸாதநீயனாய்ப் ப்ரதாநமான ஸித்தோபாயம், பக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டும் ப்ரஸாதநங்களாய்க் கொண்டு ப்ரதாநமல்லாத ஸாத்யோபாயங்கள், இவையிரண்டத்தொன்றிலே யதாதிகாரம் நிலையாகக் கடவது.

விளக்கம் – ஆகவே ஈச்வரனே வணங்குவதற்குரிய இலக்காகவும், முதன்மையான ஸித்தோபாயமும் ஆகிறான். எனவே பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டும் முதன்மையாக அல்லாத ஸாத்யோபாயங்கள் என்றாகின்றன. முமுக்ஷு ஒருவன் தனது தகுதிக்கு ஏற்ப இந்த இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றில் நிலை நிற்கவேண்டும்.

ப்ரபத்தி தவிர வேறு எந்த உபாயத்திலும் ஈடுபடுதல் கூடாது என்பதை “ஏக”
என்பது உணர்த்துகிறது

மூலம் - அபேக்ஷித பலத்துக்கு உபாயமாக விதித்த ஸாதநாந்தரங்களை இடையிட வேண்டாதபடி ப்ரபத்திக்கு அநந்தரம் பரஸ்வீகாரம் பண்ணின சரண்யன் தனித்து நிற்கும் நிலையைப் பற்ற ஏக சப்தம் என்றும் சொல்லுவார்கள். அது எங்ஙனையென்னில், ப்ரபத்தியும் பண்ணி அநந்தரம் அதடியாக உபாஸநாதிகளும் அநுஷ்டித்தால் பலோபாயமாகக் கடவனான சரண்யன், அகிஞ்சநனாய் விளம்ப சூழமனல்லாத இவன்றிறத்தில் ப்ரபத்திக்கும் தனக்கும் நடுவே நிற்பதொரு சுமை சுமத்தாதே, இவன் சுமையைத் தன் குணங்களின் மேலே ஏறிட்டு, “சரண்யன் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாந யோக விவரஜிதா: தே அபி ம்ருத்யுபதிக்ரம்ய யாந்தி தத்வைஷ்ணவம் பதம்”, “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, குணவிசிஷ்டனான தானே, நிரபேக்ஷ பலப்ரதனாய் நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, சரணமாக அடையென்று இங்கு சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - சேதநன் ஒருவன் விரும்பிய பலனைப் பெறுவதற்கு ஸாதனமாக விதிக்கப்பட்ட மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் எதிர்பார்க்க வேண்டாதவிதத்தில், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், அந்தச் சேதநனுடைய அனைத்து பொறுப்புகளையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டவனும், அந்தச் சேதநன் சரணம் புகுந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் தனித்து நிற்கும் நிலையையே “ஏக” என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகச் சிலர் உரைப்பர். எப்படி என்றால், மற்ற உபாயங்கள் எதனையும் கைக்கொள்ளும் சக்தியின்றி, விரைவாகப் பலனைப் பெறுவதற்காக ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட சேதநன் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன், தனக்கும் ப்ரபத்திக்கும் இடையே அந்தச் சேதநனுக்கு வேறு ஒரு உபாயம் என்னும் சுமையை அளிக்காமல், அந்தச் சுமையைத் தன் மீது ஏற்றுக் கொண்டு, ப்ரஹ்மபுராணம் - சரண்யன் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாந யோக விவரஜிதா: தே அபி ம்ருத்யுபதிக்ரம்ய யாந்தி தத் வைஷ்ணவம் பதம் - யார் பக்தியோகத்தைக் கைக்கொள்ள சக்தியற்றவர்களாக உன்னையே உபாயம் என்று அடைகிறார்களோ அவர்கள், ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து, உன்னுடைய இடமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைகிறார்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் -

என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து குணங்களிலும் சிறப்புற்று இருக்கும் தானே, அந்த மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் நின்று, அவற்றுக்கான பலனை அளிக்கிறான் என்பதையே “ஏக” என்பது உணர்த்துவதாகக் கொண்டு, “சரணம் அடைவாயாக” என்று கூறப்பட்டதாகக் கருத்து.

ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ளவற்றை அல்லாமல் வேறு எதனையும்
அங்கமாக எதிர்பாராமை என்பதை “ஏக” சப்தம் கூறுகிறது

மூலம் - இப்படியே பரிபூர்ணான தன்னைப் ப்ரபத்தி பண்ணும்போது ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளையொழிய வேறொரு பரிகரத்தை இதிலே வித்யாந்தரத்திற்போலே சொருகிக் கொண்டு, அதுவும் ப்ரஸாதமான உபாயகோடியிலே நிற்கிறதென்னும் நினைவைக் கழிக்கக்காக, ஏக சப்தமென்றும் சொல்லுவர்கள். “ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞைகளாலே அநுஷ்டிக்கும் கர்த்தவ்யாந்தரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்குத் துணையல்ல. இப் ப்ரபத்தியாலே வசீக்ருதனாய்ப் பலம் தரவிருக்கிற நானொருவனுமே இஷுணிகோபாயத்துக்குப் ப்ரதிபூவாய் நின்றேன். இப் ப்ரபத்தி பலத்தைப் பற்ற வேறொரு தேவை செய்யவேண்டா. அத்தேவையைத் துணையாகக் கொண்டு உன்னை நான் ரக்ஷிக்கப் புகுகிறேனல்லேன்” என்று தாத்தார்யம். இத்தால் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி விசிஷ்ட ப்ரபத்தியொழியப் ப்ரபத்தி பரிகரம் என்று பேரிட்டுத் தனக்கு வேறொரு ஸஹகாரி காரணத்தைக் கூட்ட வேண்டாவென்று சொல்லிற்றாயிற்று. “யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம்” என்றும், “ப்ரபத்தி வாசைவ நிர்ஶுஷிதம் வருணே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பூர்ண ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதமான தெளிவு இல்லாவிடிலும், யதாகதஞ்சிதநுஷ்டாந்தாலே கார்யம் செய்கிற இவ்வுபாயத்துக்கு வேறொரு பரிகரத்தைத் தேடப் ப்ரஸங்கமில்லையிறே.

விளக்கம் - அனைத்துவிதங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள அவனிடம் ப்ரபத்தி செய்யும்போது, அவனுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்தல் மற்றும் விருப்பம் அல்லாதவற்றைத் தவிர்த்தல் ஆகிய இரண்டு மட்டுமே அவசியம் ஆகும்; ஆகவே வித்யைகளுக்கு மற்ற அங்கங்கள் தேவைப்படுவது போன்று, அவனை மகிழ்விப்பதற்காக ப்ரபத்தியில் மற்ற அங்கங்கள் எதனையும் சேர்த்தல் கூடாது; இவற்றை உணர்த்துவதே

“ஏக” என்பதாகும் என்று சிலர் கூறுவர். இங்கு பகவானுடைய திருவுள்ளமானது, “என்னுடைய ஆணைகளாக உள்ளவை அல்லது என்னால் ஏற்கப்படுபவை என்றுள்ள எந்த ஒரு கர்மமும் ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக இருப்பதில்லை. ப்ரபத்தியால் வசீகரிக்கப்பட்டு பலன் அளிக்கக்கூடிய நான் மட்டுமே இத்தகைய ப்ரபத்திக்கு ஜாமீனாக உள்ளேன். ப்ரபத்தியின் பலனைப் பெறுவதற்கு வேறு எந்தவொரு தேவையும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட எந்த ஒரு துணையையும் கொண்டு நான் உன்னைக் காப்பதில்லை”, என்பதே ஆகும். ஆகவே இதன் மூலம், பகவானுக்கு விருப்பமானவற்றை மட்டுமே செய்தல் என்பது போன்ற சிறப்பானவை தவிர “ப்ரபத்திக்கான அங்கம்” என்று எந்த ஒன்றும் ப்ரபத்திக்குத் துணையாகச் சேர்க்க வேண்டியதில்லை என்று கூறப்பட்டது. சரணாகதி கத்யம் - யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் - ஏதோ ஒருவிதத்தில் த்வயமந்த்ரத்தைக் கூறியபடி உள்ள நீ - என்றும், வரதராஜ ஸ்தவம் (92) - ப்ரபத்தி வாசைவ நிரீசஷிதும் வருணே - ப்ரபத்தியைக் கூறும் சொல்லால் உன்னைக் காண - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரிபூர்ணமான ப்ரபத்திக்குத் தேவையான தெளிவு ஒருவனிடம் இல்லையென்றாலும், தன்னால் இயன்ற அளவில் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டாலே போதுமானது. ஆகவே ப்ரபத்திக்கு வேறு எந்த அங்கத்தின் துணையையும் தேடவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று கருத்து.

மூலம் - “தத: ஸாகர வேளாயாம் தர்மாந் அஸ்தீர்ய ராகவ: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: || பாஹும் புஜகா போகாபம் உபதாயாரிஸூதந:” என்று பெருமாள் ஸமுத்ரத்தைப் பற்ற சரணாகதி பண்ணினவிடத்திலும், “ஸ ராஜா பரமாபந்நோ தேவச்ரேஷ்டமகாத்ததா | சரண்யம் ஸர்வபூதேசம் பக்த்யா நாராயணம் ஹரிம் || ஸமாஹிதோ நிராஹார: ஷட் ராத்ரேண மஹாயசா: | ததர்சாதர்சிநே ராஜா தேவம் நாராயணம் ப்ரபும்” என்று ஸப்த வ்யாயோபாக்யாநத்திலே ப்ரஹ்மதத்த சரிதத்திலும் சொன்ன ப்ரகாரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்ல. இவ்விரண்டிடமும் ஸபரிகர ப்ரதிசயநாதி ப்ரதாநமாகையாலே, அங்கு அந்த நியமங்கள் சொல்ல ப்ராப்தம். இப்படி ஸூக்ருத ப்ரணாமத்திலும் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-1, 2) - தத: ஸாகர வேளாயாம் தர்மாந் அஸ்தீர்ய ராகவ: | அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: || பாஹும் புஜகா போகாபம் உபதாயாரிஸூதந: - விரோதிகளை வெல்பவனாகிய இராமன்,

கடற்கரையில் தர்ப்பங்களைப் படுக்கை போன்று விரித்து, ஸர்ப்பத்தின் சரீரம் போன்ற தனது கையைத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு, கைகளைக் குவித்தபடி, ஸமுத்ரராஜனின் வருகையை எதிர்நோக்கி, கிழக்குமுகமாகச் சயனித்தான் - என்று இராமன் ஸமுத்ர அரசனிடம் சரணாகதி பண்ணிய இடம் மற்றும் ஹரிவம்சம் (27-11-13) - ஸ ராஜா பரமாபந்நோ தேவச்ரேஷ்டமகாத்ததா | சரண்யம் ஸர்வபூதேசம் பக்த்யா நாராயணம் ஹரிம் || ஸமாஹிதோ நிராஹார: ஷட் ராத்ரேண மஹாயசா: | ததர்சாதர்சிநே ராஜா தேவம் நாராயணம் ப்ரபும் - மிகுந்த ஆபத்தில் இருந்த அந்த அரசன் (இவன் ப்ரஹ்மதத்தன் என்பவன் ஆவான்) தேவர்களில் உயர்ந்தவனும், காப்பவனும், அனைத்து ஜீவராசிகளுக்கும் தலைவனும் ஆகிய நாராயணனை, பக்தியுடன் சரணம் புகுந்தான்; ஆறு இரவுகள் உணவு உண்ணாமல் இருந்த அந்த அரசன், நாராயணனை த்யானத்தால் கண்டான் - என்றுள்ள நிகழ்வில் காணப்படும் ப்ரஹ்மதத்த சரிதத்தில் கூறப்பட்ட உபவாசம் போன்றவை ப்ரபத்திக்கு அங்கம் அல்ல. இந்த இரண்டு இடங்களிலும், இறக்கும்வரை உபவாசம் இருத்தல் என்னும் செயலே முக்கியமானதாக உள்ளதால், அத்தகைய விதிமுறைகள் பொருத்தமே ஆகிறது. இது போன்றே ஸுக்ருத ப்ரணாமத்திலும் பொருந்தும் (ஸுக்ருத ப்ரணாமம் - இரண்டு கைகள் கொண்டு மூன்று முறை அஞ்ஜலி செய்து, முழங்கால் முடிய கைகளை நீட்டி, நெற்றி மூக்கு கன்னம் ஆகியவற்றால் மூன்று முறை பூமியைத் தொட்டு, ஸாஷ்டாங்கமான நமஸ்காரத்தைப் பன்னிரண்டு முறைகள் செய்வது ஆகும்).

மூலம் - இங்கு ப்ரபத்த்யத்யாதிகளிற் சொன்ன ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி பரிகரங்களொழிய வேறு நிமயங்கள் வேண்டா. ஆகிஞ்சந்யைகதநரான “த்ரௌபதீ, தமயந்தீ, ராக்ஷஸீ, விபீஷண, ஷுத்ரபந்து, முசுகுந்த, கஜேந்த்ர, பாண்டவ, தேவ, ஸுமுக, த்ரிசங்கு, சுநச்சேப, கிராத, காக, கபோதாதிகள்” சரணாகதராகிறபோது, அப்போதைய ஆநுகூல்யாதிகளையொழிய வேறோர் இதிகர்த்தவ்யதையைச் சொல்லக் கண்டிலோம். ஷுணகால ஸாத்யமாய் நிரபேஷுமான ப்ரபத்தி மாத்ரத்தாலே கடுக அவ்வோ சரணாகதர்க்கு அவ்வோ அபேஷித ஸித்தியும் கண்டோம். இப்படி மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியிலும் இவன் கோரின காலத்திலே பலஸித்திக்குக் குறைவில்லை. இது, “மா சுச:” என்கிற வாக்யத்திற்கும் தாத்தப்ரியம். “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்திலே பரிகராந்தர நைரபேஷ்யம் சொன்ன பொருளிலே “ஏக” சப்தத்தில் இந்த யோஜனை த்ருடிகரணார்த்தமாகக் கடவது. இதுக்கு அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷிதமாகவுமாம். “ஏக”

சப்தத்துக்கு இது பொருளானால், “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிதத்துக்கு அங்கு சொன்ன அர்த்தாந்தரங்களைக் கொள்ளவும்.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியைக் குறித்து உரைத்த அங்கங்களாகிய “பகவானுக்கு விருப்பமானவற்றை மட்டுமே செய்தல்” என்பது போன்றவை அல்லாமல் வேறு எந்தவிதமான கட்டுப்பாடுகளும் இல்லை. த்ரௌபதீ, தமயந்தீ (உண்மையான நளனைக் கண்டறிவதற்காக, லோகபாலகர்களைச் சரணம் அடைந்தாள்), ராசஷஸீ (சீதையிடம் சரணம் புகுந்த த்ரிஜடை), விபீஷணன், ஷஷத்ரபந்து (முனிவரிடம் சரணம் புகுந்தவன்), முசுகுந்தன் (க்ருஷ்ணனிடம் சரணம் புகுந்தவன்), கஜேந்த்ரன் (நாராயணனிடம் சரணம் புகுந்தவன்), பாண்டவர்கள், தேவர்கள் (விஷ்ணுவிடம் சரணம் புகுந்தவர்கள்), ஸுமுகன் (கருடன் மூலமாகப் பகவானிடம் சரணம் புகுந்தவன்), த்ரிசங்கு (விச்வாமித்ரரிடம் சரணம் புகுந்தவன்), சுநச்சேபன் (இந்த்ரனிடமும் உபேந்த்ரனிடமும் சரணம் புகுந்தவன்), கிராதன் (புறாவிடம் அடைக்கலம் புகுந்த வேடன்), காகம் (இராமனிடம் சரணம் புகுந்தவன்), கபோதாதிகள் (சிபிச்சக்ரவர்த்தியிடம் சரணம் புகுந்த புறா என்பது போன்றவை) ஆகிய பலரும் சரணம் புகுந்தபோது, அடைக்கலம் அளித்தவருக்கு “விருப்பமானவற்றை மட்டுமே செய்தல்” என்பதை மட்டும் காணலாம் அல்லாமல், வேறு எந்தவிதமான “இதனைச் செய்யவேண்டும்” என்னும் விதிகளை அல்ல. எந்தவிதமான அங்கங்களையும் எதிர்பாராமல் ஒரு நொடியில் செய்யப்படுகின்ற ப்ரபத்தியானது, சரணம் புகுந்தவர்களுக்கு, அவர்கள் விரும்பிய பலனை அளிப்பதை நாம் காணலாம். இதே போன்று மோஷுத்தை விரும்பி செய்யப்படும் ப்ரபத்தியிலும், ப்ரபந்நன் விருப்பப்பட்ட காலத்தில் அவனுக்குப் பலன் கிட்டுவதில் எந்தத் தடையும் இல்லை. இதுவே “மா சூ: - வருத்தம் கொள்ளாதே” என்னும் சொற்றொடரின் கருத்தாகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு “ப்ரபத்திக்கு ஏதும் அவசியம் இல்லை” என்பதைப் பொருளாகக் கொண்டால், “ஏக” என்பது இந்தக் கருத்தை மிகவும் உறுதியாக உரைப்பதாக உள்ளது என்றாகும். அல்லது “ஏக” என்பது உபாயமும் உபேயமும் ஒன்றே ஆகும் என்பதைக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். மாறாக “ஏக” என்பதற்கு “ப்ரபத்திக்கு ஏதும் அவசியம் இல்லை” என்பதைப் பொருளாகக் கொண்டால், “பரித்யஜ்ய” என்பது முன்பே கூறிய பொருளைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

மூலம் - ஸபரிகர ப்ரபத்திக்கு உபாஸநாதிகளான அங்கிகளையும், இவற்றின் பரிகரங்களான தர்மாந்தரங்களையும் கழிக்கிற இப்பொருள்களில் இவ் ஏக சப்தம் சரண்யனை விசேஷித்தபடி என்னென்னில், அகிஞ்சநன் பக்கலிலே இவை ப்ரஸாதநமாய்க் கொண்டு, சரண்யனோடு துவக்கற்றமை காட்டுகைக்காக “மாம் ஏகம்” என்கிறது.

விளக்கம் - ஆனால், “ஏக” என்பது ப்ரபத்தியைக் குறிப்பதாகவே இருக்கவேண்டும் என்னும்போது, அது சரணம் அடையத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உள்ளதாக எவ்விதம் கூறலாம் என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிப்போம். மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இன்றி உள்ள ஒருவனுக்கு, ப்ரபத்தி தவிர உள்ள மற்ற எந்தவிதமான தர்மங்களும் ஈச்வரனுடைய உபாஸனையாக இருப்பதில்லை என்பதையே, “மாம் ஏகம்” என்பது உணர்த்துகிறது.

பகவானே அனைத்து பலன்களுக்கும் ஸாதனம் என்பதை “ஏக” சப்தம்
உணர்த்துகிறது

மூலம் - “ஸர்வதர்மாந்” என்கிற கீழில் “ஸர்வ” சப்தத்தையும், “ஸர்வபாபேப்யோ” என்கிற மேலில் “ஸர்வ” சப்தத்தையும் பார்த்து, இவ் ஏக சப்தம் “ஸர்வ” சப்தத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியாய் நிற்கிறதென்றும் சொல்லுவார்கள். அப்போது, “ஸுதுஷ்கரேண சோசேத் யோ யேந யேந இஷ்டஹேதுநா | ஸ ஸ ஸத்யாஹமேவேதி சரம ச்லோக ஸங்க்ரஹ:”.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தின் முதல் வரியில் உள்ள “ஸர்வதர்மாந்” என்பதில் உள்ள “ஸர்வ” என்னும் சொல், இரண்டாவது வரியில் உள்ள “ஸர்வபாபேப்யோ” என்பதில் உள்ள “ஸர்வ” என்னும் சொல் ஆகிய இரண்டையும் ஆராய்ந்த பின்னர், “ஏக” என்னும் சொல்லானது, “ஸர்வ” என்பதற்கு எதிராக உள்ளது என்று சிலர் கூறுவர். இவ்விதம் கொண்டால், ஸுதுஷ்கரேண சோசேத் யோ யேந யேந இஷ்டஹேதுநா | ஸ ஸ ஸத்யாஹமேவேதி சரம ச்லோக ஸங்க்ரஹ: - யார் ஒருவன் தன்னால் செய்வதற்கு மிகவும்

அரிதாக உள்ள உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள இயலாத காரணத்தால் வருத்தம் அடைவானோ, அவனுக்கு அந்த உபாயமாக நானே உள்ளேன் என்பதே கருத்தாகிவிடும்.

மூலம் – இத்தாலே என் சொல்லிற்றாயிற்று என்னில், “யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: | முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: || ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: | தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே || பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:” என்கிற கட்டளையிலே தனக்கு அபிமதங்களாயிருப்பதேனும் ஒரு பலங்களைப் பற்ற அவற்றுக்கு அநுகுணமாகத் தனித்தனியே சாஸ்த்ரங்களாலே விதிக்கப்பட்ட உபாயங்களில் ஜ்ஞாந அபாவத்தாலேயாதல், ஜ்ஞாநமுண்டாயிருக்க சக்த்யபாவத்தாலேயாதல், இவையிரண்டும் உண்டாயிருக்க விளம்பாசுஷமத்வத்தாலேயாதல் சோகித்த அதிகாரியைப் பற்ற, “அவ்வுபாயங்களொன்றிலும் நீ அலையவேண்டா. அவை தனித்தனியே தரும் பலங்களுக்கெல்லாம் ப்ரபத்தி வசீக்ருதனான நான் ஒருவனுமே அமையும்” என்று சொல்லிற்றாயிற்று. “பல ஓளஷதங்கள் தரவல்ல ஆரோக்யத்தை எல்லாம் இஸ்ஸித்தௌஷதம் ஒன்றுமே தரவற்றாகையாலே, நீ ஓளஷதாந்தரங்களுக்கு அலமராதே, இந்த ஓளஷதமொன்றையுமே உபஜீவிக்கவமையும்; இது உனக்கு அந்த ஓளஷதங்களாலே கழிக்கப்படும் வ்யாதிகள் எல்லாவற்றையும் கழிக்கும்; உனக்குப் பின்பு ஸர்வபோகங்களையும் புஜிக்கலாம், நீ ஆரோக்யத்தையும் போகங்களையும் இழக்கிறோமென்று வெறுக்கவேண்டா” என்று சொல்லுமாப்போலேயிருக்கிறது இச் சரமச்லோகம்.

விளக்கம் – இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்னவென்றால், அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37, 25 – 27) - யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந ந ச பக்தி: ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே யதி: தேந தேநாப்யதே தத்தத் ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம: - பயனில் விருப்பம் கொண்ட பலராலும், எந்தெந்த பலன்கள் மற்ற உபாயங்களால் அடைய இயலாதோ, முமுக்ஷுவால் மோக்ஷம் என்னும் பலன் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் அடைய இயலாதோ அப்படிப்பட்ட பலவிதமான பலன்களும் ப்ரபத்தியால் அடையப்படுகின்றன. அப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தி மூலமே புருஷோத்தமனாகிய பரமாத்மாவும் அடையப்படுகிறான். எங்கு சென்றால் மீண்டும் திரும்புவது என்பது இல்லையோ, அந்த இடமே முமுக்ஷுக்களால் விரும்பப்படும் இடமாகும் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவன் தனக்கு விருப்பமான ஏதேனும் ஒரு பலனை

அடைவதற்கு சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட விதிமுறைகள் என்ன என்னும் ஞானம் இல்லாத காரணத்தாலோ, அல்லது அந்த விதிமுறைகளைக் குறித்த ஞானம் உள்ளபோதிலும் அதற்கான சக்தி இன்றி இருப்பதாலோ, அல்லது இந்த இரண்டும் உள்ளபோதிலும் (ஞானம் மற்றும் சக்தி) அந்தப் பலனைப் பெறுவதில் உள்ள காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத காரணத்தாலோ சோகத்தில் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்ட சோகத்தில் உள்ள அவனிடம் சரம ச்லோகமானது, “நீ அது போன்று உபாயங்களைத் தேடி அலையவேண்டாம். ப்ரபத்தி மூலம் வசப்படக்கூடிய நானே, அந்த உபாயங்கள் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே தருகின்ற அனைத்து பலன்களையும் தரவல்ல உபாயம் ஆவேன்”, என்று கூறுவதாக உள்ளது. அதாவது, “பல மருந்துகள் சேர்ந்து அளிக்கவல்ல ஆரோக்யத்தை இந்த உயர்ந்த மருந்து ஒன்று மட்டுமே அளிக்கவல்லது என்பதால், நீ மற்ற மருந்துகளை அடைய முயலவேண்டாம். இந்த ஒரு மருந்து மட்டுமே போதுமானதாகும். மற்ற மருந்துகள் அனைத்தும் சேர்ந்து நீக்குகின்ற வ்யாதிகள் அனைத்தையும், இந்த ஒரு மருந்து மட்டுமே விலக்கும். அதன் பின்னர் நீ அனைத்து இன்பங்களையும் அனுபவிக்கலாம். ஆகவே நீ ஆரோக்யம் மற்றும் இன்பங்கள் ஆகியவற்றை இழந்தோமே என்று சோகம் அடையவேண்டாம்”, என்று கூறுவதாகவே சரம ச்லோகம் அமைந்துள்ளது.

ப்ரபத்தியே அனைத்து உபாயங்களாக இருத்தல்

மூலம் – “ஸர்வ” சப்த ப்ரதிஸம்பந்தியான “ஏக” சப்தம், ஸித்தோபாய ப்ராதாந்யத்தாலே, சரண்யனை விசேஷித்துக் கொண்டு நின்றாலும், “ந்யாலேநைவ” என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொன்றுமே ஸர்வதர்மாந்தர ஸ்தாநத்திலும் விதிக்கப்படுகிறதென்று லபிக்கும். இத்தால், த்ரிவர்கார்த்தங்களும் இப் பகவத் ப்ரபத்தி பண்ணலாம் என்றதாயிற்று. அப்போது, “த்வயாபி ப்ராப்தம் ஐச்வர்யம் யதஸ்தம் தோஷயாம்யஹம்”, “நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோயமஞ்ஜலி:”, “ஸ த்வம் ப்ரஹர வா மா வா மயி வஜ்ரம் புரந்தர | நாஹம் உத்ஸ்ருஜ்ய கோவிந்தம் அந்யமாராதயாமி போ:” இத்யாதிகளிற்படியே, நித்ய நைமித்திகங்களில் விசேஷணமாய்ப் புகுமளவேயொழிய மற்றும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் தேவதாந்தர ஸ்பர்சமற்றிருக்கை உசிதம். மோஷுத்துக்கு உபாயாந்தரார்த்தங்களாய் உபாய விரோதிகளைக் கழிக்க வேண்டுவார்க்கும் இப் ப்ரபத்தி

பண்ணலாம். ப்ராப்தி விரோதியைக் கழிக்க வேண்டுவார்க்கும் இப் ப்ரபத்தி தானே அமையுமென்று ப்ரபத்தியினுடைய ஸகல அபிமத ஸாதநத்வம் இங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இதில் ப்ரபத்தி உபாய விரோதியைக் கழிக்கும் கட்டளையை, ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் த்வீதீய யோஜநையிலே அருளிச்செய்தார். ப்ராப்தி விரோதியைக் கழிக்கும் கட்டளையை, கத்யத்திலே அருளிச்செய்தார். இவை இரண்டிடத்திலும் ஒன்றை அநாதரித்து ஒன்றை அருளிச்செய்தபடியன்று. இரண்டு இடமும் ஸர்வாபிமத ஸாதநமான இவ்வுபாயத்தின் ப்ரபாவத்துக்கு உதாஹரண பரம்.

விளக்கம் - “ஸர்வ - அனைத்தும்” என்பதன் எதிர்மறையாக உள்ள “ஏக = ஒன்று மட்டுமே” என்பது, ஸித்தோபாயமாக உள்ளவனும் அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனையே சிறப்பாகக் கூறியபடி உள்ளது; ஆனாலும், “ந்யாலேந ஏவ = ப்ரபத்தியால் மட்டுமே” என்பதற்கும் ஏற்ப அனைத்து தர்மங்களின் இடத்தி, ப்ரபத்தி மட்டுமே விதிக்கப்படுகிறது என்பதை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது. ஆகவே தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகிய முதல் மூன்று புருஷார்த்தங்களை விரும்புவவர்கள் கூட, அவற்றை அடைவதற்காகப் பகவானிடம் ப்ரபத்தி செய்யலாம் என்றாகிறது. இவ்விதம் உள்ளபோது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-14) - த்வயாபி ப்ராப்தம் ஐச்வர்யம் யதஸ்தம் தோஷயாம்யஹம் - இந்த்ரனே! நீ இந்த ஐச்வர்யத்தை யார் மூலம் பெற்றாயோ அந்த பகவானை நானும் மகிழ்விக்கிறேன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (2-8) - நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோயமஞ்ஜலி: - நான் உன்னை ஆராதிக்கமாட்டேன், உனக்கு ஒரு கும்பிடு இடுகிறேன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (2-24) - ஸ த்வம் ப்ரஹர வா மா வா மயி வஜ்ரம் புரந்தர | நாஹம் உத்ஸ்ருஜ்ய கோவிந்தம் அந்யமாராதயாமி போ: - இந்த்ரனே! நீ என்னை உனது வஜ்ராயுதம் கொண்டு அடித்தாலும் அடிக்காவிட்டாலும், நான் கோவிந்தனை அல்லாமல் வேறு யாரையும் ஆராதிக்கமாட்டேன் - என்றும் உள்ள வரிகளுக்கு ஏற்ப, நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அல்லாமல், மற்ற அனைத்து நிலைகளிலும் வேறு தெய்வத்தின் தொடர்பு அற்று இருத்தலே உசிதமாகும். மோசஷத்தைப் பெறுவதற்காக மற்ற உபாயங்களை (பக்தியோகம் போன்றவை) நாடுபவர்களுக்கும், தங்களுடைய அத்தகைய செயல்களுக்கு எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாமல் இருப்பதற்காக ப்ரபத்தியைச் செய்யலாம். பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் தடைகளாக உள்ள பாபங்கள் போன்றவை கழிவதற்கும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளலாம். இப்படியாக ப்ரபத்தியானது அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றிக்

கொடுக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதை சரமச்லோகம் கூறுகிறது. இவற்றில் ப்ரபத்தியானது உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவிடாமல் தடுக்கின்ற பாபங்கள் முதலானவற்றை விலக்குகிறது என்பதை எம்பெருமானார் தனது ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில், சரமச்லோகத்திற்கான இரண்டாவது விளக்கத்தில் அருளிச்செய்தார். ப்ரபத்தியானது பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கின்ற பாபங்கள் முதலானவற்றை விலக்குகிறது என்பதை எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் அருளிச்செய்தார். இந்த இரண்டு இடங்களில், ஒரு இடத்தில் மற்றொரு இடத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தைத் தள்ளியபடி அருளிச்செய்தார் என்று கூறக்கூடாது. இந்த இரண்டு இடங்களிலுமே, ப்ரபத்தி உபாயமானது அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் தன்மை கொண்டது என்று அதன் ப்ரபாவத்தை விளக்கும் உதாரணங்களாகவே உள்ளன.

மூலம் – ப்ரணவம் மந்த்ராந்தரத்தில் ப்ரவேசித்து நின்றும், ஸ்வதந்த்ரமாயும் நிற்குமாப்போலே, இப் ப்ரபத்தி அதிகாரி விசேஷத்தில் பக்த்யங்கமுமாய், அதிகார்யந்தரத்திலே ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கை வசந பலத்தாலே ஸித்தம். இப்படி நியதாதிகாரமாக பக்தி ப்ரபத்திகள் விகல்பித்து நிற்கிற நிலை, “பக்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஆகையால், “ஸம்யக் ஜ்ஞானேந வா மோக்ஷம் பங்காயாம் மரணேந வா | ப்ரணாமத்வாபி ஸுக்ருதாத் பக்த்யா வா லபதே நர:” இத்யாதிகளிலே ஸாக்ஷாதுபாயத்தோடே கூடப் பரம்பரோபாயங்களை எடுத்ததுவும் அவற்றினுடைய ப்ராசஸ்த்ய அதிசயம் தோற்றுகைக்காகவத்தனை.

விளக்கம் – ப்ரணவமானது மற்றொரு மந்த்ரத்தில் புகுந்து, அந்த மந்த்ரத்தில் பகுதியாகவே நிற்கிறது (அதாவது “நமோ நாராயணாய” என்பதில் “ஓம்” என்னும் ப்ரணவம் புகுந்து, அதன் பகுதியாக நிற்கிறது); ஆனாலும் அத்தகைய ப்ரணவமானது தனியான ஒரு மந்த்ரமாகவும் உள்ளது. இது போன்றே ப்ரபத்தியானது, தகுந்த அதிகாரிகளுக்கு பக்தி உபாயமாகவும், பக்தி அதிகாரி அல்லாத மற்றவர்களுக்கு தனியான உபாயமாகவும் உள்ளது; இதனை பல ப்ரமாணங்களால் அறியலாம். இப்படியாக பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவை, அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடி, தனித்தனி உபாயமாக உள்ளன என்பதை பக்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே – சிறந்த புத்தி கொண்டவனே! நான் பக்தியாலோ அல்லது ப்ரபத்தியாலோ அடையத்தக்கவன் – என்பது போன்றவற்றால் அறியலாம். ஆகவே, ஸம்யக் ஜ்ஞானேந வா மோக்ஷம் பங்காயாம் மரணேந வா |

ப்ரணாமத்வாபி ஸுக்ருதாத் பக்த்யா வா லபதே நர: - ஒருவன் சிறந்த ஞானத்தாலோ, அல்லது கங்கையில் விழுந்து மரணம் அடைவதாலோ, அல்லது சரியான வணக்கத்தாலோ, அல்லது பக்தியோகத்தாலோ மோக்ஷம் அடைகிறான் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களில், மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான உபாயத்துடன் சேர்த்து, மோக்ஷத்திற்கான உபாயத்தின் அங்கங்களாக உள்ளவையும் கூறப்பட்டுள்ளன. இது ஏனென்றால், இத்தகைய மறைமுகமான உபாயங்களின் பெருமைகளை உரைப்பதற்காகவே ஆகும்.

“ஏக” என்பதன் ஆறு பொருள்களுடைய சுருக்கம்

மூலம் -

(1) ப்ராப்யஸ்ய ஏவ ப்ராபகத்வம் ஸ்வப்ரதாந்ய நிவாரணம்

ப்ரபத்தே: வ்யாஜமாத்ரத்வம் அந்ய உபாயை: அநந்வய:

(2) தத் அங்கைரபி அஸம்பந்த: ஸர்வ ஸாத்யேஷு அபிநந்தா

இத்தம் அர்த்தா: ஷடாசார்யை: ஏக சப்தஸ்ய தர்சிதா:

பொருள் -

(1) அடையப்படவேண்டிய இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்வரனே, அந்த இலக்கை அடைய வைக்கின்ற உபாயமாகவும் இருத்தலை உணர்த்துதல்; ஜீவாத்மா தானும் உபாயத்தில் பங்கு வகிப்பவன் என்று தன்னை முக்கியமாக எண்ணிவதைத் தடுத்தல்; ப்ரபத்தி என்பது ஒரு வ்யாஜம் (வாய்ப்பு எனலாம்) மட்டுமே என்று உணர்த்துதல்; மற்ற உபாயங்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருத்தல்;

(2) மற்ற உபாயங்களின் அங்களுடனும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருத்தல்; அனைத்து பயன்களையும் தான் மட்டுமே அளிக்கவல்லதாக உள்ள தன்மை ஆகிய ஆறு பொருள்கள் “ஏக” என்னும் சொல்லிற்கு உள்ளதாக ஆசார்யர்களால் உணர்த்தப்பட்டது.

“ஏக” என்ற பதமானது பெரியபிராட்டி உபாயமாக உள்ளதை
விலக்குவதில்லை என்னும் விளக்கம்

மூலம் -

- (1) கேசித் து இஹ ஏக சப்தார்த்தம் சரண்ய ஐக்யம் ப்ரசக்ஷதே
விசிந்ஷ்டி ததா அபி ஸ்ரீ: குணவிக்ரஹவத் ப்ரபும்
- (2) ஈச்வரீ ஸர்வபூதாநாம் இயம் பகவத: ப்ரியா
ஸம்ச்ரித த்ராண தீக்ஷாயாம் ஸஹதர்மசரீ ஸ்ம்ருதா
- (3) ஏகம் ஐகத் உபாதாநம் இதி உக்தே ப்ரமாணத:
யதா அபேக்ஷித வைசிஷ்டயம் ததா அத்ராபி பவிஷ்யதி
- (4) ஏக உபாஸித விதாநே அபி குணதீநாம் யதா அந்வய:
தத் ஏக சரண வ்ரஜ்யா விதாநே அபி அநுமந்யதாம்
- (5) ததா குணாதி வைஷ்டயே ஸித்தோபாய ஐக்யம் அக்ஷதம்
ஏவம் பத்நீ விசிஷ்டத்வே அபி அபீஷ்டம் சாஸ்த்ர சக்ஷுணாம்
- (6) ப்ரபா ப்ரபாவதோ: யத்வத் ஏக உக்தௌ இதர அந்வய:
ஏவம் அந்யதர உக்தௌ ஸ்யாத் ஸஹவ்ருத்தி அபிதாநத:
- (7) ஸ்மரந்தி ச ஏநாம் முநய: ஸம்ஸார அர்ணவ தாரிணீம்
ஊசது: ஸ்வயம் அபி ஏதத் ஸாத்வதாதிஷு தாவுபௌ
- (8) உபாய உபேய தசயோ: த்வயே அபி ஸ்ரீ: ஸமந்விதா
இஷ்டா ச சேஷிணி த்வந்தே சேஷ வ்ருத்தி: யதா உசிதா
- (9) அத: அநந்யபர அநேக ச்ருதி ஸ்ம்ருதி அநுஸாரத:
பத்நீ விசிஷ்ட ஏவ ஏக: ப்ரபத்தவ்ய இஹ உதித:

பொருள் -

- (1) ஆனால் ஒரு சிலர், சரமச்லோகத்தில் உபாயமாக உள்ள வஸ்து ஒன்றாக இருத்தல் என்பதையே “ஏக” என்னும் சொல் உணர்த்துவதாகக் கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாணகுணங்கள் மற்றும் அவனுடைய திருமேனி

போன்றவை அவனுக்கு எவ்விதம் விசேஷணங்களாக (விசேஷணம் என்றால் ஒரு பொருளை மற்றவற்றிலிருந்து தனித்து உணர்த்தக்கூடிய தன்மைகள்) உள்ளனவோ, அது போன்றே பெரியபிராட்டியும் நின்று, உபாயமாக உள்ளாள் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

(2) அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரரியும், ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரியமானவளும் ஆகிய இந்தப் பெரியபிராட்டி, அவனுடைய “அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்னும் விரதத்தில் அவனுடன் சேர்த்து நின்று, அத்தகைய தர்மத்தைச் செய்கிறாள் என்று கூறப்படுகிறாள்.

(3) இந்த ஜகத்தின் உபாதானக் காரணம் என்பது ஒரே வஸ்துவே (ப்ரஹ்மம்) ஆகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும், ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் ப்ரஹ்மம் சேர்ந்திருந்தல் என்பது எவ்விதம் ப்ரமாணங்களால் காண்பிக்கப்படுகிறதோ, அதே போன்று, பெரியபிராட்டி விஷயத்திலும் உண்டு.

(4) ஒருவனை மட்டுமே உபாஸிக்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டாலும், குணம் முதலானவற்றுக்கும் எவ்விதம் உபாஸனையில் ஸம்பந்தம் ஏற்கப்படுகிறதோ அது போன்று, இவளுடைய ஸம்பந்தமும் ஏற்கப்படவேண்டும்.

(5) ஸித்தோபாயத்திற்கு (ஸர்வேச்வரனுக்கு) எவ்விதம் குணம் முதலானவற்றுடன் சேர்ந்திருப்பதில் தடை இல்லையோ அது போன்றே, பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்திருப்பதும் சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே கண்ணாகக் கொண்டவர்களுக்கு விருப்பமானதே ஆகும்.

(6) ஒளி மற்றும் ஒளியுடன் கூடிய பொருள் ஆகிய இரண்டினுள் ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறினாலே மற்றொன்றின் ஸம்பந்தம் எவ்விதம் தானாகவே வெளிப்படுகிறதோ அது போன்றே, ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பெரியபிராட்டி ஆகியோர்களில் ஒருவரைக் கூறினால் மற்றவரும் கூறப்பட்டவர் ஆகிறார்.

(7) ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க வைப்பவளாக பெரியபிராட்டியார் உள்ளதை முனிவர்கள் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் ஸாத்வத ஸம்ஹிதை போன்றவற்றில் தாங்களே உரைத்தனர்.

(8) த்வய மந்த்ரத்தில், எஜமானர்களாகிய இந்த இருவரிடமும் எவ்விதம் கைங்கர்யமானது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, பொருத்தமாக உள்ளதோ அது போன்றே, ஸர்வேச்வரன் உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ள இரண்டு நிலைகளிலும் பெரியபிராட்டியும் சேர்ந்தே உள்ளாள்.

(9) எனவே மற்ற பொருளைக் குறித்து உரைக்கின்ற குறிக்கோள் ஏதும் இல்லாத பல ச்ருதிகள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றியே, “ஒருவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாகவே ப்ரபத்தி செய்யப்பட வேண்டியவன்” என்று இந்தச் சரம ச்லோகம் கூறுகிறது.

சரண என்னும் சொல்லின் பொருள்

மூலம் – இங்குற்ற சரண சப்தத்துக்கும், த்வயாதிகாரத்திற் சொன்ன பொருளை அநுஸந்தித்துக் கொள்வது. இந்த சரணவரணம் அர்ஜுநனைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்டதே யாகிலும், “அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய” என்கிறபடியே ஸர்வ விஷயமென்னுமிடம் ச்வேதாச்வதர ச்ருதி ப்ரஸித்தம். “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்”, “சரண்யம் சரணம் ச த்வாம்”, “யோகோ யோகவிதாம் நேதா”, “அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம்” இத்யாதிகளிலும் ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ விஷயத்வம் விவக்ஷிதம். இப்படி இவன் சரணமாக வரணீயனாம்போதைக்குத் தான் அநந்யசரணனாகையே வேண்டுவது.

விளக்கம் – சரமச்லோகத்தில் உள்ள “சரண” என்னும் சொல்லிற்கு, த்வய அதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட பொருளையே எடுத்துக் கொள்ளலாம். இங்குள்ள சரண என்னும் சொல்லானது அர்ஜுநனைக் குறித்து உபதேசிக்கப்பட்டபோதிலும், சரணாகதி கத்யத்தில் - அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய – தன்னை அடைந்தவர்களிடம்

எந்தவிதமான சிறப்பையும் ஆராயாமல் அனைத்து லோகங்களுக்கும் அடைக்கலமாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் இங்குள்ள “சரண” என்ற சொல்லானது பொருந்தும் என்பதை ச்வேதாஸ்வதர ச்ருதி மூலம் அறியலாம். மேலும் மஹாபாரதம் வனபர்வம் (71-123) - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - க்ருஷ்ணணையே எப்போதும் உள்ள தர்மமாகக் கொண்டு - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-18) - சரண்யம் சரணம் ச த்வாம் - சரணம் அடைந்தவர்களைக் காப்பவனாக நீயே உள்ளாய் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் (18, 19) - யோகோ யோகவிதாம் நேதா - மோக்ஷத்தின் உபாயமாகவும், பக்தியோகத்தில் நிற்பவர்களுக்குப் பலனை அளிப்பவனாகவும் உள்ளவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (72-4) - அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் - அவணையே அழியாத உபாயமாகவும் பலனாகவும் கொண்டு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “சரண” என்னும் சொல்லிற்கு குறிப்பிட்ட அளவு மட்டுமே பொருள் உள்ளது என்னும் எல்லை எல்லாத காரணத்தால், அனைவருக்குமே பொருந்தும் என்றாகிறது. அவனைச் சரணம் என்று அடையும்போது, வேறு எதனையும் சரணம் என்று புகாமல் இருத்தலே அவசியமாகிறது.

வ்ரஜ என்னும் சொல்லின் பொருள்

மூலம் - வ்ரஜ என்கிற சப்தமும் ப்ரபத்யே என்கிறவிடத்தில் அறுதியிட்ட ஸபரிகர ஆத்ம நிபேக்ஷத்தையே சொல்லுகிறது. அவ்விடம் அநுஷ்டாதாவினுடைய அநுஸந்தாநமானபடியாலே உத்தமனாயிற்று. இவ்விடம் “சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம்” என்கிற அபிமுகனாக நின்றவனைக் குறித்து விதிக்கிறதாகையாலே மத்யமனாயிற்று. இவ் ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி அங்காந்தரங்களும் இங்கே ஸூசிதமானபடியை த்வயத்திற்போலே உசிதபதங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தில் உள்ள “வ்ரஜ” என்ற சொல்லும், த்வய அதிகாரத்தில் “ப்ரபத்யே” என்பதை விளக்கும்போது உரைக்கப்பட்டதான, “அனைத்து அங்கங்களுடன் கூடியபடி ஆத்மாவைச் சமர்ப்பித்தல்”, என்பதையே குறிக்கிறது. ஆனால் த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள “ப்ரபத்யே” என்பது சரணம் அடைபவனுடைய சிந்தனை என்பதால், அங்கு தன்மை இடத்தில் கூறப்பட்டது. ஆனால் சரமச்லோகத்தில் உள்ள “சரண” என்னும்

சொல்லானது, கீதை (2-7) - சிஷ்யஸ்தே அஹம் சாதி மாம் - உனது சிஷ்யனாகிய எனக்கு எது சிறந்ததோ - என்று க்ருஷ்ணன் முன்பாக விருப்பத்துடன் நின்றவனைக் குறித்து விதிப்பதாக உள்ளதால், இந்தச் சொல்லானது முன்னிலை இடத்தில் கூறப்பட்டது. பகவானுக்கு விருப்பமானதை மட்டுமே செய்தல் முதலான அங்கங்கள் சரமசீலோகத்தில் மறைமுகமாக கூறப்பட்டதை, த்வய மந்த்ரத்தைப் போன்றே தகுந்த சொற்களில் அறியலாம்.

ப்ரபத்தியை ஒருமுறையே இயற்றவேண்டும்

மூலம் - “ஸக்ருத் க்ருத: சாஸ்த்ரார்த்த:” என்கிற நிர்ணயத்துக்கு உபாஸநத்திற் போலே இங்கு ஆவ்ருத்தி வேண்டும்படி அபவாதமில்லை. இவ்வர்த்தம் “ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய” இத்யாதி வசநத்தாலும் ஸுப்ரதிஷ்டிதம். இப்படி மஹோதாரனான ஸர்வசக்தி பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணுமவனுக்கு ஸ்வாபிப்ராய விசேஷணமொழிய, பலவிளம்பத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையாலே இந் ந்யாஸவித்யைக்குப் ப்ராரப்த நிவர்த்தகத்வம் விசேஷமாகிறது.

விளக்கம் - “சாஸ்த்ரம் விதிப்பதை ஒருமுறை செய்தாலே போதுமானது” என்னும் விதிமுறை உள்ளது. ஆனால் உபாஸனமானது அடிக்கடி செய்யப்படவேண்டும் என்பதால், இந்த விதிமுறை உபாஸனத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆனால் ப்ரபத்திக்கு உபாஸனம் போன்ற விதிவிலக்கு இருப்பதில்லை. இந்தக் கருத்தானது, இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தவனாக இருந்தாலும் - என்னும் வாக்கியத்தால் உறுதியாகிறது. மிகுந்த தாராளமானவனும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனுமாகிய பகவானிடம் தன்னுடைய பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்து ப்ரபத்தி செய்த ஒருவனுக்கு, அவனுடைய விருப்பம் காரணமாக அல்லாமல், வேறு எந்தக் காரணத்தாலும் பலன் கிடைக்கத் தாமதம் உண்டாவதில்லை. ஆகவே ப்ரபத்தியானது பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்களையும் கூட விலக்கவல்ல சிறப்பு உள்ளது.

ஜீவனுக்கு ப்ரபத்தியை விதிப்பது பொருந்தாது என்ற கருத்துக்குக் கண்டனம்

மூலம் - இவ்விடத்திலே சிலர் “ஸ்வதந்த்ரனைக் குறித்தன்றோ ஒன்றை விதிப்பது? அத்யந்த பரதந்த்ரனாக அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களிலும், மூல மந்த்ராதிகளிலும் சிசுஷிதனான அதிகாரியைக் குறித்து ‘வ்ரஜ’ என்று ஒரு கர்த்தவ்யத்தை விதிக்கும்படி என்?” என்று சொல்லுவார்கள். இது பாரதந்த்ரயத்தைப் பராமர்சியாமல் சொன்னபடி. எங்ஙனே என்னில், “கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத்”, “பராத் து தத் ச்ருதே:” என்று வேதாந்தத்தில் அறுதியிட்டபடியே இவனுக்கு பகவததீந கர்த்தருத்வமுண்டாகையாலே, இவனைப் பற்ற விதிக்கக் குறையில்லை. அசித்துக்கள் சப்தாதிகளை ஈச்வரன் உண்டாக்கச் சுமக்கிறாப்போலே இவ்வளவு ஸ்வாதந்த்ரயத்தை எடுத்துச் சுமக்கையும் இவனுக்கு பகவத் பாரதந்த்ரய காஷ்டையிருந்தபடி. இவனுக்கு ஒரு வழியாலும் கர்த்தருத்வம் இல்லையென்னில், ப்ரக்ருதி அவித்யாதிகளுக்குக் கர்த்தருத்வம் சொல்லுகிற ஸித்தாந்த துல்யமாம். கர்த்தருத்வம் ஸ்வாதீனமென்னில், ஸர்வாத்ம நியந்தா ஒருவன் என்கிற அர்த்தம் கிடையாமையாலே நிர்ச்வர ஸித்தாந்தப்படியாம். ஈச்வராதீனமாக வரும் கர்த்தருத்வம் தானும் ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரமென்னில், புருஷார்த்த ஸம்பாதந ருசியும் ததுபாய ப்ரவ்ருத்தியும் தவிரப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஜ்ஞாநமும், அதின் அவஸ்தா விசேஷமான இச்சையுமேயுள்ளன; வேறொரு வ்யாபாரமில்லையென்னிலும், த்ருஷ்ட அத்ருஷ்டார்த்தங்களான ஓர் உபாயங்களையும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான கைங்கர்யங்களையும் அநுஷ்டிக்க விரகில்லை. ஆகையால் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்கள் மூன்றும் ஆத்மாவுக்கு உண்டு.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “முற்றிலுமாகச் சுதந்திரமாக உள்ள ஒருவனைக் குறித்து மட்டுமே எந்த ஒரு செயலையும் செய்வது குறித்து விதிக்க இயலும். மூல மந்த்ரம் மற்றும் ஆத்மாவைக் குறித்து உரைக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய அனைத்திலும், பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ளவனாகவே ஜீவாத்மா கூறப்படுகிறான். இப்படி உள்ளபோது, சுதந்திரம் அற்றவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் குறித்து ‘வ்ரஜ’ என்பது போன்ற செயலைச் செய்வதை விதிப்பது எவ்விதம் பொருந்தும்?”, என்று கூறுவார்கள். இந்தக் கருத்தானது பகவானுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் என்றால் என்ன என்பதை அறியாமல் உரைப்பதாகும். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் (2-3-40) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் - ஜீவாத்மாவுக்கு செயல்

புரிதல் உள்ளது - என்றும், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் (2-3-33) - பராத் து தத் ச்ருதே: - அவனை நம்பியே உள்ளது - என்றும் வேதாந்தங்களில் உறுதியாகக் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மாவுக்கு பகவான் இட்ட கட்டளைக்கு ஏற்றபடியான செயலாற்றுதல் உள்ளது என்பதால், இவனைக் குறித்து இவ்விதம் விதிப்பதில் எந்தக் குற்றமும் இல்லை. அசித் வஸ்துக்களாக உள்ள ஆகாசம் என்பது ஈச்வரன் உண்டாக்கிய சப்தத்தைத் தனது தன்மையாகக் கொள்வது போன்றே, பகவானால் அளிக்கப்பட்ட இத்தகைய செயலாற்றும் நிலையை ஜீவாத்மா கொண்டுள்ளான். ஜீவாத்மாவுக்கு எந்தவிதத்திலும் செயலாற்றுதல் என்பது இல்லையென்றால், “ப்ரக்ருதி மற்றும் அவித்யை ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமே செயலாற்றுதல் உள்ளது” என்று கூறும் ஸாங்க்யம் மற்றும் அத்வைத ஸித்தாந்தம் போன்று ஆகிவிடும். “செயலாற்றுதல் என்பது ஜீவாத்மாவுக்கு சுதந்திரமான செயலாகவே உள்ளது” என்று கூறினால், அனைத்தையும் நியமிக்கும் ஒருவன் உள்ளான் என்னும் கருத்து இல்லாமல் போகும்; இது நிரீச்வர ஸாங்க்யம் என்றாகும். செயலாற்றுதல் என்பது பகவானுக்கு அடங்கியே உள்ளது என்றாலும், அது அறியும் செயலை மட்டுமே செய்கிறது என்று கூறினால், புருஷார்த்தங்களின் மீது எந்தவிதமான ருசியும் இல்லாமல் போகும்; மேலும் புருஷார்த்தங்களைப் பெற வைக்கும் உபாயங்களில் ஈடுபாடி இன்றியும் போகும். ஞானம் மற்றும் அதன் ஒரு நிலையான அதனைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசை ஆகியவை மட்டுமே ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளன என்று கூறினால், இந்த உலகில் பெறுகின்ற பலன்கள் மற்றும் அந்த உலகில் பெறுகின்ற பலன்கள் ஆகியவற்றுக்கான உபாயம் மற்றும் தானே தனக்குச் செய்து கொள்ளும் செயல்கள் ஆகியவற்றைச் செய்யமாட்டனர். எனவே “அறிவு, செயலில் விருப்பம், செயலைச் செய்யும் முயற்சி” ஆகிய மூன்றுமே ஆத்மாவுக்கு உள்ளது.

மூலம் - இதில் சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்கள் ஜ்ஞாநத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களென்னுமிடத்தை, வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்த லாகவ யுக்தியாலே கண்டு கொள்வது. க்ரியாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணம். ப்ரயத்நாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநைகாந்தம். ப்ரயத்நமாவது சரீராதி ப்ரேரண ஹேதுவான புத்தி விசேஷம். ஜ்ஞாநமாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயமானபோதும், போக மாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயமானபோதும், க்ரியாச்ரயத்வமாத்ரமான ஸாமாந்ய கர்த்ருத்வமே உள்ளது. ஒன்றைத் தன் புத்தியாலே உத்பாதிக்கும்போது ப்ரயத்நாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம். இப்படிப்பட்ட கர்த்ருத்வம், கைங்கர்ய மாத்ரத்திலே என்கையும்

உசிதமன்று. அங்கும், பகவத் ப்ரீதியென்று ஒரு ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்து உபாய அநுஷ்டாநம் பண்ணினானாயிறேயிருப்பது? ஆனபின்பு, கர்த்தருத்வத்தில் பந்த ஹேதுவான ஆகாரமே த்யாஜ்யம். அது எது என்னில், ஈச்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளையும், கரணகளேபராதிகளையும் கொண்டு, அவன் ப்ரேரகனுமாய்ப் பலியுமாய்க் கொண்டு, ஸஹகாரிக்கப் ப்ரவர்த்திக்கிற தன்னை, இதுக்கு விபரீதமாக அநுஸந்திக்கையும், இவ் வநுஸந்தாநத்தில் திருத்தமுண்டேயாகிலும், இதிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை இடுக்கி அநுஷ்டிக்கையும் பந்தகம். பக்தி ப்ரபத்திகள் தாமும், ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்கு பந்தகமாயிறே இருப்பன? ஆகையால், ஸ்வாபாவிக கைங்கர்யார்த்தியாய், அநந்ய ப்ரயோஜநாயிருக்கும்வனுக்கும் பல தசையில் கர்த்தருத்வம் போலே, உபாய தசையில் கர்த்தருத்வமும் விருத்தமன்று.

விளக்கம் – இந்த மூன்றில், “செயலில் விருப்பம், செயலைச் செய்யும் முயற்சி” ஆகிய இரண்டும் ஞானத்தின் நிலைமாறுதல்கள் (அல்லது ஞானத்தில் நிலைகள்) மட்டுமே ஆகும் என்பதை எம்பெருமானார் தனது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்தமை காணலாம். செயல்களுக்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் (அல்லது செய்பவனாக இருத்தல்) என்ற வடிவத்தில் உள்ள கர்த்தருத்வம் (செயலாற்றுதல் அல்லது செயல் புரிதல்) என்பது, சேதநங்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் சாதாரணமாகவே இருக்கக்கூடிய ஒன்றாகும். ஆனால் ஒரு செயலில் முனைதல் (அல்லது முயற்சி) என்பது, சேதநங்களுக்கு மட்டுமே உள்ளதாகும். முயற்சி என்பது, சரீரத்தை ஒரு செயலுக்குப் பயன்படுத்தக் காரணமாக உள்ள புத்தியாகும். ஞானத்திற்கு மட்டுமே இருப்பிடமாக இருத்தல், இன்பத்திற்கு மட்டுமே இருப்பிடமாக இருத்தல் என்னும் நிலைகளில், “இருப்பிடமாக இருத்தல்” என்னும் செயல் மட்டுமே உள்ளது; இது சாதாரணமாக அனைவருக்கும் (சேதந, அசேதநங்கள்) உள்ளதாகும். ஆனால், தன்னுடைய புத்தியால் ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கும்போது மட்டுமே, அவனிடம் முயற்சியின் இருப்பிடமாக உள்ள கர்த்தருத்வம் காணப்படுகிறது. இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது, கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே உள்ளது என்று கூறுவதும் சரியல்ல; காரணம் இவ்விதம் கொண்டால், “பகவானுடைய மகிழ்ச்சி” என்னும் ஒரு பயனைக் கருத்தில் கொண்டே இத்தகைய உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? ஆகவே எந்தவிதமான செயல் புரிதலிலும், ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாக்கக் காரணமான அம்சங்கள் கைவிட வேண்டியவையே ஆகும். அத்தகைய செயலாற்றுதல்கள் எவை (அல்லது கைவிடத்தக்க அம்சங்கள் எவை)? ஈச்வரன் தனக்கு

அளித்த ஞானம் மற்றும் சக்தி முதலியவைகள், சரீரம் மற்றும் இந்திரியங்கள் முதலியவைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒரு சேதநன், ஒரு செயலில் இறங்குகிறான். அப்போது அந்தச் சேதநனை ஏவுபவனாகவும், தாங்குபவனாகவும், அந்தச் செயல் மூலம் கிட்டவல்ல பயனை அனுபவிப்பனாகவும் இருந்தபடி ஈச்வரன், அந்தச் சேதநனில் செயல்பாட்டில் உதவுகிறான். ஆனால் அந்தச் சேதநன் இதனை உணராதபடி, முரணாக எண்ணினாலோ (அதாவது தானே அந்தச் செயலிச் செய்வதாக எண்ணுதல்), அல்லது இந்த விஷயத்தில் மெய்யான ஞானம் இருந்தாலும் (இவற்றை ஈச்வரனே செய்கிறான் என்னும் ஞானம்) வேறு ஒரு பயனுக்காகச் செய்தாலோ, அந்த எண்ணங்களே ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். மோக்ஷம் அல்லாத பயனுக்காகக் கைக்கொள்ளும் பக்தியும், ப்ரபத்தியும் கூட ஒருவனுக்கு பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். ஆகவே தனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளதான பகவத் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே வேண்டி நின்று, மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஒருவனுக்கு, மோக்ஷ பலன் பெற்ற நிலையில் கைங்கர்யம் உள்ளது போன்று, மோக்ஷத்திற்கான உபாய நிலையில் உள்ளபோது, பகவானுக்கு அடங்கி நடத்தல் என்னும் செயலால் விரோதம் இல்லை.

மூலம் – பல தசையில் விவித விசித்ர கைங்கர்ய கர்த்ருத்வம் கேவலம் ஈச்வரேச்சா வைசித்ரியோடே பொருந்தின ஸ்வேச்சையாலேயாயிருக்கும். ஸம்ஸார தசையில் உள்ள கர்த்ருத்வமெல்லாம், கர்மானுரூபமாக ஈச்வரன் பரிணமிப்பித்த ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை உபாதியாகக் கொண்டு பஹுவிதமாயிருக்கும். இதில் ரஜஸ்ஸாலும் தமஸ்ஸாலும் ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்க ஹேதுவான ஸத்த்வத்தாலும் வரும் கர்த்ருத்வம், பந்தகம். பகவத் ப்ராப்தியிலே ஸங்கத்தைப் புணர்க்கும் ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்த்வ விசேஷமடியாக வரும் கர்த்ருத்வம், மோக்ஷ காரணம். இக் குணத்ரயத்தோடு துவக்கற்றிருக்கும் முக்ததசையில், கர்த்ருத்வம்.

விளக்கம் – பலனாகிய மோக்ஷ நிலையில் பலவிதமானதும், அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஆகிய கைங்கர்யங்களைச் செய்வதில் ஒருவனுக்கு உள்ள கர்த்ருத்வம் என்பது, ஸர்வேச்வரனுடைய பலவிதமான விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப உள்ளதான தனது விருப்பத்தின் மூலம் உண்டாவதாகும். ஸம்ஸார நிலையில் உள்ள சேதநனுக்கு உள்ள கர்த்ருத்வம் அனைத்தும் அவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஈச்வரனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலவிதமாக

இருக்கும். இவற்றில் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றாலும், மற்ற பயன்களில் பற்றுதல் உண்டாக்கவல்ல ஸத்வம் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் கர்த்ருத்வம் என்பது பந்தத்தை உண்டாக்குவதாகும். பகவானை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை அதிகரிக்கின்றதான உயர்ந்த ஸத்வம் மூலம் உண்டாகும் கர்த்ருத்வம் என்பது மோசஷ காரணமாகும். முக்தி நிலையில் உள்ள கர்த்ருத்வம் என்பது, இந்த மூன்று குணங்களின் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கும்.

மூலம் – இப்படியிருக்கையால் ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை என்கிற வாக்யங்களுக்கும் கர்த்ருத்வமுண்டென்கிற வாக்யங்களுக்கும் விஷய வ்யவஸ்தை உண்டாகையாலே விரோதமில்லை. அது எங்ஙனையென்னில், கர்த்ருத்வமில்லை என்கிற வாக்யங்கள் ஈச்வராதீனமாயும், ததாயத்த ப்ரக்ருதி அதீனமாயும் வரும் கர்த்ருத்வத்தை நிரபேசஷமென்று நினைக்கலாகாதென்கிறன. கர்த்ருத்வம் உண்டு என்கிற வாக்யங்கள், ஈச்ரவேச்சாதிகளடியாகவே வந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் தத்விசேஷங்களான சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்களுக்கும் இவனே ஆச்ரயமென்னும் இடத்தைச் சொல்லுகின்றன. இந் நிஷ்கர்ஷ ப்ரகாரத்தை, “சரீர வாங்நஸோபிர்யத்” என்று தொடங்கி, கீதாசார்யன் தானே அறுதியிட்டான். அவ்விடத்தில், “தேவம் சைவாத்ர பஞ்சமம்” என்று புருஷோத்தமனைச் சொல்லுகிறது. இவன் ஜீவனை ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்போது இக்கார்யத்தைப் பற்றக் காரயிதாவென்று சொல்லப்படும்; தானே ப்ரவர்த்திக்கும் பல ப்ரதாநாதிகளிலும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலும் கர்த்தாவென்று சொல்லப்படும்; ஒன்றிலே ப்ரவ்ருத்தனான சேதநனை விலக்காதவளவில் உபேசஷகன்; அப்போது இசைந்திருக்கையாலே அநுமந்தா; இளந்தலை சுமக்குமவனுக்குப் ப்ரபலன் பெருந்தலை சுமக்குமாப்போலே கூடப் ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஸஹகாரி. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் தேவ மநுஷ்யாதி வைஷம்யம், ஜீவ கர்மவிசேஷ உபாதிகமாகையாலே “சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாகச: | தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்தயகர்த்தாரம் அவ்யயம்” என்று ஈச்வரனுக்குக் கர்த்ருத்வ நிஷேதம் பண்ணுகிறது.

விளக்கம் – இவ்விதம் உள்ளபோது, சாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் (செயல் புரிதல்) இல்லை என்றும், ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் உண்டு என்றும் கூறப்படும் வாக்கியங்களுக்கு முரண்பாடு இல்லை; காரணம், எப்போது கர்த்ருத்வம் இல்லை மற்றும் எப்போது உண்டு என்று பிரித்துக் கூறும் வரையறை உள்ளதால் ஆகும். அது எப்படி?

ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்று கூறும் வாக்கியங்கள், “ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம் என்பது ஈச்வரனுக்கு அடங்கியே வருகிறது என்பதாலும், ஈச்வரனுக்கு அடங்கிய ப்ரக்ருதிக்கு அடங்கியே வருகிறது என்பதாலும், ஈச்வரனை எதிர்பார்த்து நிற்காமல் சுதந்திரமான கர்த்ருத்வம் ஜீவனுக்கு இல்லை”, என்பதையே கூறுகின்றன. ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் உண்டு என்று கூறும் வாக்கியங்கள், “ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பம் காரணமாகவே உண்டாகும் ஞானம் மற்றும் அத்தகைய ஞானத்தின் விளைவுகளாக உள்ள இச்சை மற்றும் முயற்சிகள் ஆகியவற்றுக்கு இருப்பிடமாக ஜீவாத்மா உள்ளான்”, என்பதையே கூறுகின்றன. இதனை கீதாசார்யன் கீதையில் (18-15) - சரீர வாங்மநஸோபிர்யத் - சரீரம், வாக்கு, மனம் என்றுள்ள ச்லோகம் தொடங்கி உரைத்தான். கீதை (18-14) - தேவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் - ஐந்தாவது தெய்வம் - என்பது புருஷோத்தமனையே குறிப்பதாகும். ஈச்வரன், ஜீவனை ஒரு செயலில் ஈடுபடுத்தும்போது, அந்தக் கார்யத்தைப் பொறுத்தவரை, காரயிதா எனப்படுகிறான். ஈச்வரன், தானே செயல்படுவதாக உள்ளதான பலன்களை அளித்தல் மற்றும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில், கர்த்தா எனப்படுகிறான். சேதநன் ஒரு செயலில் ஈடுபடும்போது அவனை அந்தச் செயலிலிருந்து ஈச்வரன் விலக்காதபோது, உபேசுகன் எனப்படுகிறான். அந்தச் செயலைச் செய்ய அனுமதிக்கும்போது அநுமந்தா எனப்படுகிறான். அதிகமான சுமையைச் சுமக்கும் சக்தி அற்றவனுக்கு, பெரும் சுமையைச் சுமக்கும் சக்தி கொண்டவன் உதவுவது போன்று ஜீவனுடன் சேர்ந்து நின்று செயலில் ஈடுபடும்போது ஸஹகாரி எனப்படுகிறான். ஸ்ருஷ்டியில் உண்டாகின்ற “தேவர்கள், மனிதர்கள்” முதலான வேறுபாடுகள் ஜீவாத்மாவின் கர்மம் காரணமாகவே உண்டாகின்றன. ஆகவே கீதை (4-13) - சாதூர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குண கர்ம விபாகச: | தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்தயகர்த்தாரம் அவ்யயம் - குணங்கள் மற்றும் கர்மங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் நான்கு வர்ணங்கள் என்னால் உண்டாக்கப்பட்டன. இவ்விதம் அத்தகைய ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நான் செய்தாலும், நான் அவற்றின் கர்த்தா அல்லன் என்று அறிவாயாக - என்று கூறுவதன் காரணமாக, ஈச்வரனுக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்று தள்ளப்படுகிறது.

மூலம் - இப்படி ஸர்வவிஷய ஸாதாரண கர்த்ருத்வமுடைய ஈச்வரனடியாக ஜீவனுக்கு ஸ்வபுத்தி பூர்வ ப்ரவ்ருத்தி சக்தி ரூபமான நியோக யோக்யத்வம் ஸித்தமாகையாலே, இங்கு “வர்ஜ” என்று விதிக்கக் குறையில்லை.

விளக்கம் – இவ்விதம் பொதுவாகவே அனைத்து விஷயங்களிலும் கர்த்தாவாக உள்ள ஈச்வரனுக்கு அடங்கியபடி உள்ள ஜீவாத்மா, தனது புத்தி அறிந்து ஒன்றைச் செய்யக்கூடிய சக்தி கொண்டவன் என்பதால், அவனைக் குறித்து கீதை (18-66) – வ்ரஜ – சரணம் அடைவாயாக – என்று விதிப்பதில் தவறில்லை.

பிள்ளான் வாக்கியங்களின் கருத்து

மூலம் – இப்படி பக்த்யாதிகள் போலே சரணாகதி தர்மமும் கர்த்தவ்யமாக விதிக்கப்படுகையால், “தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈச்வரனால் வரும் நன்மை முலைப்பால் போலே” என்று பிள்ளான் வார்த்தைக்கு, “பக்தி ப்ரபத்யாதிகளெல்லாம் அவனாலே வருகினவென்று நினைக்கவேண்டும்” என்று தன்னுடைய பராதீந கர்த்தருத்வத்திலே தாத்தபர்யம்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக பக்தி போன்று, சரணாகதி என்னும் தர்மமும் செய்யப்படவேண்டிய ஒன்று என விதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் கூறியதான “நாமே நமக்கு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் நன்மை என்பது விலைக்கு வாங்கப்படும் பால் போன்றதாகும். ஈச்வரனால் நமக்கு உண்டாகும் நன்மை என்பது தாய்ப்பால் போன்றதாகும்”, என்பதன் மூலம், “பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்ற அனைத்து அவனுடைய கருணையால் உண்டாவதே ஆகும்” என்பதை உணரவேண்டும். மேலும் ஜீவாத்மா ஈச்வரனை நம்பியே உள்ளான் என்பதும் தெளிவாகிறது.

ஆளவந்தார் செய்த ப்ரபத்திக்கு சஷமை கொண்டார் என்பதான கருத்துக்கு
மறுப்பு

மூலம் -

அந்ய விச்வாஸ ஸித்தயர்த்தம் பக்த்யுபாய விதிம் வதந்
ஸர்வசாஸ்த்ரேஷ்வ விச்வாஸம் ஆதத்தே முகபேதத:

மத்யோபஹத மாத்ரஸ்த தீர்த்த த்ருஷ்டாந்த வர்ணனம்
அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி பக்திவத்

ஆகையால், “ப்ரஸீத மத் வ்ருத்தம் அசிந்தயித்வ” இத்யாதிகள் முன்பு தாம் பண்ணின ப்ரபத்திக்கு சுகமை கொள்ளுகிறபடி என்று சிலர் சொல்லுமதுவும் அஹங்கார ஸ்பர்சாதி சங்கையப் பற்றவாமத்தனை அல்லது யதாசாஸ்த்ரம் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தி அபராதமாய் அதுக்கு சுகமை கொள்ளுகிறபடியன்று. அப்படியாகில், “பிதாமஹம் நாதமுனிம் விலோக்ய ப்ரஸீத:” என்கிற பூர்வாசார்ய புரஸ்காராதிகளும் தாம் செய்கிறதாகையாலே, இதுக்கு சுகமை கொள்ள வேண்டி அநவஸ்தையாம். இது ஸ்வ பர நிர்வாஹகமாகில் இது போல முன்பு பண்ணின ப்ரபதமும் ஸ்வ பர நிர்வாஹகமென்னலாம். இங்குச் சொல்லும் குதர்க்கங்களாலே பூர்வர்கள் பண்ணின ப்ரபத்தியும் அபராதமாயறுகையாலே, பூர்வர்களை முன்னிடவுமொண்ணாதொழியும். ஆகையால் இஸ் ஸ்தோரத்தில் ஆத்யந்தங்களில் பண்ணின ஆசார்ய புரஸ்காரம் இங்கு அருளிச்செய்கிற ப்ரபத்திக்கு அபேசுகிதமாயாதல், வைகல்ய பரிஹாரார்த்தமாயாதல் உபயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. இவ் ஆசார்ய புரஸ்காரத்திற்போலே ப்ரபத்யாதிகளிலும் பராதீந கர்த்தருத்வம் தோஷமன்று.

விளக்கம் - அந்ய விச்வாஸ ஸித்தயர்த்தம் பக்த்யுபாய விதிம் வதந் ஸர்வசாஸ்த்ரேஷ்வ விச்வாஸம் ஆதத்தே முகபேதத: - ப்ரபத்தி என்னும் மற்றொரு உபாயத்தில் விச்வாஸம் உண்டாவதற்காக பக்தி என்னும் உபாயம் குறித்த விதியை உரைப்பவன், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் நம்பிக்கை அற்ற நிலையை உண்டாக்குகிறான். மத்யோபஹத மாத்ரஸ்த தீர்த்த த்ருஷ்டாந்த வர்ணனம் அஹங்காராந்வயே து ஸ்யாத் ப்ரபத்தாவபி பக்திவத் - பக்தியோகத்தை ஒரு சிலர், “மதுவின் கலப்பு காரணமாக அசுத்தமான தண்ணீர்” என்று ஒப்புமை கூறுகிறார்கள்; ஆனால் இத்தகைய ஒப்புமை என்பது பக்தியோகத்தில் அஹங்காரம் கலந்திருந்தால் மட்டுமே பொருந்தும்; இத்தகைய ஒப்புமை என்பது ப்ரபத்தியில் அஹங்காரம் கலந்திருந்தாலும் பொருந்தும். ஆகவே, ஸ்தோத்ரரத்னம் (65) - ப்ரஸீத மத் வ்ருத்தம் அசிந்தயித்வ - எனது செய்கையை ஆராயாமல் என்னை அனுக்ரஹிக்கவேண்டும் - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கூறுவது, தாம் முன்பு செய்த ப்ரபத்திக்கான மன்னிப்பே ஆகும் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்; ஆனால் ஆளவந்தார் இவ்விதம் உரைத்தல் என்பது அத்தகைய ப்ரபத்தியின்போது தனக்கு

அஹங்காரம் கலந்திருக்கலாம் என்னும் எண்ணத்தாலேயே ஆகும் அல்லாமல், சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்ட ப்ரபத்தியைச் செய்தது குற்றம் ஆகும் என்னும் எண்ணத்தால் அல்ல. இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் (அதாவது குற்றம் என்று கொண்டால்), ஸ்தோத்ரரத்னம் (65) - பிதாமஹம் நாதமுனிம் விலோக்ய ப்ரஸீத: - எனது பாட்டனாராகிய நாதமுனிகளுக்காக - என்று தன்னுடைய பூர்வாசார்யர்களை முன்னிறுத்தி விண்ணப்பம் செய்தது குற்றமே ஆகும் என்று எல்லையற்ற சுழற்சி உண்டாகும். “இவ்விதம் விண்ணப்பம் செய்தல் என்பது இதனால் ஏற்படும் பாபம் மற்றும் இதற்கு முன்பாக செய்தப் பாபங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் நீக்குவதற்காகவே ஆகும்” என்று கூறினால், இதே போன்று ப்ரபத்தி என்பதும் அதனால் ஏற்படும் பாபம் மற்றும் இதற்கு முன்பாக செய்தப் பாபங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் நீக்குவதற்காகவே ஆகும் என்று உரைக்கலாம் அல்லவோ? இப்படியாகத் தவறான வாதங்களை ஏற்றுக் கொண்டால், பூர்வாசார்யர்களும் ப்ரபத்தியைச் செய்ததால் பாபம் நிறைந்தவர்களே ஆவார்கள் என்பதால், அவர்களுக்கு மரியாதை அளித்தல் என்பது சரியல்ல என்றாகிவிடும். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தின் தொடக்கம் மற்றும் இறுதி ஆகியவற்றில் ஆளவந்தார் தனது பூர்வாசார்யர்களிடம் செய்த விண்ணப்பம் என்பது ப்ரபத்தியின் ஒரு அங்கம் என்பதாலோ அல்லது தான் முன்பு செய்த ப்ரபத்தியில் உள்ள குறைகளை நீக்குவதற்காகவோ ஆகும். இவ்விதம் ஆசார்யர்களை முன்னிறுத்திச் செய்வது போன்று ப்ரபத்தியிலும் வேறு ஒருவருடைய (பகவான்) எண்ணத்தை அடியாக்கிக் கொண்டு செய்வதில் தோஷம் இல்லை.

ஜீவாத்மாவிற்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்பதால் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அவனுக்கு ஒட்டாது என்னும் வாதத்திற்கான மறுப்பு

மூலம் - இப்படி பராதீந கர்த்ருத்வம் ப்ராமானிகமாயாலே ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வ மில்லாமையாலே ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனை நிஷித்த கர்மங்களில் ஒன்றும் லேபியாதென்கிற பக்ஷமும் நிரஸ்தம். முமுக்ஷுவுக்குச் சொன்ன பால்யம் பால க்ருத்யங்களான காமசாராதிகளன்று. ஸ்வமாஹாத்மய அநாவிஷ்காரமாத்ரம் என்னுமிடம் “அநாவிஷ்குர்வநந்வயாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸமர்த்திதம். “அநிஷ்டமிஷ்டம் மிச்ரம் ச”, “யஸ்ய நாஹம்க்ருதோ பாவ:” இத்யாதி வசனங்கள், புத்தியூர்வ உத்தராக

விஷயங்களல்லவென்னுமிடம் பஹு சாஸ்த்ர விரோதம் வாராமைக்காக, பாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. “ஹத்வா அபி” என்றதுவும் தர்மயுத்தாதி விஷயம்.

விளக்கம் – “ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம் என்பது பகவானுக்கு வசப்பட்டதாக இருத்தல் என்பது பல ப்ரமாணங்களால் வெளிப்படுவதால், ஜீவாத்மாவுக்கு உண்மையான கர்த்ருத்வம் இல்லை. ஆகவே இவ்விதமாகத் தனது ஸ்வரூபம் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு, தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வதால் எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது” என்று சிலர் கூறுவதும் தவறாகும். முமுக்ஷு ஒருவன் குழந்தை போன்று இருக்கவேண்டும் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுவதன் மூலம், அவர்கள் தங்கள் விருப்பம் போன்று செயலாற்றலாம் என்று கூறப்படவில்லை. குழந்தைகள் போன்று இருத்தல் என்பது, “தன்னைக் குறித்து பெருமையாக அனைவரிடமும் பறைசாற்றக்கூடாது” என்பதையே குறிக்கிறது; இதனையே ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-49) – அநாவிஷ்குர்வந் அந்வயாத் - வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதே, தொடர்பு உள்ளதால் (இப்படி உள்ள பால்யத் தன்மைக்கு வித்யைக்கும்) – என்கிறது. கீதை (18-12) - அநிஷ்டமிஷ்டம் மிச்ரம் ச - விருப்பம் அற்றவை மற்றும் விருப்பமாணை ஆகிய இரண்டும் கலந்து – என்றும், கீதை (18-17) - யஸ்ய நாஹம்க்ருதோ பாவ: - “நானே செய்கிறேன்” என்னும் எண்ணம் இன்றி – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அறிந்து கொண்டே செய்யும் பாபங்களைக் குறிக்கவில்லை என்று கீதாபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்; இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே வேறு எந்தச் சாஸ்த்ரங்களுடனும் முரண்பாடு உண்டாகாது. கீதை (18-17) – ஹத்வா அபி – கொன்றாலும் – என்பது தர்மயுத்தத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

மூலம் –

உபயுக்தௌஷத ந்யாயாத் உத்தராபத்ய மர்தநம்
அநந்யபர நிர்பாத ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சதைர்ஹதம்

மந்வாதிகளும், “ஜீவிதாத்யயமாபந்ந யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | ஆகாச இவ பங்கேந ந ஸ பாபேந லிப்யதே” என்றும், “ப்ரணஸம்சயமாபந்நோ யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ரமிவாம்பஸா” என்றும் நியமித்தார்கள். இது

ப்ரஹ்மவித்துக்கும் துல்யமென்னுமிடம் “ஸர்வாந்நாநுமதிச்ச ப்ரணாத்யயே தத் தர்சநாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸாதிதமாயிற்று. ஆகையால், கர்த்ருத்வம் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றாதல், பாரதந்த்ரய ஞானமாத்ரத்தைக் கொண்டாதல் புத்தி பூர்வோத்தராகம் ஒரு படிக்கும் லெபியாதென்கையும், இத்தைப் பற்றப் புந: ப்ரபதநம் வேண்டாவென்கையும் பரபக்ஷமாம்.

விளக்கம் - உபபுக்தௌஷத ந்யாயாத் உத்தராபத்ய மர்தநம் அநந்யபர நிர்பாத ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சதைர்ஹதம் - “மிகவும் உயர்ந்த மருந்தை உட்கொள்ளும்போது அது வேலை செய்வது போன்று, ப்ரபத்தியானது தன்னைக் கைக்கொண்ட பின்னர் உண்டாகும் பாபங்களை நீக்குகிறது” என்னும் கருத்தானது நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. “எந்த நிலைகளில் விதிமுறைகளை மீறலாம்” என்பதை மநு ஸ்ம்ருதியிலும் (5-104) - ஜீவிதாத்யயமாபந்ந யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | ஆகாச இவ பங்கேந ந ஸ பாபேந லிப்யதே - பட்டினியால் உயிர் போகும் நிலை ஏற்படும்போது எங்கிருந்தோ வந்த உணவை உட்கொண்டாலும், ஆகாசத்தில் வீசப்படும் உணவு அதில் ஒட்டாதது போன்று, அவனிடம் பாபம் ஒட்டுவதில்லை - என்றும், ப்ரணஸம்சயமாபந்நோ யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ரமிவாம்பஸா - பட்டினியால் உயிர் போகும் நிலை ஏற்படும்போது எங்கிருந்தோ வந்த உணவை உட்கொண்டாலும், தாமரை இலையில் உள்ள நீர் அதில் ஒட்டாதது போன்று, அவனிடம் பாபம் ஒட்டுவதில்லை - என்றும் கூறப்பட்டது. இத்தகைய நிலையானது ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கும் பொருந்தும் என்பது ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் (3-4-28) - ஸர்வ அந்ந அநுமதிச்ச ப்ரணாத்யயே தத் தர்சநாத் - ப்ராணவித்யை உள்ளவனுக்கு, அவன் உயிர் பிரிவதாக இருந்தால் மட்டுமே எந்தவிதமான உணவும் அநுமதிக்கப்படுகிறது - எனப்பட்டது. எனவே ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்பதாலும், ஆத்மா ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டது என்பதாலும், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாபங்கள் ஒட்டாது என்பதால் மீண்டும் ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தி செய்யவேண்டாம் என்னும் கருத்து சரியல்ல.

“வ்ரஜ” என்பது விதிக்கப்படுவதில்லை என்பது போன்ற வாதங்களை
மறுத்தல்

மூலம் – இவ்விடத்தில் சிலர் “வ்ரஜ” இத்யாதி விதிகளை அந்யபரங்களாக்கி “யோ அந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே | கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்ம அபஹாரிணா”, “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: | தேந சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கம:”, “ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர” இத்யாதிகளில் தாத்பர்ய கதிகளையும் பராமர்சியாதே இவற்றைக் கொண்டு சாஸ்த்ர ஜந்ய ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமொழிய வேறு முமுக்ஷுவுக்கு அநுஷ்டேயமாயிருப்பதோர் உபாயமில்லை என்பார்கள். இது பக்தி ப்ரபத்த்யாதி விதி ஸ்வாரஸ்ய விருத்தம். ராக ப்ராப்த ச்ரவண மநநங்களாலே ஸித்தமான சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தை விதிக்கவும் வேண்டா.

விளக்கம் – இங்கு ஒரு சிலர் “வ்ரஜ” என்பது ஒரு விதிமுறை போன்று விதிப்பது அல்ல என்று கூறுவர். இவர்கள், மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் (41-37) - யோ அந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே | கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்ம அபஹாரிணா – ஸர்வேச்வரனுக்குச் சொந்தமாக உள்ள ஆத்மாவை சுதந்திரமானவன் என்று எண்ணும் ஒருவன் ஆத்மாவைக் களவு செய்தவன் ஆகிறான்; அவன் எத்தகைய பாபங்களைத்தான் செய்யவில்லை - என்றும், மநுஸ்ம்ருதி (6-92) - யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித: | தேந சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா குரூந் கம: - ஸூர்யமண்டலத்திலும் இதயத்திலும் வசிக்கின்ற பரமாத்மாவுக்கு விரோதமாக நடல்லாமல் இருந்தால் கங்கைக்கும் குருக்ஷேத்ரத்திற்கும் செல்லவேண்டாம் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவம் ச ஸதா ஸ்மர – ஆத்மாவானது ஸ்ரீஹரிக்கு இயல்பாகவே அடிமையானது என்று எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பாயாக – என்றும் கூறப்படுகின்ற பல வாக்கியங்களுடைய உண்மையான கருத்தை அறியாமல், இந்த வாக்கியங்கள் மூலமாகவே “சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறியப்படுவதான ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஸம்பந்தம் என்பதை மட்டும் அறிந்தாலே போதுமானது; முமுக்ஷுவுக்கு வேறு உபாயம் ஏதும் இல்லை” என்று உரைக்கிறார்கள். இது பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய விதிகளுக்கு முரண்பட்ட கருத்தாகும். கேட்டல், சிந்தித்தல் போன்றவற்றால் உண்டாகின்ற சாஸ்த்ர ஞானம் என்பது, விருப்பத்தால் உண்டாகிறதே அல்லாமல், எதனாலும் விதிக்கப்பட்டு வருவதில்லை.

மூலம் – அவிதேய ஜ்ஞாநத்தை மோக்ஷஸாதநமாகச் சொல்லுவார்க்கு விதி விரோதாதி தோஷங்களும் வரும் என்று ஸாதித்திறே. ஆன பின்பு ஸர்வ விதித்யாதி நிஷ்டரான முமுக்ஷுக்களுக்கும் பொதுவாய்ப் பரம்பரயா உபகாரகமான ஜீவ பரமாத்ம ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் சாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்தவனுக்கு நம்முடைய ஸ்வாமியாய் நிரதிசய போக்யனான ஸ்ரீய:பதியைப் ப்ராபிக்கைக்கு விரகு எது என்கிற உபாயாகாங்ஷை பிறந்தவளவில் இங்கே அவ்வோ அதிகாரி விசேஷ அநுரூபமாக விதிக்கப்படுகிற ஜ்ஞாநாந்தரங்கள் பக்தி ப்ரபத்திகள். அவற்றில் ப்ரபத்தியாவது “யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்யதே” இத்யாதிகளிற்படியே ஸபரிசுரமான ஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம். இது ஸம்பந்த அநுஸந்தாந கர்ப்பமாக வேண்டுமென்கைக்காக, ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தியென்று சொன்னார்களத்தனை. இப்பரந்யாஸ ரூப ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூப பரிசுர அதிகாராதிகளை முன்பே பரக்கச் சொன்னோம்.

விளக்கம் – விதிக்கப்படவேண்டாத ஞானம் என்பது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனம் என்று சிலர் கூறலாம்; இவ்விதம் கூறினால், விதிமுறைகளுக்கு விரோதம் போன்ற தோஷங்கள் வரலாம் என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, முமுக்ஷுக்கள் எந்த வித்யையைக் கைக்கொண்டாலும், ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகியோருக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் குறித்த ஞானம் என்பதே மறைமுகமாக உதவுவதாக உள்ளது. இத்தகைய ஞானத்தை முமுக்ஷு ஒருவன் தகுந்த சாஸ்த்ரம் மூலம் அறிந்த பின்னர், “நம்முடைய ஸ்வாமியும், எல்லையற்ற இனிமை உள்ளவனும் ஆகிய மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனை அடைவதற்கான வழி எது?” என்று அறிவதற்கான ஆசை உண்டாகிறது. இவ்விதமான அதிகாரிக்குத் தகுந்தபடி விதிக்கப்படுவது என்னவென்றால், ஞானம் என்னும் வடிவத்தைக் கொள்கின்ற பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகும். இவற்றில் ப்ரபத்தி என்பது, அஹிர்ஹிதந்ய ஸம்ஹிதை (52-36) - யத் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்யதே - யாரிடம் இந்த ஜீவாத்மாவைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை அளிக்கவேண்டும் - என்றுள்ள வாக்கியங்களின்படி, தன்னைக் காக்கும் அனைத்து பொறுப்புகளையும் அவனிடம் அளிப்பதே ஆகும். இத்தகைய ப்ரபத்தி என்பது ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகியோருக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தைக் குறித்த ஞானத்துடன் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே இத்தகைய ஞானம் என்பதே ப்ரபத்தி என்று கூறினார்கள். தன்னுடைய பாரத்தை அவனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்வதாகிய ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம், அங்கங்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் குறித்து முன்பே விரிவாக உரைத்தோம்.

“ஏக” என்பதன் பொருள் சுருக்கம்

சாதனமும் நற்பயனும் நானே யாவன்

சாதகனும் என் வயமாய் என்னைப் பற்றும்

சாதனமும் சரணநெறி அன்றுனக்குச்

சாதனங்கள் இந்நிலைக்கோர் இடையினில்லா

வேதனை சேர் வேறங்கம் இதனில் வேண்டா

வேறெல்லா நிற்கு நிலை நானே நிற்பன்

தூதனுமாம் நாதனுமாம் என்னைப் பற்றிச்

சோகம் தீரென உரைத்தான் சூழ்கின்றானே

பொருள் – “உபாயமாகவும், நல்ல பயனாகவும் நானே நிற்பேன். உபாயத்தைக் கைக்கொள்பவன் எனக்கு வசப்பட்டவனாக நின்று, என்னையே சரணம் அடைவான். உனக்குச் சரணாகதி என்பது பலனை ஏற்படுத்தவல்லது மட்டுமே அல்லாமல் நேர் உபாயம் அல்ல. பக்தி முதலான உபாயங்கள் இத்தகைய சரணாகதிக்கு துணை அல்ல. மிகுந்த சிரமத்துடன் இயற்றவல்ல மற்ற அங்கங்கள் ஏதும் சரணாகதிக்கு அவசியம் இல்லை. மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் நிற்கின்ற இடத்தில் நின்று நானே பலனை அளிப்பேன். தூது செல்லும்படி எளியவனாகவும், ஸ்வாமியாகவும் உள்ள என்னைச் சரணம் புகுந்து உனது சோகத்தைப் போக்கிக் கொள்வாயாக”, என்று உரைத்த ஸர்வேச்வரன், தானே நம்மை விடாமல் சூழ்ந்து கொள்கிறான்.

சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாம் வரியின் விஷயம்

மூலம் – இப்படிப் பூர்வார்த்தத்தாலே ஓர் அதிகாரி விசேஷத்துக்கு த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்திலே அநுஸந்தேயமாய் ஸர்வதர்மங்களுக்குமுள்ள ப்ரபாவத்தையும் அவற்றுக்கு இல்லாத ஸ்வ அஸாதாரண ப்ரபாவத்தையும் உடைத்தான ஸக்ருத் கர்த்தவ்ய உபாய விசேஷத்தை அதிகார நைரபேக்ஷயாதி விவரண பூர்வகமாக விதித்து, உத்தரார்த்தத்தாலே த்வயத்தில் உத்தரகண்டத்தில் பலத்தை நம: சப்த ஸம்ஸூழிப்த

அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி விவரணமுகத்தாலே அருளிச் செய்தான். இங்கு பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்தான்; உத்தரார்த்தத்தாலே சரண்யனாய் ஸ்வீக்ருத பரனான தன் க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்து, க்ருதக்ருத்யனான இவனைத் தேற்றுகிறான்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக சரம ச்லோகத்தில் உள்ள முதல் பகுதி மூலமாக, குறிப்பிட்ட அதிகாரிக்கு, த்வய மந்த்ரத்தின் முற்பகுதியில் கூறப்பட்டதும், மற்ற அனைத்து தர்மங்களில் உள்ள பெருமைகள் அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கியது மட்டும் அல்லாமல் அவற்றுக்கு இல்லாத பல பெருமைகளைக் கொண்டதும், தனக்கென்று வேறு எந்தவிதமான அங்கங்களையும் எதிர்பாராமல் உள்ளதும், ஒருமுறை மட்டுமே செய்யத்தக்கதும் ஆகிய ப்ரபத்தியை விதித்தான். சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாவது பகுதியில், த்வய மந்த்ரத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் உள்ள “நம:” என்பதன் மூலம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டதான இந்த ப்ரபத்தியின் பலனை, அதிகாரிக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குகிறது என்பதன் மூலமாக விரிவாக அருளிச்செய்தான். மேலும், சரம ச்லோகத்தின் முதல் பகுதி மூலமாக அதிகாரி செய்யவேண்டியதை உரைத்தான்; இரண்டாம் பகுதி மூலமாக சரணம் அடையத்தக்கவனாக இருந்து, தன்னைச் சரணம் அடைந்தவனுடைய பாரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட க்ருஷ்ணன், தான் செய்யவேண்டியதை உரைத்து, செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகிய அர்ஜுனனைத் தேற்றுகிறான்.

“அஹம்” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – இவ்விடத்தில் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனாலே, “நான்” தோற்றா நிற்க, மிகுதியான “அஹம்” என்கிற பதம், அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே ஸர்வபாப விமோசனத்துக்கு உறுப்பான அகடிதகடநா சக்த்யாதிகளை விவக்ஷித்து ஸப்ரயோஜனமாகிறது. “அபராதம் பண்ணினவனை விலங்கிட்டு வைத்த ஸமாதிக தரித்ரனான நான் ஒரு வ்யாஜத்தாலே உல்லஸித காருண்யனாய் அபராதத்தைப் பொறுத்து விடும்போது விலக்கவல்லாரில்லை. வேறொருவனாலே இவனை முக்தனாக்கவுமெண்ணாது” என்று இங்கு தாற்பர்யம். இவ்வர்த்தம் “மோக்ஷதோ பகவாந் விஷ்ணு:”, “பசவ: பாசிதா: பூர்வம் பரமேண ஸ்வலீலயா | தேநைவ மோசநீயாஸ்தே நாந்யைர்மீசயிதும் க்ஷமா:” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – இந்த இடத்தில் உள்ள “மோக்ஷயிஷ்யாமி – விடுவிப்பேன்” என்ற தன்மை விசுவாமிதன் மூலம் “நான்” என்பது வெளிப்படாமல் உள்ளது. ஆகவே தொடர்ந்து “அஹம் – நான்” என்று கூறப்பட்டதால், அனைத்துவிதமான பாபங்களிலிருந்தும் தன்னை அண்டியவனை விடுவிப்பதற்கு அவசியமாக உள்ளதான “யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்களைச் செய்தல்” என்பது போன்ற சக்திகளை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது, “மிகுந்த அபராதங்களைச் செய்த ஒருவனை ஸம்ஸாரம் என்னும் சிறையில் அகப்படுத்தி, ‘என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவரும் இல்லை, சமமானவரும் இல்லை’ என்பவனாக உள்ள நான், அவன் கைக்கொண்ட உபாயம் காரணமாக, ஓங்கி வளர்கின்ற கருணை கொண்டு அவனுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவனுக்குப் பலன் அளிக்கத் தொடங்கும்போது, அதனை விலக்கவல்லவர்கள் யாரும் இல்லை. நான் அல்லாமல் இவனுக்கு வேறு யாரும் முக்தி அளிக்கவும் இயலாது” என்று கருத்து. இந்தக் கருத்தானது, மோக்ஷதோ பகவாந் விஷ்ணு: - பகவான் விஷ்ணுவே மோக்ஷம் அளிக்கவல்லவன் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - பசவ: பாசிதா: பூர்வம் பரமேண ஸ்வலீலயா | தேநைவ மோசநீயாஸ்தே நாந்யைர்மீசயிதும் சக்ஷமா: - ஸர்வேச்வரனால அவனுடைய லீலைக்காகவே இங்கு அனைவரும் கர்மம் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர்களை விடுவிக்க அவனால் மட்டுமே முடியும் அல்லாமல், வேறு யாராலும் அல்ல - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம்.

மூலம் – இவ் “அஹம்” என்கிற பதத்தில் ஸஹஜ காருண்யாதிகள் பேரணியாக, ப்ரபத்தியடியாக வந்த ப்ரஸாத விசேஷம் இளவணியாய், நிரங்குசமான ஸ்வாதந்தர்யம் ஸர்வவிரோதி நிராகரணார்த்தமாக முன்னே நிற்கிறது. அது எங்ஙனையென்னில், ஸஹஜ காருண்யம் அல்ப வ்யாஜத்தைக் கொண்டு அநந்த அபராதங்களை அநாதரிக்கும்படியான ப்ரஸாதத்தை உண்டாக்குகிறது. இப் ப்ரஸாத விசேஷம், காருண்ய உபச்லிஷ்டமாய்க் கொண்டு, நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆச்ரிதருடைய ஸர்வவிரோதி நிராகரணத்துக்கு உறுப்பாக்குகிறது. இப்படி ஸர்வ பாப விமோசனத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஸர்வாகாரத்தாலும் விசிஷ்டனான ஈச்வரனுடைய நிரபேக்ஷ கர்த்ருத்வ தத்ப்ரமான “அஹம்” சப்தத்திலே அவதாரணம் பலிதம்.

விளக்கம் – இங்குள்ள “அஹம் – நான்” என்னும் சொல்லானது, பகவானுடைய இயல்பான கருணையை மூலகாரணமாகக் கொண்டபடி, ப்ரபத்தி மூலமாக ஏற்படுகின்ற சிறப்பான அனுக்ரஹத்தை நடுவில் உண்டாகக்கூடிய துணையாகக் கொண்டு, எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உள்ளதான பகவானுடைய சுதந்திரம் என்பது அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் நீக்குவதற்கு, தான் முன்னே நிற்பதை உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம். இது எப்படி? பகவானுக்கு இயல்பாகவே உள்ள கருணை என்பது, அவனை அண்டியவர்களிடம் மிகவும் சிறிய அளவில் இருக்கின்ற ஏதேனும் ஒரு காரணத்தைக் கைக்கொண்டு, அவர்களுடைய எல்லையற்ற அபராதங்களை அவன் தள்ளும்படியான அனுக்ரஹத்தை உண்டாக்குகிறது. இத்தகைய அனுக்ரஹமானது அவனுடைய கருணையுடன் சேர்ந்ததாக நின்று, அவனுடைய தடையற்ற சுதந்திரத்தை, அவனை அண்டியவர்கள் அவனை அடையத் தடையாக உள்ள அனைத்துவிதமான விரோதிகளையும் நீக்குவதற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. இவ்விதம் “அஹம்” என்னும் சொல்லானது, அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பதற்கு அவசியமாக உள்ள அனைத்து அம்சங்களுடனும் கூடியுள்ள ஈச்வரனுடைய “எதனையும் எதிர்பாராமல் செயல் புரிதல்” என்னும் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதால், இந்தச் சொல்லில் “நானே (அதாவது நான் மட்டுமே)” என்னும் ஏவகாரம் மறைமுகமாக வெளிப்படுகிறது.

“த்வா” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – “த்வா” என்றது “ந த்வேவாஹம் முதலான உபதேச பரம்பரையாலே சிதசிதீச்வர தத்வ த்ரய விவேகம் பிறந்து, ஐச்வர்யாதி புருஷாத்தங்களினுடைய அல்பத்வ அஸ்திரத்வாதி தோஷங்களைத் தெளிந்து மத்ப்ராப்தி ரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறவேண்டுமென்று அபிநிவிஷ்டனாய் இதுக்கு உபதிஷ்டமான துஷ்கர உபாயாந்தரத்தில் துவக்கற்றுப் ப்ராப்யனாய் ஸர்வவிரோதி நிராகாரண சுகமனான என் பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணிக் க்ருதக்ருத்யனாய்க் கோலின பல லாபத்தை பற்ற இனி ஒரு கர்த்தவ்யாந்தரத்தில் ப்ராப்தியில்லாத உன்னை” என்றபடி.

விளக்கம் – “த்வா – உன்னை” என்பதன் கருத்து என்ன? கீதை (2-12) - ந த்வேவாஹம் – ஸர்வேச்வரனாகிய நான் – என்பது போன்ற எனது உபதேசங்கள் மூலமாக “சித், அசித்

மற்றும் ஈச்வரன்” ஆகிய மூன்று தத்துவங்களைக் குறித்த விவேகம் அடைந்தவனாகவும்; ஐச்வர்யம் முதலான பலன்களுடைய அற்பமான தன்மை மற்றும் நிலையற்ற தன்மை ஆகிய தோஷங்களை அறிந்தவனாகவும்; பகவானாகிய என்னை அடைதல் என்னும் மிகவும் உயர்ந்த பலனைப் பெற விரும்பியவனாகவும்; அதற்காக விதிக்கப்பட்ட பலவிதமான உபாயங்கள் அனைத்தையும் விலக்கியவனாகவும்; உன்னால் அடையத்தக்கவனும், உனது விரோதிகள் அனைத்தையும் நீக்கவல்லவனும், அனைத்தையும் பொறுப்பவனும் ஆகிய என்னிடம் உனது பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்தவனாகவும்; இதன் மூலம் செய்யவேண்டிய அனைத்தையும் செய்து முடித்தவனாகவும்; இந்தப் பலனுக்காக இனி வேறு எந்த உபாயத்தையும் பற்றவேண்டாதவனாகவும் உள்ள உன்னை என்று கருத்து.

“ஸர்வபாப” என்பதன் விளக்கம்

முமுக்ஷுவுக்கு புண்ணியமும் பாபமே என்றாதல்

மூலம் – இப்படி பந்த மோக்ஷ சக்தனான மோக்ஷ ப்ரதனையும், அசக்தனாய் அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான முமுக்ஷுவையும் சொல்லி, மேல் “ஸர்வ பாபேப்ய:” என்று பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. பாபமாவது, சாஸ்த்ரவிதேத்யமான அநர்த ஸாதநம்; அநர்த்தமாவது ப்ரதிகூல ப்ராப்தியும் அநுகூல நிவ்ருத்தியும். இங்கு பாபசப்தம் முமுக்ஷுவைப் பற்ற அநிஷ்ட பலங்களான ஸாம்ஸாரிக புண்யங்களையும் சொல்லுகிறது. “ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:” என்கையாலே, ஸ்வர்காதிகளும் முமுக்ஷுவுக்கு நரகமாகையால் இவனுக்கு ஸ்வர்கஹேதுவோடு நரகஹேதுவோடு வாசியில்லை. ஆகையாலிறே முமுக்ஷுவுக்குப் பாபங்களை விடச் சொல்லுகிறாப்போலே, “தரைவர்க்காந் த்யஜேத் தர்மாந்” என்று விதிக்கிறது. “இருவல்வினைகளும் சரித்து” என்கிறபடியே ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இரண்டும் முமுக்ஷுவுக்கு நிராகாரணியங்களாகவிநே சொல்லுகின்றன.

விளக்கம் - இப்படியாக சேதநனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டையும் அளிக்கவல்லவனும், மோக்ஷத்தை அளிப்பவனும் ஆகிய பகவானைக் கூறி (இது “அஹம்” என்னும் சொல்), தன்னிடம் எந்தவிதமான சக்தியும் அற்றவனாக தனது பாரங்கள் அனைத்தையும் பகவானிடம் ஒப்படைத்தவனாக உள்ள முமுக்ஷுவைக் கூறி (இது “த்வா” என்னும் சொல்), அடுத்து ஸம்ஸார பந்தங்களாக உள்ளவை “ஸர்வ பாபேப்ய:” என்பதால் கூறப்படுகின்றன. பாபம் என்றால் தீங்கு ஏற்படுத்தவல்லது என்று சாஸ்த்ரம் மூலம் அறியப்படுவது ஆகும்; தீங்கு என்றால் தீமை உண்டாதல் மற்றும் நன்மை இழத்தல் ஆகும். இங்குள்ள “பாபம்” என்னும் சொல்லானது முமுக்ஷுக்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத பலன்களாகிய புண்ணியத்தையும் சேர்த்தே குறிக்கிறது. மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-6) - ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - அவனுடைய இடத்தைப் பார்க்கும்போது மற்றவை நரகங்களே - என்று கூறப்படுவதால், முமுக்ஷுவுக்கு ஸ்வர்கமும் நரகத்தைப் போன்றதே ஆகும்; ஆகவே முமுக்ஷுவுக்கு ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஆகியவற்றுக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய காரணங்களில் வேறுபாடு இல்லை. இந்தக் காரணத்தால்தான் முமுக்ஷுக்களிடம் “பாபங்களை விடவேண்டும்” என்று கூறுவது போன்றே, த்ரைவர்க்காந் த்யஜேத் தர்மாந் - தர்மம், அர்த்தம், காமம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான தர்மங்களையும் விடவேண்டும் - என்று விதிக்கப்பட்டது. திருவாய்மொழி (1-5-10) - இருவல்வினைகளும் சரித்து - என்பதற்கு ஏற்ப புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய இரண்டுமே முமுக்ஷுக்களுக்குத் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை என்றே கூறப்படுகின்றன.

“பாபேப்ய:” என்னும் பன்மை மற்றும் “ஸர்வ” என்னும் சொல் ஆகியவற்றின்
விளக்கம்

மூலம் - இப்படி புண்யபாப ரூபமான பந்த காரணத்தைப் பாப சப்தத்தாலே சொல்லி, பஹுவசநத்தாலே புண்யபாபங்களினுடைய ஆநந்த்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இனி ஸர்வ சப்தத்தாலே விசேஷிக்கிறதென் என்னில், ப்ராப்தி விரோதியான கர்மத்துக்குக் காரணமாயும் கார்யமாயும் வருகிற அவித்யையையும், விபரீத வாஸநையையும், விபரீத ரூசியையும், “ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூப ப்ரக்ருதி” ஸம்பந்தத்தையும் பாப ராசியிலே சேர்க்கக்கூடாது.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகிய இரண்டுமே “பாபம்” என்னும் சொல்லால் உரைக்கப்பட்டு, “பாபேப்ய:” என்ற பன்மை மூலம் புண்ணியம் மற்றும் பாபம் ஆகியவற்றின் எண்ணற்ற நிலை கூறப்படுகிறது. பகவானை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள கர்மங்களுக்குக் காரணமாகவும் மற்றும் அத்தகைய கர்மங்களின் கார்யமாகவும் உள்ள அவித்யை, விபரீதமான வாசனைகள், விபரீதமான ருசிகள், ஸ்தூலமாகவும் ஸூட்சுமமாகவும் உள்ள சரீரத்தை விடுவதை முடிய ஜீவாத்மாவைப் பற்றியபடி உள்ள இந்த உலகின் ஸம்பந்தம் போன்ற பலவும் “ஸர்வ” என்னும் சொல் மூலமாக பாபங்களின் கூட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டன.

சரணாகதி கத்யத்தின் சூர்ணை மூலமாக “ஸர்வபாப” என்பதை விளக்குதல்

மூலம் - இப்படி “ஸர்வபாபேப்ய:” என்கிற விரோதி வர்கத்தையெல்லாம் “மநோ வாக் காயை:” என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணிகையாலே சப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் அருளிச்செய்தார். “ஷுபயித்வா அதிகாராந் ஸ்வாந் சச்வத் காலேந பூயஸா | வேதஸோ யத்ர மோதந்தே சங்கரா: ஸு புரந்தரா:” என்றும், “யாவததிகாரம் அவஸ்தித: ஆதிகாரிகாணாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலர்க்கு அதிகார அவஸாநத்திலே மோஷுமாயிருந்தது. அதிகாரிகளல்லாதார்க்கும் “அநாரப்த கார்யே ஏவ து பூர்வே ததவதே:” என்கிறபடியே ப்ராரப்த கர்ம போக அவஸாநத்திலேயாயிருந்தது. இப்படியிருக்க, இவ்விடத்தில் ஆரப்த கார்யத்தை ஷுமிக்கையாவதென்னென்னில், பல ப்ரதாந ப்ரவ்ருத்தமான கர்மத்திலும் ஜந்மாந்தர திவஸாந்தர ஸ்தித்யாதிகளுக்கு ஆரம்பகமான அம்சமும் இஸ் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு அநிஷ்டமாய், அத்தையும் பற்ற இவன் சோகிக்கில் அவ்வம்சத்தையும் ஈச்வரன் ஷுமிக்கும். அப்போதே மோஷும் பெற்றன்றி தரிக்கமாட்டாத ஆர்த்தி அதிசமுடையார்க்கு, அக்ஷுஷணத்திலே ப்ராரப்த

கார்யமான கர்மத்தை நிச்சேஷமாக க்ஷமிக்கும். ஆகையால் ஆரப்த கார்யத்தை க்ஷமிக்க வேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கக் குறையில்லை.

விளக்கம் – இவ்விதம் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்பதன் மூலம் கூறப்பட்டதான “பகவானை அண்டவிடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள்” அனைத்தையும் எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் (சூர்ணை 11) – மனோ வாக் காயை: - மனம், வாக்கு, சரீரம் – என்று தொடங்குகின்ற மூன்று சூர்ணைகளில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். லக்ஷ்மீ தந்திரத்தில் (17) - ஏகாந்தினோ மாஹாபாகா யத்ர பச்யந்தி நௌ ஸதா க்ஷபயித்வாதிகாராந் ஸ்வாந் சச்வத்காலேந பூயஸா - நாராயணனை மட்டுமே வழிபட்டபடி உள்ள அவர்கள், இந்த இடத்தில் எப்போதும் எங்கள் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டு, தாங்கள் செய்த ப்ரபத்திக்கான பலன்களை அனுபவித்தபடி உள்ளனர் – என்றும், (18) - வேதஸோ யத்ர மோதந்தே சங்கரா: ஸ புரந்தரா: ஸூரயோ நித்ய ஸம்ஸித்தா: ஸர்வதா ஸர்வ தர்சின: - அங்கு நான்முகன், சங்கரன், புரந்தரர்கள் (இந்த்ரன்கள் - ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் இந்த்ரன் மாறுபாடுவதால், இதுவரை இருந்த இந்த்ரன்கள், இப்போது உள்ள இந்த்ரன்), தேவர்கள், எப்போதும் ஸித்தி பெற்ற ரிஷிகள் என்று பலரும் எப்போதும் உயர்ந்த விஷ்ணுவின் ரூபத்தைத் தரிசித்தபடி உள்ளனர் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு சில அதிகாரங்களில் பகவானால் நியமிக்கப்பட்டவர்களுக்கு, அந்த அதிகாரத்தின் முடிவில் மட்டுமே மோக்ஷம் ஏற்படும். இவ்விதமான அதிகாரிகள் அல்லாதவர்களுக்கு, ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் (4-1-15) - அநாரப்த கார்யே ஏவ து பூர்வே ததவதே: - இதுவரை பலன் அளிக்கத் தொடங்காத புண்ணிய பாபங்கள் மட்டுமே அழிகின்றன; காலதாமதம் கூறப்படுவதால் ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்களை அனுபவித்த பின்னரே மோக்ஷம் உண்டாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது இங்கு, “பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்களையும் பகவான் பொறுக்கிறான்”, என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன? ப்ரபந்நன் ஒருவன் தன்னுடைய பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களில், அடுத்த பிறவி அல்லது அடுத்த நாளின் இருப்பு போன்றவற்றை அளிக்கவல்ல கர்ம பலன்கள் குறித்து விருப்பம் இன்றி துன்பம் அடைவானாகில், அத்தகைய கர்மங்களைப் பகவான் அப்போதே அழிக்கிறான். அந்த நொடியிலேயே மோக்ஷம் பெற்றால் அல்லாமல் உயிர் தரிக்கமாட்டாதவர்களான மிகுந்த துடிப்பு கொண்ட ப்ரபந்நர்களுக்கு, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களை, அந்த நொடியிலேயே அழிக்கிறான். ஆகவே பலன்

அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்புவதில் குறையில்லை.

மூலம் – இவ்விடத்தில், ப்ரபத்தி காலத்துக்கு முன்புள்ளவற்றை “க்ருதாந்” என்றெடுத்துப் பின்புள்ளவற்றை “கரிஷ்யமாணாந்” என்று சொல்லா நின்றது; ப்ரபத்தி காலத்தில் பண்ணுவன சில பாபங்கள் காண்கிறோம், இப்படியிருக்கக் க்ரியமாணங்களை ஷுமிக்கையாவது ஏன் என்னில், “ப்ராரப்தோபரி ஸமாப்தச்ச வர்த்தமாந:” என்கிற ப்ரக்ரியையாலே ப்ரபத்திக்கு முன்பே தொடங்கிப் பின்பே தலைக்கட்ட வேண்டும்படி சிரகால ஸாத்யமாயிருக்குமவற்றையும் தத்ஷுணத்தில் ப்ராமாதிகங்களையும் இங்கு க்ரியமாணங்களென்கிறது. கரிஷ்யமாணங்களாவன பின்பு தொடங்குமவை. இப்படி க்ரியமாண ஏகதேசங்களாயும், கரிஷ்யமாணங்களாயுமுள்ள உத்தராகத்தில் புத்தி பூர்வகமல்லாதவை, ஈச்வரன் ஷுமிக்க ச்லேஷியாதே போம். புத்தி பூர்வகங்களானவை ப்ரபந்நனுக்கு “ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புந: சரணம் வ்ரஜேத்” என்கையாலே புந: ப்ரபத்தியாலே சமிக்கும்.

விளக்கம் – எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில், “க்ருதாந்” என்னும் சொல் மூலம் ப்ரபத்திக்கு முன்பு செய்த பாபங்களையும், “கரிஷ்யமாணாந்” என்னும் சொல் மூலம் ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யக்கூடும் என்னும் பாபங்களையும் உரைத்தார். ஆனால் இங்கு ப்ரபத்தி நேரத்தில் செய்யக்கூடிய பாபங்களை நாம் பொதுவாகக் காண்பதில்லை; இவ்விதம் உள்ளபோது இங்கு “க்ரியமாணாந்” என்று நிகழ்காலத்தில் உள்ளதாகக் கூறி, அதனைப் பொறுக்கவேண்டும் என்று உரைப்பதன் கருத்து என்ன? அதாவது, ப்ராரப்தோபரி ஸமாப்தச்ச வர்த்தமாந: - தொடங்கப்பட்டு முடிவடையாமல் இருப்பதே வர்த்தமாநம் ஆகும் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரபத்திக்கு முன்பு செய்யத் தொடங்கப்பட்டு, அவற்றை முடிப்பதற்கு நீண்ட காலம் ஆகும்விதமாக, அஜாக்ரதையின் விளைவால் ப்ரபத்தியின்போதும் செய்வதாக உள்ள பாப கர்மங்களே “க்ரியமாணங்கள்” எனப்படுகின்றன. “கரிஷ்யமாணாந்” என்பது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யப்படும் பாபங்கள் ஆகும். இவ்விதம் உள்ளபோது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யப்படும் பாபங்களிலும், முன்பு தொடங்கப்பட்டு ப்ரபத்தி காலத்தில் செய்யப்படும் பாபங்களிலும், எவை புத்தி அறிந்து செய்யப்படாதவையோ, அவை அனைத்தும் ஈச்வரனால் பொறுக்கப்பட்டு, மீதம் ஏதும் இல்லாமல் அழிந்துவிடும். ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் புத்தி

அறிந்து செய்யப்படும் பாபங்கள், லக்ஷ்மீ தந்தர்ம் (17-91) - ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புந: சரணம் வ்ரஜேத் - பாபங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தம் செய்யப்படவேண்டும், அத்தகைய ப்ராயச்சித்தமானது மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்வதால் தள்ளப்படும்.

ப்ரபந்நன் அறிந்தே செய்யும் பாபங்கள் குறித்த வாதங்கள்

இத்தகைய பாபங்கள் மோக்ஷத்தைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யப்பட்ட

ப்ரபத்தியால் விலகும் என்று கூறுவதன் கருத்து

மூலம் - ஸர்வேச்வரன்றான் மோக்ஷம் தர நினைக்கும்போது பாதகங்களும் விலக்காகாவென்னும் வார்த்தையும், “புத்தி பூர்வ உத்தராகத்தில் நிக்ரஹமும் வாராது. ப்ராயச்சித்தமும் வேண்டா” என்றபடியன்று; ப்ரஸாதத்தாலே அவன் ப்ரஸந்நனானால் மோக்ஷம் அவச்யம் பாவிக்குமென்றபடி. இதுக்கு இப்படி ஈச்வரன் புந:ப்ரபத்தியாகிற ப்ராயச்சித்தத்திலே மூட்டுகிறதுவும் க்ஷமாபலம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “ஸர்வேச்வரன் தானாகவே முன்வந்து ஒருவனுக்கு மோக்ஷம் அளிக்கத் தீர்மானித்தால், அந்த மனிதனுடைய பாபங்கள் அதனைத் தடுக்காது” என்று கூறுகிறார்கள். இந்தக் கருத்தானது, “அந்த மனிதன், தெரிந்து கொண்டே செய்யும் பாபங்கள் மூலம் பகவானுக்குக் கோபம் உண்டாகாது. ஆகவே அவற்றுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டியதில்லை”, என்ற கருத்தாக இருக்கமுடியாது. ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய கருணையால் மகிழ்ந்து மோக்ஷம் அளிக்கிறான் என்றால், அத்தகைய மோக்ஷம் நிச்சயமாகக் கிட்டும் என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும்; ஆனால், அத்தகைய பாபங்களுக்கு மீண்டும் ப்ரபத்தி என்னும் ப்ராயச்சித்தம் அவசியம் இல்லை என்பது அவர்கள் கருத்தல்ல. அத்தகைய ப்ராயச்சித்தம் செய்யும்படியாக ஈச்வரன் அந்த மனிதனைத் தூண்டுவதும், ஈச்வரனுடைய பொறுமையே காரணம் என்பதை அறியவேண்டும்.

ப்ரபந்நனுடைய குற்றங்கள் ஈச்வரனுக்கு இனிமை என்று கூறுவதன் கருத்து

மூலம் - ப்ரியதமை உடம்பில் அழுக்கும், வத்ஸத்தினுடைய வழும்பும் போலே ப்ரபந்நனுடைய தோஷமென்கிற வார்த்தையும், துஷ்டரும் சரணாகதரானால் ஈச்வரன் கைவிடாதே திருத்துமென்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே புத்தியூர்வ உத்தராகமும் ஈச்வரனுக்கு போக்யமென்று விவக்ஷிதமானால், ப்ரபந்நனுக்கு இதுவே யதாசக்தி ஸம்பாத்யமாம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “ஒருவனுக்குத் தனது ப்ரியமான மனைவியின் உடலில் உள்ள அழுக்கும், பசுவிற் குத் தனது கன்றின் மீது உள்ள அழுக்கும் எவ்விதம் இனிமையாக உள்ளதோ அதே போன்று, ஈச்வரனுக்கு ப்ரபந்நனுடைய தோஷங்கள் இனிமையாகவே உள்ளன”, என்று கூறுகிறார்கள். இத்தகைய கருத்தானது, துஷ்டர்கள் கூட ப்ரபத்தி செய்தால் ஈச்வரன் அவர்களிக் கைவிடாமல் திருத்தி ஏற்றுக்கொள்வான் என்பதே ஆகும். இவ்விதம் கொள்ளாமல், “ப்ரபந்நன் ஒருவன் அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாபங்கள் கூட ஈச்வரனுக்கு இனிமையாகவே இருக்கும்”, என்று கொண்டால், ப்ரபந்நன் தன்னால் இயன்றவரைப் பாபங்களைச் செய்தபடி இருக்கலாம் என்றாகிவிடும்.

அறிந்து செய்யும் பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்யவில்லை என்றால் மோக்ஷம் தடையாகாது, சிறிய தண்டனைகள் கிட்டும்

மூலம் - ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸ்வபாவத்தாலே அபராதங்கள் புத்தியூர்வகமாக வந்தாலும், புந:ப்ரபத்தி பண்ணாதார் பக்கலிலும் “தேவம் சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் யே ப்ரபந்நா: பராயணம் | ந தேஷாம் யம ஸாலோக்ய ந ச தே நரகௌகஸ:”, “யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதா யத்ர குத்ர நிவாஸிந: | வாஸுதேவரதா நித்யம் யமலோகம் ந யாந்தி தே” இத்யாதிகளிற்படியே நரகாதிகள் வாராதபடி பண்ணி, ராஜபுத்ராத்யபராதத்திற்போலே லகு ப்ரத்யவாயத்தாலே கண்ணழிக்கிறதுவும் சக்ஷமாவிசேஷம். பாபங்களுக்கு த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களும் நரகாதி ப்ரத்யவாயங்களும் உண்டாயிருக்க, நரகாதிகள் இவனுக்கில்லையென்று விசேஷ வசநங்கள் சொன்னால், த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்களுக்கு பாதகரில்லை. வசந விரோதத்தில் ந்யாயம் ப்ரவர்த்தியாது.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவன் இந்த உலகத்தின் தொடர்பு காரணமாக சில தவறுகளை அறிந்துகொண்டே செய்து, அதற்கான ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தியைச் செய்யாமல் விட்டாலும், வாமநபுராணம் (94-43) - தேவ சார்ங்கதரம் விஷ்ணும் ப்ரபந்நா: பராயணம் ந தேஷாம்

யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ: - சார்ங்கம் என்னும் வில்லை உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே தாங்கள் பெற வேண்டிய உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று கருதி, அவனது திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்தவர்கள், யமலோகம் செல்வதில்லை; அவர்களுக்கு நரக இருப்பும் இல்லை- என்றும், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலே ஜாதா யத்ர குத்ர நிவாஸிந: வஸுதேவ ரதா நித்யம் யமலோகம் ந யாந்தி தே - எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலும், எங்கு வாழ்ந்தாலும் எம்பெருமானிடம் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்கள் யமலோகம் புகுவதில்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களுக்கு நரகம் போன்ற துன்பங்கள் வராதபடி செய்கிறான்; மேலும், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நனுக்கு அரசுகுமாரன் போன்று குறைவான தண்டனையே அளிக்கப்பட்டு, அந்தக் குற்றங்களை நீக்குகிறான்; இது போன்று செய்தலும் ஈச்வரனுடைய பொறுமையே காரணம் என்பதை அறியவேண்டும். ஆனால், பாபங்களுக்கு இந்த உலகில் உள்ளபோது தண்டனைகளும், மேல் உலகிற்குச் செல்லும்போது நரகங்களும் கிட்டுவதாகவே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவ்விதம் உள்ளபோது, ப்ரபந்நனுக்கு நரகங்கள் போன்றவை இல்லை என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றன; இதன் மூலமாக அவனுக்கு இந்த உலகில் தண்டனைகள் உண்டு என்பது தள்ளப்படவில்லை. ப்ரமாணங்களுடன் எந்தவிதமான வசந ந்யாயமும் முரண்பட முயலாது.

அறிந்தே செய்யும் பாபங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்யாத சில ப்ரபந்நர்களுக்குத் தண்டனை இல்லை என்பதன் கருத்து

மூலம் - ஸாபராதருமாய் அநுதாபமுமின்றிக்கே புந: ப்ரபத்தியும் பண்ணாதேயிருப்பார் சில ப்ரபந்நர்க்கு உபக்லேசங்களாகச் சொன்ன காணத்வாதி த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாயங்கள் காணாதிரா நின்றோமென்கை மந்தசோத்யம். அவர்களுக்கும் அபராதாதி தாரதம்யத்துக்கு நாநாப்ரகார தாபத்ரய அநுபவம், உபயுக்த ஜ்ஞாநமாந்த்யம், இங்குள்ள பகவதநுபவ ரஸ ஸங்கோச விச்சேதங்கள், பகவத் பாகவத கைங்கர்ய ரஸ விச்சேதம், பகவதபசார பாகவதாபசாராதிகள், சிஷ்டகர்ஹாபஹிஷ்காராதிகள், ஸுக்ருத விசேஷ நாசம், ஸாத்த்விகாநாதரம், மநோரத பங்க க்லேசம் என்றிப்புடைகளில் ஏதேனுமோர் உபக்லேச ரூபமான ப்ரத்யவாயம் காணலாம். அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபங்களான நாநாவித பாபங்களுக்கு இப்படி நாநாவித த்ருஷ்ட ப்ரத்யவாய கரத்வமும் ச்ருதிகளிலும் மந்வாதி தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் இதிஹாஸ புராண பகவச்சாஸ்த்ராதிகளிலும் ப்ரஸித்தம்.

ஆகையால் காணத்வாதி உபக்லேச விசேஷ உதாஹரணமும் உபலக்ஷணமென்னுமிடம் வாக்யோபக்ரமத்தில் ஸமுதாய நிர்தேசாதிகளாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஒரு சில ப்ரபந்நர்கள் மிகுந்த அபராதங்களைச் செய்பவர்களாக, அதனைக் குறித்து எந்தவிதமான வருத்தமும் அடையாதவர்களாக, அதற்காக எந்தவிதமான ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தியும் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், அவர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் தண்டனைகளாக உள்ள கண்கள் குருடாகுதல் முதலான எதுவும் நேராமல் உள்ளனரே என்னும் கேள்வியானது மந்தமான ஒன்றாகும். அவர்களுக்கும் பாபங்களுக்கு ஏற்றபடியாக வாழ்க்கையில் பலவிதமான துன்பங்கள், பகவத் கைங்கர்யத்திற்குத் தேவையான ஞானம் குறைதல், பகவானை அனுபவிப்பதில் குறைவு உண்டாகுதல் அல்லது அனுபவம் ஏற்படாமல் விலகுதல், பகவானுக்கும் பாகவதருக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும் ஈடுபாடு நீங்குதல், பகவத் மற்றும் பாகவத அபசாரங்கள் உண்டாகுதல், உயர்ந்தவர்களால் பழித்துத் தள்ளப்படுதல், நன்மையானவற்றின் அழிவு, நல்லவர்களால் தள்ளப்படுதல், விருப்பங்கள் நிறைவேறாமல் இருத்தல் என்பதான விதங்களில் தண்டனை ஏற்படவே செய்யும். செய்யக்கூடாதவற்றைச் செய்தல், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் இருத்தல் முதலான வடிவங்களில் உள்ளதான பலவிதமான பாபங்களுக்கு, இவ்விதமாகப் பலவிதமான தண்டனைகள் உள்ளதைச் ச்ருதிகளிலும், மநுதர்மம் போன்ற தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலும், இதிகாசங்களிலும், புராணங்களிலும், பாஞ்சராத்ர ஆகமங்களிலும் காணலாம். ஆகவே ச்ருதிகளில், “கண்கள் குருடாகுதல்” முதலான தண்டனைகள் குறித்துக் கூறப்படும் வாக்கியங்களுக்கு முன்பாகவே “இவர்களுக்கு தண்டனைகள் உண்டாகும்” என்று பொதுவாகக் கூறுவதால், “கண்கள் குருடாகுதல்” முதலான தண்டனைகளும் இங்கு எடுக்கப்பட்டன என்றே கொள்ளவேண்டும்,

அறிந்து செய்ததும், ப்ராயச்சித்தம் செய்யப்படாததும் உண்டான பாபத்தால் நேரிடும் துன்பங்களை கர்மபலன் என்று கூறக்கூடாது

மூலம் – வசந பல ஸித்தமாய் புத்தி பூர்வ உத்தராக பலமான உபக்லேச வர்க்கத்தைப் ப்ராரப்த கர்ம விசேஷ பலமென்று நிஷ்கர்ஷிக்க விரகில்லை. இவை யதா ஸம்பவம் உபயவித கர்மத்தாலும் வரும். ஆகையாலேயிறே புத்தி பூர்வ உத்தராகத்துக்கு ஸாத்விகர்

அஞ்சிப்போருகிறது. இங்ஙனல்லாதபோது புந:ப்ரபத்தி விதாயக சாஸ்த்ரமும் அப்படிக்கு சிஷ்டாநுஷ்டாநமும் பூர்வ ஸம்ப்ரதாயமும் விரோதிக்கும்.

விளக்கம் – ப்ரபந்நர்கள் தங்களுடைய புத்தி அறிந்து செய்கின்ற பாபங்களால் உண்டாகும் பலன்கள் அனைத்தும், அவர்களுடைய “பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்கள்” என்று உறுதியாகக் கூறுவதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாண ஆதாரங்களும் இல்லை. இவை இந்த இரண்டுவிதமான கர்மங்களாலும் உண்டாகலாம். இந்தக் காரணத்தால்தான் ஸாத்விகமான தன்மை கொண்டவர்கள் புத்தி அறிந்து செய்கின்ற பாபங்களுக்கு அஞ்சுகிறார்கள். இவ்விதம் கொள்ளவில்லையென்றால், மீண்டும் ப்ரபத்தி என்னும் ப்ராயச்சித்தம் செய்வதை விதிக்கும் சாஸ்த்ரங்களும், அவ்விதம் செய்பவர்களுடைய செயல்களும், இதுவரை இதனைப் பின்பற்றி வந்த வழக்கங்களும் முரணாகிவிடும்.

அபராதங்கள் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், அதற்காக மனவருத்தம் கொள்ளாத ப்ரபந்நர்கள் குறித்து நஞ்ஜீயர் கூறுவதன் கருத்து

மூலம் – அபசாராநந்தரம் அநுதாபம் பிறந்ததில்லையாகில் ஞானம் பிறந்ததில்லையாகக் கடவதென்ற நஞ்ஜீயர் வார்த்தைக்கும் அநுதாபம் பிறவாதவருடைய ஞானமாந்த்யத்திலே தாத்தப்ரயம். ஸோபாதிகளான பகவதபிப்ராய பேதங்களுக்கு ஈடாக வரும் புத்திபூர்வாபசாரம் சிலர்க்குப் பிறவாது; சிலர்க்குப் பிறந்தவை அநுதாபாதிகளாலே கழியும்; கடின ப்ரக்ருதிகளுக்கு அநுதாபம் பிறவாது. ஆகையால் புத்தி பூர்வ உத்தராகம் பிறந்தால் அநுதப்தனாய்ப் புந:ப்ரபத்தி பண்ணாதபோது உபக்லேசம் சொல்லுகிற ச்ருத்யாதிகளின் கட்டளையிலே லகு ப்ரத்யவாயத்தாலே தீரும்.

விவேகாநாம் ப்ரபந்நானாம் தீபூர்வாகஸ்யநுத்யம்:

மத்யாநாமநுதாபாதி: சிசஷா கடிந சேதஸாம்

விளக்கம் – “ப்ரபந்நன் ஒருவன் தான் செய்த அபசாரத்திற்காக வருந்தவில்லையென்றால், அவனுக்கு ஞானம் பிறக்கவில்லை என்றே கொள்ளவேண்டும்”, என்று நஞ்ஜீயர்

உரைத்தார்; ஆனால் இவ்விதம் அவன் வருந்தாமைக்குக் காரணம் அவனுடைய மந்தமான புத்தியே ஆகும். “பகவானுடைய விருப்பம் இன்மையைப் பெற்றுத் தரும்” என்பதான புத்தி அறிந்து செய்கின்ற பாபங்களானவை பூர்வகர்மங்களால் உண்டாகின்றன; இவை ஒரு சில ப்ரபந்நர்களுக்கு உண்டாகாது. ஒரு சிலர் ப்ரபந்நர்களுக்கு இவ்விதம் உண்டாகும் பாபங்கள், அவர்கள் அதற்காக வருந்தியவுடனேயே கழிந்துவிடும். கடினமான மனம் கொண்டவர்கள் இவ்விதம் வருந்தமாட்டனர். ஆகவே புத்தி அறிந்து செய்கின்ற பாபங்கள் செய்த ப்ரபந்நன் அதற்காக வருந்தி, ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தியைச் செய்யாதபோது, அவற்றுக்கான துன்பங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ச்ருதிகள் கூறுவது போன்று, இங்குள்ளபோதே சிறிய தண்டனைகள் கிட்டுவதன் மூலம், அந்தப் பாபங்கள் நீங்குகின்றன. விவேகாநாம் ப்ரபந்நானாம் தீபூர்வாகஸ்யநுத்யம: மத்யாநாமநுதாபாதி: சிஷா கடிந சேதஸாம் – விவேகம் அடைந்த ப்ரபந்நர்களுக்கு புத்தி அறிந்து செய்கின்ற பாபங்களைச் செய்தல் என்பதே உண்டாகாது, நடுத்தரமான ப்ரபந்நர்களுக்கு வருந்துதல் மற்றும் ப்ராயச்சித்தம் ஆகியவை உண்டாகும், கடினமான மனம் கொண்டவர்களுக்குச் சிறிய தண்டனைகள் உண்டாகும்.

அறிந்து கொண்டே ப்ரபந்நன் ஏன் பாபம் செய்யக்கூடாது என்பதன்
காரணம்

மூலம் – ஆனபின்பு ஒரு படியாலும் பகவந் நிக்ரஹம் வாராமைக்காக புத்தி பூர்வாபராதம் பரிஹரணீயம்.

ப்ரீதிமேவ ஸமுதிச்ய ஸ்வதந்த்ர அஜ்ஞாந அநுபாலநே
நிக்ரஹாநுதய: அப்யஸ்ய நாந்தரீயக ஏவ வா

விளக்கம் – எனவே எந்தவிதத்திலும் பகவான் தண்டனை அளிக்காதபடி, புத்தி அறிந்து செய்யும் பாபங்களை முற்றிலுமாக விலக்கவேண்டும். ப்ரீதிமேவ ஸமுதிச்ய ஸ்வதந்த்ர அஜ்ஞாந அநுபாலநே நிக்ரஹாநுதய: அப்யஸ்ய நாந்தரீயக ஏவ வா – பகவானுடைய ப்ரீதி என்பதையே பலனாக எண்ணியபடி, சுதந்திரமான ஸர்வேச்வரனுடைய

கட்டளைகளைப் பின்பற்றியபடி இருந்தால், அவனுடைய தண்டனை கிட்டாமல் இருத்தல் என்பதே, நாம் வேண்டாமல் தானாகவே வரும் பலன் ஆகும்.

பாகவத அபசாரம் விலக்குதல்

மூலம் – இப்படி யசசக்தி அபராதங்களைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு போகா நின்றால், பாகவதாபசாரமும் அதுடையாரோடு ஸம்ஸர்கமும் போரப் பரிஹணீயம்.

ப்ரஹ்மவித் பாபவர்காணாம் அநந்தாநாம் மஹீயஸாம்
தத் த்வேஷி ஸங்க்ரமம் ஜாநந் த்ரஸ்யேத் ததபராதத:

ஸாபராதேஷு ஸம்ஸர்கே அபி அபராதாந் வஹத்யஸௌ
வோதுமீச்வர க்ருத்யாநி தத்விரோதாதபீப்ஸதி

விளக்கம் – இவ்விதமாகத் தன்னால் இயன்றவரை பாபங்களை விலக்கும்போது, பாகவத அபசாரம் செய்யாமலும், அதனைச் செய்பவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாமலும் இருப்பதற்கு முயலவேண்டும். ப்ரஹ்மவித் பாபவர்காணாம் அநந்தாநாம் மஹீயஸாம் தத் த்வேஷி ஸங்க்ரமம் ஜாநந் த்ரஸ்யேத் தத் அபராதத: - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனால் செய்யப்பட்ட எண்ணற்றதும் பெரியதும் ஆகிய பாபங்கள் அனைத்தும், அவனை வெறுப்பவர்களிடம் சென்று சேரும்; ஆகவே அவர்களிடம் அபசாரப்படுதல் குறித்து அஞ்சவேண்டும். ஸாபராதேஷு ஸம்ஸர்கே அபி அபராதாந் வஹதி அஸௌ வோதும் ஈச்வர க்ருத்யாநி தத் விரோதாத் அபீப்ஸதி – ப்ரஹ்மவித்துக்களிடம் அபசாரம் செய்த ஒருவனுடன் சேர்ந்தாலும் அபசாரம் செய்தவன் ஆகிறான்; அதே நேரத்தில் ப்ரஹ்மவித்துகளுக்கு அபசாரம் செய்யும் ஒருவனைத் தண்டிக்க முனைந்தாலும், ஈச்வரன் செய்வதான தண்டித்தல் போன்ற செயல்களைத் தான் சுமந்தவன் ஆகிறான்.

தன்னினைவில் விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணார்

நினைவனைத்தும் தான் விளைத்தும் விலக்கு நாதன்
எந்நினைவை இப்பவத்தில் இன்று மாற்றி

இணையடிக் கீழ் அடைக்கலமென்று எம்மை வைத்து
முன்னினைவால் யாம் முயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்தி தர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவால் நாமிசையும் காலம் இன்றோ
நாளையோவென்று நகை செய்கின்றானே

பொருள் – தனது ஸங்கல்பத்திற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லாத ஸர்வேச்வரன், தன்னை வந்தடையாதவர்களுக்கு அனைத்து ஆசைகளையும் உண்டாக்குகிறான்; அவர்கள் அவற்றை அடையவிடாமல் தடுக்கவும் செய்கிறான். ஆனால் இன்று அவன் என்னுடைய ஸம்ஸார ஆசைகள் அனைத்தையும் விலக்கி, என்னைக் காக்கப்பட வேண்டிய பொருளாக ஏற்றுக் கொண்டு, தனது இரண்டு திருவடிகளின் கீழ் வைத்துக் கொள்கிறான். ப்ரபத்திக்கு முன்பு எனக்குள்ள அஹங்காரம் முதலானவற்றால் நான் செய்த பல தவறுகளால் தனக்கு உண்டான கோபம் அனைத்தையும் மறந்து, மோஷும் அளிக்கும் பொருட்டு பலவவிதங்களில் அவதரிக்கிறான். இவ்விதம் அவன் வந்தபோதும் எனக்கு நல்ல ஞானம் உண்டாகி நான் பரமபதம் செல்லத் தயாராகும் நாள் இன்றோ அல்லது நாளையோ என்று பரிகாசம் செய்யும்விதமாகக் கேட்கிறான்.

மோஷயிஷ்யாமி என்பதன் பொருள்

மூலம் – “மோஷயிஷ்யாமி” என்றது, “உனக்கு இஷ்டமானபோது முக்தனாக்குவன்” என்றபடி.

விளக்கம் – “மோஷயிஷ்யாமி” என்பதன் கருத்து என்னவென்றால், “உனக்கு எப்போது விருப்பமோ அப்போது உனக்கு நான் முக்தி அளிப்பேன்” என்பதாகும்.

“ஸர்வபாபேப்யோ மோஷயிஷ்யாமி” என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தியில்
விருப்பம் ஏற்படுத்துவதே நோக்கமாகும் என்பதற்கு மறுப்பு

மூலம் – சில பாபங்களை “ந சுகுமாமி” என்கையும், இங்கே “ஸர்வபாபேப்யோ மோசுகுயிஷ்யாமி” என்கையும் விருத்தமன்றோ? ஆகையால் இது உபச்சந்தநமாமத்தனையன்றோ என்னில், இவை இரண்டும் பிந்த விஷயமாகையாலே விரோதமில்லை. “ந சுகுமாமி” என்றது, “பத்மபத்ர சதேநாபி ந சுகுமாமி வஸுந்தரே | உபசார சதேநாபி ந சுகுமாமி வஸுந்தரே” என்றாப்போலே சொல்லுகிற போலியான ப்ராயச்சித்தாந்தரங்களால் சுகுமியேனென்றபடி. இங்கு ஸர்வபாப ப்ராயச்சித்தமாய் இருப்பதோர் உபாயவிசேஷத்தாலே எல்லாவற்றையும் சுகுமிப்பேனென்கிறது. “யதி வா வரண: ஸ்வயம்” என்றிறே அபிப்ராயமிருப்பது? இப்படி வ்யவஸ்தித விஷயமாக வசநங்கள் தாமே காட்டுகையாலே விரோதமில்லாமையால் இது உபச்சந்தந மாத்ரமன்று. இங்ஙனல்லாதபோது பக்தி ப்ரபத்தி ரூப மோசுகுபாயங்களை விதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்த வ்யாகுலங்களாம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர், “வராஹ புராணத்தில் ந சுகுமாமி – நான் பொறுக்கமாட்டேன் – என்று பகவான் கூறுவதும், இங்கு ஸர்வபாபேப்யோ மோசுகுயிஷ்யாமி – அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் – என்று கூறுவதும் முரணாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட ‘ஸர்வபாபேப்யோ மோசுகுயிஷ்யாமி’ என்பது மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டது என்றே ஆகிறது அல்லவோ?”, எனலாம். ஆனால் பகவானுடைய இந்த இரண்டு கூற்றுகளும் வெவ்வேறு விஷயங்களின் அடிப்படையில் உள்ளதால் இங்கு விரோதம் இல்லை. “ந சுகுமாமி – நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று கூறியது, “பத்மபத்ர சதேநாபி ந சுகுமாமி வஸுந்தரே உபசார சதேநாபி ந சுகுமாமி வஸுந்தரே – எந்த ஒரு விஷ்ணுபக்தன் இரத்தத்தை அறியாமல் தொடுகிறானோ அவன், நூற்றுக்கணக்கான தாமரைகளை கொண்டு என்னை அர்ச்சனை செய்தாலும் நான் பொறுக்கமாட்டேன், எனக்கு அவன் நூற்றுக்கணக்கான உபசாரங்கள் செய்தாலும் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்பதால் கூறப்பட்டதான “போலியான ப்ராயச்சித்தங்கள் மூலம் நான் மன்னிக்கமாட்டேன்” என்பதாகும். ஆனால் இங்கு, “அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் போக்கவல்ல ப்ராயச்சித்தமாக உள்ளதான ஒரு உபாயத்தின் சிறப்பு காரணமாகப் பொறுத்துக்கொள்வேன்” என்று கருத்து. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) - யதி வா வரண: ஸ்வயம் – இராமன் சக்ரீவனிடம், “இராவணன், விபீஷணன் என யாராக இருந்தாலும் இங்கு அழைத்து வா. நான் மன்னிக்கிறேன்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அல்லவோ பகவானின் திருவுள்ளம் உள்ளது? இவ்விதம் வேறுபட்ட விஷயங்கள்

குறித்து இது போன்ற வாக்கியங்கள் உள்ளதை அந்த வாக்கியங்களே காண்பிப்பதால், இங்கு முரண்பாடு ஏதும் இல்லை; ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட “ஸ்ர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பது மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டது அல்ல. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ரூபத்தில் உள்ள மோக்ஷ உபாயங்களை விதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் எந்தவிதமான ப்ரமாணத் தன்மையும் அற்றவை என்றாகும்.

பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன் என்பதன் கருத்து

மூலம் – இங்கு பாபங்களினின்றும் விடுவிக் கையாவது, அநாதியான விபரீதாநுஷ்டாநத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹாபிப்ராயத்தை ஈச்வரன்தான் விடுகை. இந் நிக்ரஹ நிவ்ருத்தியாலே நிக்ரஹ கார்யங்களான அவித்யாதிகளெல்லாம் நிவ்ருத்திகளாம். ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹ நிவ்ருத்தியாவது, “மத் ப்ரஸாதாத்” என்கிற அபிப்ராய விசேஷம். ஜீவனுக்கு அவித்யாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியாவது, ஜ்ஞாந விகாஸாதிகள்.

விளக்கம் – இங்கு பகவான் “பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்” என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன? எல்லையற்ற காலமாகச் சேதநன் ஒருவன், தொடர்ந்து சாஸ்த்ரங்களை மீறியபடியே உள்ளதால், அவனுக்குத் தண்டனை அளிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் பகவானுக்கு உண்டாகிறது; ஆனால் அத்தகைய எண்ணத்தை ஈச்வரன் மாற்றிக் கொள்வதே “பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்” என்று கூறுவதன் கருத்து ஆகும். இத்தகைய “தண்டனை விலகுதல்” என்பதன் விளைவாக, தண்டனைகள் மூலம் உண்டாவதாகிய அவித்யை போன்ற அனைத்தும் விலகுகின்றன. ஈச்வரனுடைய “தண்டிப்பதலிருந்து விலகுதல்” என்பது, கீதை (18-56) – மத் ப்ரஸாதாத் – எனது அருளால் – என்பதாகிறது. ஜீவாத்மாவின் அவித்யை போன்றவை விலகுதல் என்பது, அவனுக்கு ஞானம் மீண்டும் மலர்தலே ஆகும்.

ப்ரபந்நனுக்கு அனைத்து பாபங்களும் நீங்கும் முறை

மூலம் – இவனுக்கு இப்படிப் புண்யபாப ரூபமான ஸம்ஸார காரணம் கழியும் க்ரமம் எது என்னில், உபாய விரோதிகள் முன்பே ஸ்வஹேதுக்களாலே கழிந்ததால், ப்ராரப்தேதரங்களாய்ப் ப்ராப்தி விரோதிகளாகவல்ல பூர்வ புண்யபாபங்கள் உபாயாரம்பத்திலே நிச்சேஷமாகக் கழியும். உத்தரங்களான பாபங்களில், புத்தி பூர்வமல்லாதவையும் தேச கால வைகுண்யாதிகளால் வருமவையும் ஒன்றும் லேபியாது. உபாயத்தில் புத்திபூர்வ உத்தராகங்கள் ஸ்வ அதிகார அநுகுண ப்ராயச்சித்த விசேஷத்தாலேயாதல், சிக்ஷார்த்தமான லகு பலவிசேஷத்தாலேயாதல் தீரும். ப்ரபந்நனுக்குப் ப்ராரப்தத்தில் இசைந்த காலத்துக்குள்ளே விபக்வமாம் கர்மாம்சம் அநுபவத்தாலும், அவாந்தர ப்ராயச்சித்தத்தாலும் நாச்யம். மேலுள்ளதும் உபாய மாஹாத்மயத்தாலே கழியும். உபயபாவநா க்ரமத்தாலே வந்த புத்தி பூர்வ உத்தர புண்யங்களில் ப்ரதிபந்தமில்லாதவையும் உபாஸகனுக்கு வித்யா அநுகுண பூர்வோத்தர புண்யங்களும் பலப்ரதாந்தத்தாலே கழியும். வித்யைக்கு அநுபயுத்த புத்திபூர்வ உத்தர புண்யங்களில், ப்ரதிபத்த பலங்களும், வித்யோபயுத்த பூர்வோத்தர புண்யங்களில் அநுகூல ப்ரதிகூல ப்ரபல கர்மாந்தர பலங்களாலே, நிருத்த அவஸரங்களாய் பலம் கொடுக்கப் பெறாதே மிகுதியாய் நின்றவையும் அந்திமகாலத்திலே கழியும். இவ்வர்த்தம் “இதரஸ்ய அபி ஏவம் அஸம்சலேஷ: பாதே து” என்கிற ஸூத்ரத்திலே அபிப்ரேதம்.

விளக்கம் – ஒரு ப்ரபந்நனுக்கு இவ்விதமாகப் புண்ணியம் மற்றும் பாபங்கள் கழிகின்ற முறை என்ன? உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள இயலாமல் தடுக்கின்ற தடைகள் அனைத்தும் அவைகளுடைய காரணங்களால் கழிவதால் (உதாரணமாக தகுந்த உபதேசம் முதலானவை), உபாயமான ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்வதற்குத் தடையாக உள்ளதும், முன்பே உள்ளதும், பலன் அளிக்கத் தொடங்காதவையாக உள்ளதும் ஆகிய புண்ணிய பாபங்கள் அனைத்தும், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்கியவுடனேயே, மீதம் ஏதும் இல்லாமல் கழிகின்றன. ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவை காரணமாகவும், புத்தி அறியாமல் செய்ததாகவும் உள்ள பாபங்கள் எதுவும் ப்ரபந்நனிடம் சேராது. ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் புத்தி அறிந்து செய்யப்படும் பாபங்கள் அனைத்தும் அவரவர்களுடைய சக்திக்கு ஏற்ப செய்யப்படும் ப்ராயச்சித்தங்களுடைய சிறப்பு மற்றும் பலன்களை அநுபவித்தல் என்னும் வடிவில் வருவதான சிறிய அளவில் கிடைக்கின்ற தண்டனைகள் மூலமாகக் கழிகின்றன. இந்தச் சரீரம் தீரும்வரை ப்ரபந்நனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவையும், பலன் அளிக்கத் தொடங்கியவையும் ஆகிய கர்மங்கள்

அனைத்தும், அவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்பதன் மூலமும், தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் மூலமும் அழிகின்றன. பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்களும், ப்ரபத்தியின் மேன்மையால் அழிகின்றன. ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்வதற்கு முன்பும் பின்பும், மோக்ஷம் மற்றும் ஸம்ஸாரம் ஆகிய இரண்டைக் குறித்தும், புத்தி அறிந்து செய்த புண்ணிய கர்மங்களால் உண்டாகும் பலன்களில், மோக்ஷத்திற்கு (அல்லது ப்ரபத்திக்கு) தடையாக இல்லாதவையும், உபாஸகனுடைய வித்யைக்குப் பலம் சேர்ப்பவையாக உள்ளவையும், பலன் அளித்தவுடன் மறைகின்றன. ஒரு சில புண்ணியங்கள், உபாஸனைக்குப் பின்னரும் முன்னரும் செய்யப்பட்டவையாக இருந்து, அவை வித்யைக்கு உபயோகமாக இல்லாமலும், இதுவரை பலன்கள் ஏதும் அளிக்காமலும் இருக்கலாம்; ஒரு சில புண்ணியங்கள், உபாஸனைக்குப் பின்னரும் முன்னரும் செய்யப்பட்டவையாக இருந்து, அவை வித்யைக்கு உபயோகமாக உள்ளபோதிலும், உபாஸனையில் உள்ள மற்ற கர்மங்களின் வலிமை காரணமாகத் தாங்கள் பலன் அளிப்பதற்கு ஏற்ற காலம் இல்லாததால், பலன் அளிக்காமல் இருக்கலாம்; இது போன்று மீதம் உள்ள பலன்கள் அனைத்தும் இறுதி நேரத்தில் நீங்கிவிடும். இந்தக் கருத்தானது ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-1-14) - இதரஸ்ய அபி ஏவம் அஸம்ச்லேஷ: பாதே து - புண்ணியங்களுக்கும் அதே போன்று, சரீரம் நீங்கும் நேரத்தில் - என்பதில் கூறப்பட்டது.

ப்ரபந்நனுக்குக் கர்மங்கள் ஒட்டாமல் போவதும், நீங்குவதும்

மூலம் - பகவத் ப்ரீதி மாத்ரமே பலமாக அநுஷ்டித்த கேவல கைங்கர்ய ரூப ஸுக்ருதங்கள் அப்போதே தத்தபலங்களாகையாலே, அவற்றுக்கு அச்லேஷம் சொல்ல வேண்டா. லோக ஸங்க்ரஹார்த்த விதியாலே அநுஷ்டிக்குமவையும் தனக்கு அப்படியே பகவதாஜ்ஞா ஸித்தங்களாகையாலே, அவையும் இவனுக்குக் கேவல கைங்கர்யங்களாய் தத்தபலங்கள். இவற்றில் அநவதாநத்தாலே ஸாத்விக த்யாக ரஹிதமாக அநுஷ்டிதங்கள் உண்டாகில், அவையுமெல்லாம் “தாந்யேவ பாவோபஹதாநி கல்க:” என்கிறபடியே பாபதுல்யங்களாய் மோக்ஷயிஷ்யாமிக்கு விஷயமாம். பலாந்தரார்த்தமாகப் பண்ணின ப்ரபத்த்யந்தரங்களும் தத்தபலங்களாய்ப் போம். பூர்வப்ரபத்திக்குக் கோரின பலத்தைப் பற்றப் புந: ப்ரபத்தி பண்ணுகை மஹாவிச்வாஸத்தோடே கூட அநுஷ்டித்த பூர்வ ப்ரபத்தி ப்ரதிபந்தநத்தாலே கூடாது. அநேக ப்ரபத்திகள் கூட ஏக பல ஸாதநனமென்று நினைத்து அநுஷ்டித்தாலும்,

உபாயாந்தரச்சாயையாம். வித்யா மஹாத்மயத்தாலே இக்கர்மங்களுக்கு விநாசமாவது, ஈச்வரன் இவற்றுக்குப் ப்ராப்தமான பலப்ரதாந அபிஸந்தியை விடுகை. அச்லேஷமாவது, இவ் ஆச்ரிதர் திறத்தில் இக்கர்ம பல ப்ரதாந அபிஸந்தி உதியாதொழிகை.

விளக்கம் – மற்ற எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல், பகவானுடைய மகிழ்ச்சியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு ப்ரபந்நன் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என்னும் புண்ணியச் செயல்கள் அனைத்தும், அப்போதே பலனை அளித்து விலகுபவை என்பதால், அவற்றில் மீதம் எதுவும் இருப்பதில்லை. மற்ற எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல், இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்களைத் திருத்தும்விதமாக ப்ரபந்நன் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் பகவானுடைய ஆணைக்கு உட்பட்டவையாக உள்ளதால், அவையும் இவன் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என்றாகி, அப்போதே பலனை அளித்து விலகுகின்றன. இவற்றில் ஒரு சில கைங்கர்யங்களை ப்ரபந்நன் தனது கவனக் குறைவு காரணமாக, “நான் செய்கிறேன், என்னுடையது” என்னும் எண்ணத்துடன் செய்துவிட்டான் என்றால் அவை, மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் (1-301) - தாந்யேவ பாவோபஹதாநி கல்க: - தானம் போன்றவை தனக்காகச் செய்யப்படும்வரை பாபம் ஆகாது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாபங்களுக்கு நிகராகவே கருத்தப்பட்டு “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னும் பகவானுடைய வாக்கிற்கு இலக்காக விலகும். மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், மற்ற பலன்களை எதிர்பார்த்து செய்யப்படும் ப்ரபத்தியானது, அதற்கான பலனை அளித்த பின்னர் மறையும். ஒரு பலனை எண்ணியபடி ப்ரபத்தி செய்த பின்னர், அந்த ப்ரபத்தியைத் தான் மஹாவிச்வாஸத்துடன் செய்ததாக உணர்ந்த பின்னர், அதே பலனுக்கான ப்ரபத்தியை மீண்டும் செய்தல் கூடாது. ஒரு ப்ரபத்தியைச் செய்த பின்னர், அதற்கான துணை என்று எண்ணியபடி மேலும் சில ப்ரபத்திகளைச் செய்தல் என்பது, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாதல் என்றே ஆகிறது. வித்யையின் மேன்மை காரணமாக இந்தக் கர்மங்களின் அழிவு என்பது, ஈச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் “இவற்றுக்கான பலனை அளிப்போம்” என்று எண்ணுதலால் ஆகும். இந்தக் கர்மங்களின் பலன்கள் அழியாமல் மீதம் இருத்தல் என்பது, ஈச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் “இவற்றுக்கான பலனை அளிப்போம்” என்று எண்ணாமல் உள்ளதால் ஆகும்.

ப்ரபந்நனுடைய கர்மங்களை நண்பர்களும் விரோதிகளும் பங்காகப் பெறுதல்

குறித்த விளக்கங்கள்

பங்கு பெறும் கர்மங்கள் எவை?

மூலம் - இப்படி ஸர்வகர்மங்களும் கழியாநிற்க, ஸுஹ்ருத்துக்களும் த்விஷத்துக்களும் கூறிட்டுக் கொள்ளுமவை எவை என்னில் - அச்லேஷ விநாச விஷயங்களும், புத்தியூர்வோத்தர புண்யங்களில் கர்மாந்தர ப்ரதிபத்த பலன்களும்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நனுடைய அனைத்து கர்ம பலன்களும் இவ்விதம் நீங்கிய பின்னர், அவனுடைய மரணத்திற்குப் பின்னர், அவனுடைய நண்பர்களும் விரோதிகளும் பங்கிட்டுக் கொள்வது எவை? அழியாமல் மீதம் உள்ள சில பாப பலன்களை அவனுடைய விரோதிகள் பெறுகின்றனர்; ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் புத்தியால் உணர்ந்து செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களில், மற்ற சில கர்மங்களால் பலன் அளிக்காமல் தடைப்பட்டுக் கிடந்த சில புண்ணியங்களை அவனுடைய நண்பர்கள் பெறுகின்றனர்.

பங்கீடு அந்திம காலம் முடிய செய்யப்படாமல் உள்ளது ஏன்?

மூலம் - இவற்றை ஈச்வரன் உபாயாரம்பத்திலே ஸுஹ்ருத்துக்கள் பக்கலிலும், த்விஷத்துக்கள் பக்கலிலும் ஸங்க்ரமிப்பியாதே, அந்திம தசையளவும் பார்த்திருக்க வேண்டுவானென் என்னில் - இவ் ஆச்ரிதர் பக்கல் பண்ணின ஆநுகூல்யத்துக்கு மேல் விபரீதம் செய்யில் இஸ்ஸுக்ருதங்களை ஸங்க்ரமிப்பியா தொழிகைக்காகவும், ஆச்ரிதர் பக்கலில் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு மேல் சஷமை கொள்ள அவஸரம் கொடுக்கைக்காகவும், இவ் ஆச்ரிதருடைய அந்திம சரீர விச்லேஷத்தளவும் இவர்களுடைய புண்ய பாபங்களை அசல்பிளந்தேறிடா தொழிகிறான். ஸ்வர்காத்யர்த்த ஸுக்ருதம் முமுக்ஷுவுக்குப் பாபமாகையாலே, அது முமுக்ஷுவான ஸ்ஹ்ருத்தின் பக்கல் ஸங்க்ரமியாது.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவன் ப்ரபத்தியைக் கொண்ட உடனேயே அவனுடைய புண்ணிய பாப பலன்களை, நண்பர்களுக்கும் விரோதிகளுக்கும் பங்கிட்டுக்

கொடுக்காமல், ப்ரபந்நனுடைய அந்திம காலம் முடிய ஈச்வரன் ஏன் காத்திருக்கவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கான விடை அளிக்கப்படுகிறது. ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தி செய்யும் அந்த நேரத்தில், அவனுடைய நண்பனாக உள்ள ஒருவன், அவனுக்குத் தீமை செய்யக்கூடும்; இதன் விளைவாக, அந்திம காலத்தில் அந்த நண்பனுக்கு இவனுடைய புண்ணிய பலன்கள் செல்லக்கூடாது. இதே போன்று, ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தி செய்யும் அந்த நேரத்தில், அவனுடைய பகைவனாக உள்ள ஒருவன், அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கக்கூடும்; இதன் விளைவாக, அந்திம காலத்தில் அந்தப் பகைவனுக்கு இவனுடைய பாப பலன்கள் செல்லக்கூடாது. ஆகவே, ப்ரபந்நன் தனது சரீரத்தை விடும் காலம் முடிய, அவனுடைய புண்ணிய பாபங்களை நண்பர்களுக்கும் விரோதிகளுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்காமல் ஈச்வரன் காத்திருக்கிறான். ப்ரபத்திக்கு முன்பாகக் செய்த கர்மங்கள், ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை அளிக்கவல்லவை என்றாலும், அவை முழுசு ஒருவனுக்குப் பாபமே ஆகும்; ஆகவே அந்த ப்ரபந்நனுடைய நண்பன் ஒருவன் முழுசு என்னும்போது, அந்தப் பலன்கள் அவனைச் சேராது.

ஒருவருடைய கர்ம பலன்கள் மற்றவரைச் சேர்தல் எப்படி?

மூலம் – ஆரேனும் பண்ணின கர்மங்கள் வேறே சிலர் பக்கலிலே ஸங்க்ரமிக்கையாவது என் என்னில், இக் கர்த்தாவைப் பற்ற ஈச்வரனுக்கு வரும் நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்களோடு ஸமாநமாக இவனுடைய சத்ரு மித்ரர்கள் பக்கலிலே நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்கள் உதிக்கை. ஆரேனும் அநுஷ்டித்த கர்மங்களுக்கு ஆரேனும் பக்கலிலே நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்கள் பிறந்தால் அதிப்ரஸங்கம் வாராதோ என்னில், இதுவும் முழுசு விஷயத்தில் அநுகூல்ய ப்ரதிகூலர்க்கு உபசார அபசார ரூபமான கர்மமடியாக வருகிறதாகையாலே அதிப்ரஸங்கமில்லை. ஆகையாலிறே உதாஸீநர் பக்கல் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இரண்டும் ஸங்க்ரமிக்குமென்னாதொழிகிறது. பல ஸாரூப்ய மாத்ரத்தாலே இங்கு ஸங்க்ரமணோபசாரம். இஸ் ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ஸங்க்ராந்தி சொல்லுகிற ச்ருதியாலே ஈச்வரனுக்கு அத்யர்த்த ப்ரியனான ஜ்ஞாநி விஷயத்திற் பண்ணின உபசார அபசாரங்களால் வரும் ப்ரீதி கோபங்களினுடைய தீவ்ர தமத்வம் ஸூசிதமாயிற்று.

விளக்கம் – ஆனால் ஒருவர் செய்த கர்மங்களின் பலன்கள், மற்றொருவரிடம் சென்று சேர்தல் என்பது எப்படி? அந்த ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் ஈச்வரனுக்கு உண்டாகும் அநுக்ரஹத்தால் புண்ணியமும், நிக்ரஹத்தால் (கோபம் எனலாம்) பாபமும் உண்டாகின்றன. அத்தகைய ப்ரபந்நனிடம் உண்டாவது போன்றே, அவனுடைய சத்ருக்களிடம் ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹமும், நண்பர்களிடம் ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹமும் உண்டாகின்றன. ஆனால் ஒருவர் செய்த கர்மங்களின் விளைவாக வேறு ஒருவரிடம் அநுக்ரஹமும் நிக்ரஹமும் ஏற்படுதல் என்பது பொருந்தாது அல்லவோ? முமுக்ஷுவுக்கு நண்பர்கள் விஷயத்தில் உண்டாகும் அநுக்ரஹம் என்பது அவர்கள் அந்த முமுக்ஷுவுக்குச் செய்கின்ற நன்மையால் உண்டாகிறது; முமுக்ஷுவுக்கு விரோதிகள் விஷயத்தில் உண்டாகும் நிக்ரஹம் என்பது அவர்கள் அந்த முமுக்ஷுவுக்குச் செய்கின்ற தீமையால் உண்டாகிறது; ஆகவே இங்கு பொருந்தாமை ஏதும் இல்லை. இந்தக் காரணத்தால்தான், முமுக்ஷுவிடம் நண்பர்களாகவும் பகைவர்களாகவும் இல்லாமல், நடுநிலையுடன் உள்ளவர்களிடம் முமுக்ஷுவின் புண்ணிய பாபங்கள் சென்று சேர்வதில்லை. இங்கு முமுக்ஷுவின் நண்பர்களும் பகைவர்களும் அவனுக்கு நிகரான பலன்களைப் பெறுவதால்தான், இங்கு “சென்று சேர்கிறது” என்று கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் புண்ணிய பாப பலன்கள் சென்று சேர்தல் குறித்துக் கூறுகின்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலமாக, “பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமான உள்ள ஞானியின் விஷயத்தில் செய்யப்படும் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் காரணமாக, பகவானுக்கு உண்டாகும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி மற்றும் கோபம்” ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன.

“ஸர்வபாப” என்பதால் வெளிப்படுபவை

மூலம் – “ஸுதுஷ்கரேண சோசேத்ய:” என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்ன யோஜநையில் “ஸர்வபாபேப்ய:” என்றது அதிகாரியுடைய அபேக்ஷைக்கு ஈடாகப் ப்ராப்தி விரோதிகளையும் உபாய விரோதிகளையும் ப்ரதிகூல அநுபவ ஹேதுக்களையும் ஸங்க்ரஹிக்கிறது. இங்கு ப்ராப்தி விரோதியாவது “ஸாபராதனான இவன் நம்மை அநுபவிக்கக் கடவனல்லன்” என்கிற பகவத் ஸங்கல்பம். உபாய விரோதியாவது “நம்மை இவன் தெளிந்து வசீகரிக்கக் கடவனல்லன்” என்கிற ஸங்கல்பம். ப்ரதிகூல அநுபவ ஹேதுவாவது, அவ்வோ ப்ரதிகூல கர்மாநுஷ்டாநங்களாலே வந்த அவ்வோ பல ப்ரதாந ஸங்கல்பம். முமுக்ஷுவைப் பற்ற ஸர்வநிக்ரஹங்களும் நிவ்ருத்தங்களானால் நிக்ரஹ

கார்யங்களாம். பின்பு காரணாபாவத்தாலே கார்யமான ப்ரதிகூலங்களில் ஒன்றும் வாராது. இது “அநாவ்ருத்தி: சப்தாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே விவக்ஷிதம். இந்த நிஷ்கர்ஷங்களெல்லாம் பாஷ்யத்திலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தோடே கூடச் சிரபரிசயம் பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞருக்கு நிலமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – தாத்தப்ரிய சந்த்ரிகையில், கீதை (18-66)க்கான விளக்கத்தில் கூறப்பட்ட “ஸூதுஷ்கரேண சோசேத்ய: - தன்னால் செய்ய இயலாது என்று யார் ஒருவன் உள்ளானோ, அவனுக்கு அந்த உபாயத்தின் இடத்தில் நானே நிற்பேன்” என்ற கருத்தின்படி, “ஸர்வபாபேயோ:” என்பதில் “அடையப்படும் இலக்கான பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள விடாமல் தடுக்கும் விரோதிகள் மற்றும் பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றில் ஈடுபடும் காரணங்கள்” ஆகிய அனைத்துமே அதிகாரியின் விருப்பம் என்பதில் சேர்க்கப்படுகிறது. இங்கு “பகவானை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதி” என்பது, “பல குற்றங்களைச் செய்த இவன் நம்மை அடைந்து அனுபவிக்கும் தகுதி கொண்டவன் அல்லன்” என்று பகவான் எண்ணுதலே ஆகும்; “உபாயத்தைக் கைக்கொள்ள விடாமல் தடுக்கும் விரோதி” என்பது, “இவன் நம்மைக் குறித்து முற்றிலுமாக உணர்ந்து நம்மை வசீகரிக்க வல்லவன் அல்லன்” என பகவான் எண்ணுதலே ஆகும்; “பகவானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றில் ஈடுபடும் காரணங்கள்” என்பவை, “நமக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை செய்ததால் உண்டாகும் பலன்களை இவன் அனுபவிக்கக்கடவான்” என்று பகவான் எண்ணுதல் ஆகும். ஆனால் முமுக்ஷுவைப் பொறுத்தவரை அனைத்து தண்டனைகளும் ரத்து செய்யப்பட்டால், அந்த தண்டனைகளின் விளைவுகளும் நீங்குகின்றன. அதன் பின்னர், அத்தகைய காரணங்கள் விலகியதால், அவற்றின் விளைவுகளாக உள்ள “பகவானுக்கு விருப்பம் அற்றவற்றைச் செய்தல்” என்பவை நேராது. இக்கருத்தானது, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-4-22) - அநாவ்ருத்தி: சப்தாத் – மோக்ஷம் பெற்றவன் திரும்புதல் இல்லை – என்பதால் உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விதமான கருத்துக்கள் அனைத்தும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தை நீண்டகாலமாக மிகவும் சிரமத்துடன் தகுந்த முறையில் கற்று வருபவர்களுக்கு, அறியக்கூடிய விஷயமாக இருக்கும்.

தடைகள் விலகுதல் மற்றும் விருப்பம் நிறைவேறுதல்

மூலம் – இப்படி “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று கார்யகாரண ரூப ஸமஸ்த ப்ரதிபந்த ப்ரவாஹ நிவ்ருத்தியைச் சொல்ல, ஸ்வத:ப்ராப்தமான பரிபூர்ண பகவதநுபவ ஆவிர்பாவம் சொல்லிற்றாயிற்று. “யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே: | தோஷ ப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞானம் ஆத்மன: க்ரியதே ததா || யதோதபாந கரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் | ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத: || ததா ஹேயகுண த்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா: | ப்ரகாச்யந்தே ந ஜன்யந்தே நித்யா ஏவாத்மனோ ஹி தே ||” என்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் அருளிச்செய்தான். ஜ்ஞாந த்ரவ்யமும், இதினுடைய ஸர்வவிசேஷ விகாஸத்துக்கு ஸ்வரூப யோக்யதா ரூபையான சக்தியும் நித்யங்களாகையாலே அவற்றில் ஆவிர்பாவ சப்தம் முக்யம். ஸர்வவிசேஷ விகாஸமும், துக்க நிவ்ருத்தியாதிகளும், ஸங்கல்பாதிகளும், கைங்கர்யங்களும் ஆகந்துகளாயிருக்க, இவை நிவ்ருத்தி ப்ரதிபந்த ஸ்வரூப உபாதிகங்களாகையாலே மேல் முழுக்க நடக்கும்படி தோற்றுகைக்காக இவற்றில் “ஆவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய:” இத்யாதிகளாலே ஆவிர்பாவ சப்தம் ப்ரயுக்தமாகிறது. ஸ்வரூப யோக்யத்வத்தாலே கர்போபாதிகமாக பஹுவிதமான ஆநுகூல்ய ப்ராதிக்கூல்யங்கள் நடந்த பகவத்விபூதியான வஸ்துக்களுக்கு மேலெல்லாம் மோக்ஷதசையில் ஆநுகூல்யமே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே, அதிலும் ஆவிர்பாவ சப்தத்துக்கு விரோதமில்லை. ஆகையால் “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ன இவ் அநுகூல அவஸ்தாந்தரம் ஸித்தமாயிற்று.

விளக்கம் – இவ்விதமாக கீதை (18-66) – ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – என்பது, காரண வடிவில் உள்ள தடைகள் (பகவான் தண்டித்தல்) மற்றும் கார்ய வடிவில் உள்ள தடைகள் (அவித்யை போன்றவை) ஆகிய அனைத்தின் நீக்கம் குறித்துக் கூறுவதாக உள்ளது; இதன் மூலம், பகவத் அனுபவம் பரிபூர்ணமாக வெளிப்படுகின்ற நிலையைக் கூறுவதாகக் கருத்து. இதனை பகவான் சௌநகர் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (104 – 55, 56, 57) - யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸநா மலப்ரக்ஷாள நாந்மணே: தோஷப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா யதோதபாநகாணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா: ப்ரகாச்யந்தே ந ஜ்ஞாயந்தே நித்யா ஏவ ஆத்மாநோ ஹி தே - வைரம் போன்ற கற்களில் உள்ள அழுக்கை நீக்குவதால் அதற்குப் புதிதாக ஒளி உண்டாவதில்லை; இது போன்றே

சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்குவதால் ஆத்மாவிற்குப் புதிதாக ஞானம் உண்டாகுவதில்லை; குளம் கிணறு போன்றவற்றை வெட்டும்போது அங்கு புதிதாக நீர் உண்டாவதில்லை, மறைந்திருந்த நீர் மீண்டும் வெளிப்படுகிறது; இது போன்று தாழ்வான குணங்கள் அனைத்தும் மோக்ஷம் அடையும்போது நீங்கிய பின்னர், ஞானம் போன்ற இயல்பான தன்மைகள் ஆத்மாவிடம் வெளிப்படுகின்றன, அவை புதிதாக உண்டாவதில்லை, அவை ஆத்மாவிடம் எப்போதும் உள்ளவை அல்லவோ – என்று அருளிச்செய்தார். ஞானம் என்னும் திரவியம் (அதாவது தர்மபூத ஞானம்) மற்றும் அனைத்தையும் பரவி நிற்கும் அதன் சக்தி ஆகிய இரண்டும் நித்யமாக உள்ளதால், அவற்றைக் குறித்து “இருப்பது வெளிப்படுதல்” என்று கூறுவதே சரியானதாகும். அனைத்து வஸ்துக்களிலும் ஞானம் பரவி நிற்பது, துக்கங்களிலிருந்து விடுதலை, ஸங்கல்பங்கள், கைங்கர்யங்கள் ஆகிய அனைத்துமே புதியதாக வருபவையே ஆகும்; ஆனாலும் அவற்றின் வெளிப்படுதல் என்பது “தடைகள் நீங்குதல்” முதலான உபாதிகளைப் பொறுத்தே அமைகிறது என்பதை உணர்த்தும்விதமாகவும், இந்த உபாதிகள் மறையும்போது இவை அனைத்தும் தாமாகவே வெளிப்படுகின்றன என்பதாலும் இவற்றைக் குறித்து, அஷ்டச்லோகி (3) - ஆவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய: - எனக்கு இயல்பாகவே அமைந்துள்ள பலவிதமான கைங்கர்யத்தன்மைகள் வெளிப்படட்டும் - என்பது போன்ற வரிகளில் உள்ளது போன்று, “இருப்பது வெளிப்படுதல்” என்று கூறுவதே பொருத்தமாகிறது. ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது, இந்த உலகில் பகவானுடைய உடைமைகளாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களில், பலவிதமான வஸ்துக்கள் நமக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாமலும், சில வஸ்துக்கள் மட்டுமே ஏற்புடையதாக உள்ளதாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம், “கர்மம்” என்னும் உபாதியே ஆகும். ஆனால் அவை அனைத்தின் இயல்பும் “ஏற்கப்படக்கூடியவை” என்பதாகவே உள்ளதால், மோக்ஷ நிலையில் அவை அனைத்துமே ஏற்புடையதாக ஆகின்றன என்பதால், அந்த நிலையிலும் “இருப்பது வெளிப்படுதல்” என்று கூறுவதில் முரண்பாடில்லை. ஆகவே கீதை (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்பதன் மூலம், அனைத்து வஸ்துக்களும் தங்களுக்கு இயல்பாகவே உரியதான ஏற்புடைய தன்மையுடன் வெளிப்படும் நிலையை ஜீவாத்மா அடைகிறான் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

மூலம் – “ஏக” சப்தத்துக்கு உபாய பலைக்யம் பொருளானபோது, இவ் இஷ்டப்ராப்தியும் இச் ச்லோகத்திலே ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லிற்றாம். கீழில் ச்லோகத்திலே விசதமாகச் சொன்ன அர்த்தம் இங்கு ப்ராப்தி விரோதியைக் கழிக்கையாலும், “ஏக” சப்தத்தில் விவக்ஷாவிசேஷத்தாலும் சொல்லிற்றாம். ஆன பின்பு இது ஸாபேக்ஷமாய்க் கொண்டு கீழில் ச்லோகத்துக்கு சேஷமாகிறதன்று.

விளக்கம் – சரமச்லோகத்தில் உள்ள “ஏக” என்னும் சொல்லானது உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டின் சேர்க்கையையும் குறிக்கும் என்று கொண்டால், இந்த ச்லோகத்தின் மூலம் “விரும்பியதை அடைதல்” என்னும் பலனும் மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. ஆகவே கீதை (18-65)ல் கூறப்பட்ட கருத்தானது, இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட “இலக்கைத் தடுக்கும் விரோதிகளை நீக்குதல்” என்னும் கருத்து மற்றும் “ஏக” என்னும் சொல்லில் உள்ள விளக்கமான கருத்து ஆகியவற்றாலும் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே சரமலோகமானது, இதற்கும் முந்தைய ச்லோகத்தின் “பொருள் விளக்கம்” என்று கருதி, அதன் எஞ்சிய பாகமே ஆகும் எனக் கூற இயலாது.

கைவல்யம் மூலம் பாபங்கள் விலகுவதில்லை

மூலம் – “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற இவ்வளவால் “மாமேவைஷ்யஸி” என்று சொன்ன பகவத் ப்ராப்தி ஸித்திக்குமோ? ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி உண்டாயே பகவத் ப்ராப்தியன்றிக்கே ஸ்வாத்ம மாத்ர அநுபவரூபமான கைவல்யம் பெறுவாருமில்லையோ? பகவத் ப்ராப்தியிற்காட்டில் வேறுபட்ட கைவல்யம், “இஹ லௌகிகர்மைச்வர்யம் ஸ்வர்காத்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் பகவந்தம் ச மந்த்ர: அயம் ஸாதயிஷ்யதி” என்று நாரதாதிகளாலே சொல்லப்பட்டதிறே. ஆளவந்தாரும் “ஐச்வர்யாக்ஷர யாதாத்மய பகவச்சரணார்திநாம்” என்றும், “ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு” என்றும் அருளிச்செய்தார். கத்யத்திலும் “ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந்” என்கிற வாக்யமும் உபாத்தமாயிற்று. ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலும் இவ் அர்த்தம் ப்ரபஞ்சிதம். ஆகையால் “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்ற ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி, கைவல்யத்துக்கும் பகவத் ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றோ?” என்கை மந்த சோத்யம். எங்ஙனே என்னில், ஸர்வபாபங்களும் கழிந்தால் ஸ்வத:ப்ராப்தமான பகவதநுபவத்தை இழந்து கிடக்கைக்குக்

காரணமில்லாமையாலே அப்போது பகவதநுபவ ரஹிதமான ஆத்ம மாத்ர அநுபவம் கடியாது. ஆகையால் அவ் அவஸ்தையில் ஐச்வர்யமும் ஜராமரணாதி துக்கங்களும் வருகைக்கு ஈடான கர்மங்கள் கழிந்து, பரிபூர்ண பகவதநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மம் கழியாதே கிடக்கிறவளவிலே, “யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:” என்னும்படியிருப்பது ஒரு ஸ்வாத்மாநுபவ ஆநந்தவிசேஷம். “ஆத்மார்த்த சேத் த்ரய: அப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதகா:” என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு சக்யமாயிருப்பதோர் உபாய விசேஷத்தாலே ஸித்தித்த இவ் அநுபவத்தை, அசிதநுபவத்தோடும் பகவதநுபவத்தோடும் துவக்கில்லாதபடியாலே, கைவல்யமென்று பேரிட்டார்கள்.

விளக்கம் - கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து பாபங்களும் விலகின நிலையில், “மாமேவைஷ்யஸி - நீ என்னையே அடைவாய்” என்று பகவான் உரைத்தபடியே “பகவானை அடைதல்” என்பது ஏற்படுமோ? அனைத்து பாபங்களும் நீங்கிய பின்னர், “பகவானை அடைதல்” என்பது அல்லாமல், “தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை மட்டுமே அனுபவித்தல்” என்ற வடிவில் உள்ளதான கைவல்யத்தையும் சிலர் அடைகிறார்கள் அல்லவோ? “பகவானை அடைதல்” என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான கைவல்யமானது, நாரதீயகல்பத்தில் - இஹ லௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்காத்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் பகவந்தம் ச மந்த்ர: அயம் ஸாதயிஷ்யதி - இந்த மந்த்ரமானது (திருமந்த்ரம்) இம்மையில் செல்வத்தையும், மறுமையில் ஸ்வர்கத்தையும் அளிக்கிறது; மேலும் கைவல்யம் மற்றும் பகவத் அனுபவத்தையும் அளிக்கிறது - என்று நாரதமஹரிஷி போன்றவர்கள் கூறினார்கள் அல்லவோ? ஆளவந்தாரும், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (12) - ஐச்வர்ய அக்ஷர யாதாத்மய பகவச் சரணார்திநாம் - ஐச்வர்யம், ஆத்ம அனுபவம், பகவத் திருவடிகளின் அனுபவம் - என்றும், சதுச்ச்லோகி (3) - ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு - ஆத்ம அனுபவம் மற்றும் பகவத் அனுபவம் - என்றும் அருளிச்செய்தார். கத்யத்தில் - ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸ அக்ஷராந் - அனைத்து விருப்பங்களையும், கைவல்யத்தையும் விட்டு - என்ற வாக்கியமானது எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் போன்றவற்றிலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. எனவே “அனைத்து பாபங்களும் விலகுதல்” என்பது கைவல்யம் மற்றும் பகவானை அடைதல் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானதே ஆகும் அல்லவோ என்று

கேட்பது மந்தமான புத்தி கொண்ட கேள்வியாகும். எப்படி? அனைத்து பாபங்களும் நீங்கிய பின்னர், தானாகவே கிட்டவல்லதாகிய பகவத் அனுபவத்தைப் பெறாமல் இருப்பதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை; ஆகவே அந்த நிலையில் பகவத் அனுபவத்தைத் தவிர்ந்துள்ளதான ஆத்ம அனுபவம் மட்டும் கிட்டுதல் என்பது ஏற்படாது. எனவே அத்தகைய சூழலில், ஐச்வர்யம் மற்றும் வயோதிக மரண துக்கங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியப் பெற்று, பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவம் உண்டாவதற்குத் தடையாக உள்ள ஏதேனும் ஒரு கர்மம் கழியாமல் உள்ளபோது, கீதை (6-22) - யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத: - ஆத்ம அனுபவம் என்னும் நிலையில் உள்ள ஒருவன் அதிலிருந்து ஓய்ந்தாலும், ஆத்மாவை மட்டுமே விரும்புவனாக - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவை அனுபவிப்பதால் ஒரு ஆனந்தம் உண்டாகிறது. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (27) - ஆத்மார்த்த சேத் த்ரய: அப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதகா: - ஜீவாத்ம அனுபவம் என்னும் கைவல்யத்தை கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகிய மூன்றும் அளிக்கவல்லவை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது சக்திக்கு ஏற்றதொரு உபாயம் மூலம் கிட்டிய இந்த ஆத்ம அனுபவமானது, “அசித் பொருள்களை அனுபவித்தல், பகவத் அனுபவம் பெறுதல்” ஆகிய இரண்டினோடும் சேராமல் உள்ளதால், இதற்கு “கைவல்யம்” என்று பெயரிட்டனர்.

பகவானை அடைதல் என்பதைக் கைவல்யம் என்றும், கைவல்யத்தை மோக்ஷம் என்றும் கூறுவதன் காரணம்

மூலம் - பகவத் ப்ராப்தியில் கைவல்ய சப்தம் ஸர்வோபாதி நிவ்ருத்தியை நினைக்கிறது. ஆத்ம மாத்ர அநுபவ விஷயமாக “ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதி யா கில முக்திருக்தா” இத்யாதிகளில் ப்ரயுக்தமான முக்தி சப்தமும், “விகதேச்சா பய க்ரோதோ ய: ஸதா முக்த ஏவ ஸ:” இத்யாதிகளிற்போலே நிர்வாஹம். “ஜரா மரண மோக்ஷாய” என்றதுவும் தேவர்களுடைய அபரத்வ வ்யபதேசம் போலே அபேக்ஷிகம்; க்ரமேண முக்தி பர்யந்தமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விபவ வ்யூஹ ஸாலோக்யாதி மாத்ரத்தில் முக்தி சப்தமும் நிர்வாஹம். “லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸாந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து

மோக்ஷ உக்த:" என்று நியமிக்கப்பட்டதிறே. இதிற் சொன்ன ஸாயுஜ்யம் பரமபதத்திற் சென்றவனுடைய போக ஸாம்யமாம்.

விளக்கம் - "பகவாணை அடைதல்" என்பதும் சில இடங்களில் "கைவல்யம்" என்று கூறப்படுகிறது; இதன் காரணம் முக்தி பெற்ற நிலையில் அனைத்து தடைகளும் விலகுவதால் ஆகும். ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவம் (81) - ஸ்வாத்ம அநுபூதி: இதி யா கில முக்திருக்தா - ஆத்ம அனுபவம் என்பதான இந்த முக்தியையும் - என்பது போன்ற இடங்களில், ஆத்ம அனுபவத்தை முக்தி என்னும் சொல்லால் கூறுவது, கீதை (5-28) - விகதேச்சா பய க்ரோதோ ய: ஸதா முக்த ஏவ ஸ: - ஆசை, பயம், கோபம் ஆகியவை நீங்கப் பெற்றவனாக மோக்ஷத்தில் மட்டுமே ஆசை கொண்டவனாக ஆத்மாவைப் பார்ப்பதில் நோக்கம் உள்ள ஒருவன் - என்று கூறவது போன்றே ஆகிறது. கீதை (7-29) - ஜரா மரண மோக்ஷாய - (கைவல்யம் என்பது) வயோதிகம் மற்றும் மரணத்திலிருந்து மோக்ஷம் - என்று கூறுவதும், (அமரர்கள் அல்லாத) தேவர்களை, அமரர்கள் என்று கூறியிருப்பது போன்றே ஆகும். அல்லது கைவல்யம் என்பதும் படிப்படியாக முக்தி நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதமாகவே விபவம், வ்யூஹம், ஸாலோக்யம் ஆகிய லோகங்களை அடைவதும் முக்தி என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. ஸ்ரீமத் பாகவதம் - லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸாந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: - ஸர்வேச்வரணை உபாஸணை செய்தவர்களில் சிலர் அவனுடைய லோகத்திலேயே வஸிக்கின்றனர் (ஸாலோக்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் வஸிக்கின்றனர் (ஸாமீப்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்குச் சமமான ரூபம் பெறுகின்றனர் (ஸாரூப்யம்), சிலர் எம்பெருமானுக்குச் சமமான இன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர் (ஸாயுஜ்யம்); இந்த ஸாயுஜ்யம் என்பதே மோக்ஷமென்றும் கூறப்படும் - என்று கூறப்பட்டது. இதில் கூறப்பட்டதான ஸாயுஜ்யம் என்பது பரமபதத்திற்கு செல்லும் ஒருவன், பகவாணைப் போன்றே ஆனந்தத்துடன் உள்ளான் என்னும் நிலையாகும்.

கைவல்யம் நித்யமானதும் அல்ல, மோக்ஷமும் அல்ல

மூலம் – கேவல ஆத்ம அநுபவம் நித்யமன்று என்னுமிடமும், ஸாஷாந் மோக்ஷமன்று என்னுமிடமும் “சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ச்ருதா: | தேஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: || அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் | யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா: || ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக்” என்கிற வசந்தாலே ஸித்தம். “முச்யேதார்த்தஸ்ததா ரோகாத் ச்ருத்வேமாமாதித: கதாம் | ஜிஜ்ஞாஸுர்லபதே பக்திம் பக்தோ பக்தகதிம் லபேத் ||” என்கையாலே ஸ்ரீகீதையில் “ஜிஜ்ஞாஸு” என்கிற ஆத்மநிஷ்டனும் க்ரமேண ஜ்ஞாநியாமென்று உக்தமாயிற்று. “மன்னுறில்” என்று பகவதநுபவத்தை நித்யம் என்கையாலும், இதுக்கு வ்யவச்சேத்யமாகச் சொல்லும் ஆத்ம மாத்ராநுபவம் நித்யமன்று என்னுமிடம் வ்யஞ்ஜிதம். இதுக்கு “இறுதி கூடா” இத்யாதிகளில் நாசமில்லை என்கிற பாசுரமும் சாதுர்பாஸ்யாதி கர்மபல விசேஷங்களில் அக்ஷய்யத்வோக்தி போலே “எணையூழி” என்கிற அதிசிரகால ஸ்தாயித்வ அபிப்ராயம். “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரிணாம்” என்று இவ் ஆத்மாநுபவ ஸ்தாநவிசேஷமும் சொல்லப்பட்டது. இஸ் ஸ்தாந விசேஷம் பரமபதமன்று என்னுமிடம் இப் ப்ரகரணந் தன்னிலே “ஏகாந்திந: ஸ்தா ப்ரஹ்ம த்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரிய:” என்று பகவத் ப்ராப்தி காமனான பரமைகாந்திக்கு ஸூரித்ருச்யமான ஸ்தாநாந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் – ஆத்ம அநுபவம் மட்டுமே என்பதான கைவல்யமானது நித்யமானதும் அல்ல மற்றும் மோக்ஷமும் அல்ல என்பதை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் - சதுர்விதா மம ஜநா பக்தா ஏவ ஹி தே ஸ்ம்ருதா: ஏஷாமேகாந்திந: ச்ரேஷ்டா: தே சைவாநந்யதேவதா: அஹமேவ கதிஸ்தேஷாம் நிராசீ: கர்மகாரிணாம் யே து சிஷ்டாத்ரயோ பக்தா: பலகாம ஹி தே மதா: ஸர்வே ச்யவநதர்மாண: ப்ரதிபுத்தஸ்து மோக்ஷபாக் – என்னுடைய பக்தர்கள் நான்கு வகை ஆவர்; அவர்களில் என்னைத் தவிர மற்ற தேவதைகளை நாடாமல் உள்ளவர்களே சிறந்தவர்கள்; அவர்கள் தங்களுடைய கர்மங்களை எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் செய்கின்றனர்; என்னை அடைவதையே தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளனர்; மற்ற மூவரும் உலகவிஷயங்களைப் பலனாக எதிர்பார்ப்பதால், நமுவ வாய்ப்புள்ளது; என்னை மட்டுமே வணங்கியபடி உள்ள புத்திமான் மோக்ஷம் பெறுகிறான் – என்னும் வாக்கியத்தால் அறியலாம். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் (348-81) - முச்யேதார்த்தஸ்ததா ரோகாத் ச்ருத்வேமாமாதித: கதாம் ஜிஜ்ஞாஸுர்லபதே பக்திம் பக்தோ பக்தகதிம் லபேத் – தொடக்கம் முதல் இதனைக்

கேட்பதால், செல்வத்தை இழந்த ஒருவன், அந்தத் துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவான்; ஆத்ம அனுபவத்தை விரும்புவன் பக்தியை அடைகிறான்; பக்தியோகத்தில் உள்ளவன் மோசடி அடைகிறான் - என்று கூறுவதால், கீதையில் (7-16) - ஜிஜ்ஞாஸு - என்று கூறப்படும் ஆத்மநிஷ்டனும் நாளடைவில் ஞானியாகிறான் என்பது கூறப்பட்டதாகிறது. திருவாய்மொழி (1-2-5) - மன்னுறில் - என்னும் பாசுரத்தால் பகவத் அனுபவத்தை நித்யமானது என்று கூறுவதாலும், இது ஏற்படுவதற்குத் தடுக்கப்படவேண்டியதாகக் கூறப்படும் “ஆத்மாவை மட்டுமே அனுபவித்தல்” என்பது நித்யமானது அல்ல என்று கூறுவதாலும் இக்கருத்து உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும் இதற்கு திருவாய்மொழி (6-9-10) - இறுதிகூடா - என்பது போன்ற பாசுரங்களில் ஆத்ம அனுபவத்திற்கு அழிவில்லை என்ற கருத்தானது, சாதுர்மாஸ்யம் என்பது போன்றதான கர்ம பலன்களுக்கு அழிவில்லை என்று கூறப்பட்டது போன்று, அவைகள் திருவாய்மொழி (6-9-10) - எனையூழி - என்பதற்கு ஏற்ப நீண்டகாலங்கள் அழியாதவையாக உள்ளன என்றே ஆகிறது (நித்யமானது அல்ல). ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-38) - யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தோஷ காரினாம் - யோகிகளுக்கு “அம்ருதம்” எனப்படும் இடமே ஆத்ம அனுபவத்தில் ஈடுபட்டு மகிழ்வதற்கு ஏற்றதாக உள்ளது - என்பதன் மூலம், இத்தகைய ஆத்ம அனுபவம் கிட்டுகின்ற இடம் குறித்துக் கூறப்பட்டது. ஆனால் இத்தகைய இடமானது பரமபதம் அல்ல என்பதை, இதே பகுதியில் உள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-6-39) - ஏகாந்திந: ஸ்தா ப்ரஹ்ம த்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய: - ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ள யோகிகள் அடையும் இடமானது, நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள பரமபதம் ஆகும் - என்னும் வாக்கியம் மூலம், பகவானை அடைதல் என்பதை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ள பரமைகாந்திக்கு, நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ள இடமே ஏற்ற இடம் என்று கூறப்படுவதால் அறியலாம்.

ஜீவாத்மாவை மட்டுமே உபாஸிப்பவனுக்கு மோசடி இல்லை

மூலம் - பஞ்சாக்நி வித்யாதிகளிற் சொன்ன ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்ம அநுஸந்தாநம் பண்ணுவார்க்கு பாஷ்யாதிகளிலே அர்ச்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப் பஞ்சாக்நி வித்யா நிஷ்டர்க்கு ஆத்ம மாத்ர அநுபவ

ரூபமான அவாந்தர பலம் வந்தாலும், மதுவித்யா ந்யாயத்தாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி பர்யந்தமாய்விடும். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாயாதல் ப்ரக்ருதி வியுத்தமாயாதல் இருக்கும் ஆத்ம வஸ்துவை, ஸ்வரூபேணவாதல் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியாலேயாதல் பண்ணும் அநுஸந்தாநங்கள் நாலுக்கும் நாமாதி உபாஸநங்களுக்குப் போலே, அர்ச்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியுமில்லை என்னுமிடத்தை, “அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதீதி பாதராயண உபயதா ச தோஷாத் தத் க்ரதுச்ச” என்கிற ஸுத்ரத்திலே அருளிச்செய்தார். “ச்ருதோபநிஷுத்த கத்ய பிதாநாச்ச” என்கிற ஸுத்ரத்திலும் ஒரு வித்யா விசேஷத்தில் உபாஸ்யன் பரமாத்மா என்கைக்கு அர்ச்சிராதிகதி சொன்னதை ஹேதுவாகக் கொண்டு ஸாதிக் கையாலே, ஜீவ மாத்ர உபாஸகனுக்கு அர்ச்சிராதிகதியில்லை என்னுமிடம் ஸித்தமாயிற்று. ஆகையால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில்லாதார்க்கு இச் ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற “ஸர்வ பாப” நிவ்ருத்தியில்லை. ஸர்வ பாப நிவ்ருத்தியுடையார்க்கு ப்ரஹ்மாநுபவ ஸங்கோசமில்லை.

விளக்கம் - பஞ்சாக்னி வித்யைகளில் கூறப்பட்டதாகிய “தங்களுடைய ஆத்மாவின் அந்தராத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது” என்று தங்கள் ஆத்மாவை எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவர்களுடைய உயிர் பிரிந்த பின்னர், அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்லுதல் மற்றும் ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் ஆகியவை உள்ளதாக ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம் முதலானவற்றில் கூறப்பட்டது. ஆகவே பஞ்சாக்னி வித்யையில் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவர்கள் தங்களுடைய ஆத்மாவை மட்டுமே அனுபவித்தபடி இருத்தல் என்பதன் விளைவாக நடுவில் சிறிதளவு உண்டாகக்கூடிய பலன்கள் ஏற்பட்டாலும், மதுவித்யை ந்யாயம் (மதுவித்யையின்போது சிறிது காலம் வஸுவாக இருத்தல்) காரணமாக, அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பது உறுதியாகக் கைகூடும். ஒரு சிலர், ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளது என்றோ அல்லது ப்ரக்ருதியிடமிருந்து விடுபட்டுள்ளது என்றோ உள்ளதான தங்களுடைய ஆத்மாவை, அதன் ஸ்வரூபத்தையோ அல்லது அதனையே ப்ரஹ்மம் என்றோ எண்ணியபடி இருக்கக்கூடும். இத்தகைய நான்குவிதமான உபாஸனங்கள், பெயர் முதலானவற்றை உபாஸனம் செய்வதன் மூலம் அர்ச்சிராதிகதியும் ப்ரஹ்மத்தை அடைதலும் எவ்விதம் நிகழாதோ, அதனைப் போன்றே செய்யவல்லவை ஆகும். இதனை ப்ரஹ்மஸுத்ரம் (4-3-14) - அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதி இதி பாதராயண: உபயதா ச தோஷாத் தத் க்ரது: ச - ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான சித் மற்றும் அசித்துக்களை பேறாகக்

கொண்டு உபாஸிக்காதவர்கள் தவிர உள்ள மற்றவர்களையே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். இவ்விதம் கூறாமல் உள்ள மற்ற இரண்டு வாதங்களிலும் தோஷங்கள் உள்ளன. இதனையே தத்க்ரது ந்யாயம் கூறுகிறது - என்பதில் அருளிச்செய்தார். மேலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-2-17) - ச்ருத உபநிஷத்க கத்யபிதாநாத் ச - பரமாத்மாவைக் குறித்து உண்மை அறிவு உள்ளவன், எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்று அர்ச்சிராதிகதியைக் கூறுவதால், கண்ணில் உள்ளவன் பரமபுருஷனே ஆவான் - என்று மற்றொரு வித்யை விஷயத்தில், “உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவன் பரமாத்மாவே ஆவான்” என்பதை அங்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் குறித்துக் கூறுவதன் காரணமாக உரைப்பதால், ஜீவாத்மாவை மட்டுமே உபாஸிப்பவனுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கம் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அடையாதவர்களுக்கு, கீதை (18-66) - ஸர்வ பாப - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் - என்பதான பாபங்கள் விலகுதல் இல்லை. ஆனால் பாபங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விலகப்பெற்றவர்களுக்கு, ப்ரஹ்ம அனுபவத்தில் சுருக்கம் ஏற்படுவதில்லை.

மூலம் - இப்படி இங்கு ஸர்வ பாப நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே கேவல ஆத்ம அநுபவத்துக்குக் காரணமாய் பரிபூர்ண ப்ரஹ்ம அநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மவிசேஷமும் கழிகையாலே “மாமேவைஷ்யஸி” என்று கீழ் ச்லோகத்திற் சொன்ன அர்த்தம் இங்கும் ஸித்தமாயிற்று. “மாமேவைஷ்யஸி” என்கிற ப்ராப்தியாவது பரிபூர்ணாநுபவம். இப் பரிபூர்ண அநுபவ ஸித்திக்காக அர்ச்சிராதிகதியும் தேசவிசேஷ ப்ராப்தியுமுண்டாகிறது. இக் க்ரமத்திலே இவ் அநுபவம் கொடுப்பதாக ஸ்வதந்த்ரன் அநாதியாக நியமித்து வைத்தான் என்னுமிடம் இக் கதி விசேஷாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களாலே ஸித்தம்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக இங்கு அனைத்து பாபங்களும் நீங்குதல் குறித்துக் கூறப்படுவதால், ஆத்மாவை மட்டுமே அநுபவித்தல் என்பதற்குக் காரணமாகவும், முழுமையான ப்ரஹ்ம அநுபவம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக உள்ளதாகவும் இருப்பதான கர்மங்கள் அனைத்தும் கழிவதால், கீதை (18-65) - மாமேவைஷ்யஸி - இதனையே உண்மை என்று உனக்கு நான் உறுதியாகக் கூறுகிறேன் - என்னும் கருத்து இந்த ச்லோகத்திலும் வெளிப்படுகிறது. கீதை (18-65) - மாமேவைஷ்யஸி - என்னும் நிலையை அடைதல் என்பது முழுமையான ப்ரஹ்ம அநுபவம் ஆகும். இத்தகைய “முழுமையான

ப்ரஹ்ம அனுபவம்” கிட்டுவதற்காகவே அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மற்றும் பரமபதத்தை அடைதல் ஆகிய இரண்டும் ஏற்படுகிறது. “இப்படிப்பட்ட வரிசையில் இத்தகைய ப்ரஹ்ம அனுபவத்தை அளிக்கவேண்டும் என்பதாகவே ஸர்வேச்வரன் நியமனம் செய்துள்ளான்” என்பதை, இத்தகைய அர்ச்சிராதி மார்க்கம் மற்றும் பரமபதம் ஆகியவற்றைக் குறித்துக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களால் அறியலாம்.

முக்தி நிலையில் உண்டாகும் ஞான மலர்ச்சியின் மேன்மை

மூலம் – இக் கதிவிசேஷத்துக்கு முன்பு சாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிகிறபோதும் யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறபோதும் விபவ லோகாதிகளில் ப்ராபிக்கும்போதும் பிறக்கும் ப்ரகாசம் ஸக்ருதாதீநமாய்க் கரணாயத்தமாய் வருகிறதாகையாலே பரிமிதமுமாய் விச்சேதவத்துமாய் இருக்கும். முக்ததசையில் பிறக்கிற ப்ரகாசம், ஸங்கோச விச்சேதங்களுக்குக் காரணம் ஒன்றும் இல்லாமையாலே பரிபூர்ண விஷயமுமாய்ப் புநர்விச்சேத ரஹிதமுமாய் இருக்கும். இவ் அநுபவ பரீவாஹமாய் “க்ரியதாமிதி மாம் வத” என்கிறபடியே சேஷி உகந்த பரிபூர்ண கைங்கர்யம் வருகிறது. “பாரமார்த்திக” என்கிற கத்ய வாக்யத்திற்சொன்ன பலபர்வ பரம்பரையெல்லாம் இங்கே யதா ப்ரமாணம் விவக்ஷிக்கப்படுகின்றன.

விளக்கம் – அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ஒருவன் செல்வதற்கு முன்பாக, அவன் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து அறிகிறான், தனது யோகத்தால் ப்ரஹ்மத்தை நேரடியாகவே உணர்கிறான், விபவ லோகங்களில் சஞ்சரிக்கிறான். இவற்றின் விளைவாக அவனுக்கு ஏற்படுகின்ற ப்ரகாசமானது, அந்தச் செயல்கள் காரணமாகவே உள்ளதாகவும், அவனுடைய ஞானேந்த்ரியங்களை நம்பி உள்ளதாகவும் இருப்பதால், அந்த ப்ரகாசமானது அளவுடன் கூடியதாகவும், எளிதில் மாறுவதாகவும் இருக்கும். ஆனால், முக்தி அடைந்த நிலையில் கிட்டும் ப்ரகாசம் என்பது, சுருக்கம் மற்றும் மலர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கு இடம் இல்லை என்பதால், பரிபூர்ணமாகவும் முழுமையானதாகவும் மாற்றங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் இருக்கும். இத்தகைய அனுபவமானது அளவற்று உள்ளபோது, இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (15-7) - க்ரியதாமிதி மாம் வத – லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், “இதனைச் செய் என்று எனக்கு நீ கூறுவாயாக” – என்று

கூறுவதற்கு ஏற்ப எஜமானனுக்கு மகிழ்வு ஏற்படும்விதமாக உள்ள பர்பூர்ணமான கைங்கர்யம் உண்டாகிறது. சரணாகதி கத்யத்தில், “பாரமார்த்திக” என்று தொடங்கி கூறப்படும் பலன்களின் தொடர்ச்சி அனைத்தும், இங்கு தகுந்த ப்ரமாணம் மூலம் கூறப்படுவதாகவே உள்ளன.

“மா சுச:” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – இனிமேல் “மா சுச:” என்கிற இத்தாலே கீழருளிச்செய்த அர்த்தத்தில் தீர்வு ப்ரகாசிதமாகிறது.

விளக்கம் – அடுத்து “மா சுச:” என்பதன் மூலம், இதுவரை கூறப்பட்டவற்றுடைய முடிவு வெளிப்படுகிறது.

“மா சுச:” என்பது விதிமுறை அல்ல

மூலம் – சிலர் “மா சுச:” என்கிறவிது விதியாகையாலே ப்ரபந்நான பின்பு சோகிக்கை வித்யதிலங்கனமாய் இவனை உபாயபூதனான சரண்யன் நெகிழ்ந்து தன் கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாகையாகிற ப்ரத்யவாயமுண்டாம் என்று சொன்னவிடம் புத்தியூர்வ உத்தராகத்தையும் “ஸர்வ பாபேப்ய:” என்கிறவிடத்திலே கூட்டித் தாங்களே பண்ணின வ்யாக்யானத்துக்கும், “ப்ரபந்நனை சரண்யன் ஒருபடியாலும் கைவிடான்” என்கிற வாக்கியங்களுக்கும் விருத்தமாம். ஆகையால் இவ்வுபாயத்தில் இழியுமவனுக்கு சோக ஹேதுக்களெல்லாம் கழிகையாலே சோகிக்க வேண்டா என்னுமிடத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு விச்வாஸத்தை த்ருடகரிக்கையிலே தாத்தப்ர்யம்.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் “மா சுச: - வருத்தம் அடையாதே” என்பது, தவிர்க்கப்பட வேண்டிய செயலை விதிப்பதாகும் என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்தின்படி, “ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஒருவன் எந்த விஷயத்திற்கும் வருத்தம் அடைதல் கூடாது. அவ்வாறு வருந்துதல் என்பது ப்ரபத்தி விதிமுறைக்கு விரோதமாக உள்ளதால், உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தை மாற்றிக் கொள்கிறான். இதன்

காரணமாக வருத்தம் அடைந்த ப்ரப்பந்நன் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளட்டும் என்று கைவிடுகிறான்”, என்பதாகும். இந்தக் கருத்தானது, “தன்னைச சரணம் புகுந்தவர்களை ஸர்வேச்வரன் ஒருநாளும் கைவிடமாட்டான்” என்று கூறுகின்ற ப்ரமாணங்கள் அனைத்திற்கும் முரணானது ஆகும். ஆகவே, “மா சுச:” என்பது, இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட ஒருவனுக்கு, துக்கம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள அனைத்தும் விலகுவதால் அவன் சோகம் அடையவேண்டாம் என்று உரைத்து, அவனுடைய நம்பிக்கை உறுதியாக்குவதில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டதாகும்.

பந்து நாச ஆதய: பூர்வம் பஹவ: சோக ஹேதவ:

தத் தத் ஸமுசிதை: ஸம்யக் உபதேசை: அபோதிதா:

பொருள் – உறவினர்கள் அழிதல் முதலான பலவிதங்களில் உள்ளதான துக்கத்திற்கான காரணங்கள் அனைத்தும் முன்பு அந்தந்த துக்கத்தை நீக்கக்கூடிய உபதேசங்களால் நேர்த்தியாக விலக்கப்பட்டன.

ஸுதுஷ்கரத்வாத் தர்மணாம் அபாரத்வாத் விரோதிநாம்

ஸித்த: பல விளம்பவாத் ச சோக: அத்ய விநிவார்யதே

பொருள் – கர்மயோகம் போன்ற தர்மங்களால் செய்ய இயலாதபடி உள்ளதாலும், பேற்றினை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள எல்லையற்ற பாபங்களாலும், பலனைப் பெறுவதில் ஏற்படும் காலதாமதத்தாலும் நேர்கின்ற அனைத்து துக்கங்களும் இந்த உபதேசம் மூலம் விலக்கப்பட்டன.

மூலம் - “அபிமத பலத்துக்கு துஷ்கர ஸாதநமுமன்றிக்கே ஸர்வ விரோதி நிவர்த்தந கூடிமுமாய்ப் பல விளம்பமுமின்றிக்கேயிருக்கிற இவ்வுபாய விசேஷம் உபதிஷ்டமான பின்பு உபாய தெளஷ்கர்யாதிகளடியாக உனக்கு சோகிக்கப் ப்ராப்தியில்லை. இவ்வுபாயம் அநுஷ்டித்தால் உன் கார்யம் எனக்கு பரமாய் நானே பலியுமாய் உன்னை ரக்ஷியாதபோது எனக்கு அவத்யமாம்படியிருக்கும் தசையிலும் தநாதி துல்யனான உனக்கு சோகிக்கப் ப்ராப்தியுண்டோ” என்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம் – இங்கு ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளமானது, “சேதநனாகிய உனக்கு விருப்பமான பலனைப் பெறுவதற்காக நீ செய்யவேண்டிய கடினமான உபாயமாக இல்லாமலும், மிகவும் எளிதாக இருப்பதும், அனைத்து தடைகளையும் நீக்கவல்லதும், காலம் தாழ்ந்து பலன் அளிக்காமல் உடனே பலன் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய ப்ரபத்தி என்னும் இந்த உபாயம், என்னால் உனக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்ட பின்னர் நீ சோகம் கொள்வதற்கு அவசியமே இல்லை. இந்த உபாயத்தை நீ கைக்கொண்ட பின்னர் உனக்கான பலனை அளித்தல் என்பது என்னுடைய பொறுப்பாகிறது. அத்தகைய பலனை அடைவதும் நானே ஆகிறேன். உன்னைக் காக்கவில்லையென்றால் எனக்குக் கேடு உண்டாகும் என்றுள்ளபோது, என்னால் காப்பாற்றப்படும் செல்வத்தின் இடத்தில் உள்ள உனக்குத் துக்கம் கொள்ளும் நிலை உள்ளதோ?”, என்பதே ஆகும்.

மூலம் –இங்கு கழிக்கிற சோகம் யதாவஸ்தித ஆத்மோபதேசாதிகளாலே கழிந்த பந்து வதாதி நிமித்தமான பழைய சோகமன்று; ப்ரகரண அநுகுணமான சோகாந்தரம். எங்ஙனையென்னில், “தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய அஸூரீ மதா” என்று பிரித்துச் சொன்னவாறே, “நாம் ஆஸூர ப்ரக்ருதிகளாகில் செய்வது என்?” என்று சோகித்த அர்ஜுநனைப் பற்ற “மா சுச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாத: அஸி பாண்டவ” என்றாற்போலே இங்கு சீரிய பலத்தில் தீவ்ரஸங்கம் நடவா நிற்க, சிரகால ஸேவ்யமாய் அந்தராய பஹுலமாய் அத்யந்தாவஹிதர்க்கும் க்ருச்ச்ர ஸாத்யமான உபாயத்தையும் தன் அளவையும் கண்டு, ‘நமக்கு இவ் உபாயம் தலைக்கட்டி எங்கே இப் பல ஸித்தி உண்டாகப் போகிறது?’ என்று சோகித்த அர்ஜுநனுக்குக் க்ஷணகால ஸாத்யமாய், ஸர்வ அந்தராய ரஹிதமாய் ஸுகரமான உபாயத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து, அம்முகத்தாலே பல ஸித்தியில் நிர்பரனுமாய் நிஸ்ஸம்சயனுமாம்படி பண்ணி, “மா சுச:” என்று சொன்னால் இது உபாயாந்தர தெளஷ்கர்யாதிகளடியாகப் பிறந்த சோகத்தைக் கழிக்கிறதாமித்தனையிறே.

விளக்கம் – இங்குள்ள “மா சுச:” என்பதன் மூலம் விலக்கப்படுகிற துக்கமானது, யுத்தம் தொடங்கியபோது தனது உறவினர்களை எப்படிக் கொல்வது என்று எழுந்ததும், ஆத்மா குறித்த உபதேசங்களால் விலகியதும் ஆகிய “உறவினர்கள் குறித்த சோகம்” அல்ல. இந்தப் பகுதியில் கூறப்படும் விஷயத்தைக் குறித்த துக்கமே இங்கு உரைக்கப்படுகிறது. எப்படி? கீதையில் (16-5) - தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய அஸூரீ மதா –

தேவர்களைப் போன்ற தன்மைகள் மோக்ஷத்திற்கும், அஸுரர்களைப் போன்ற தன்மைகள் பந்தத்திற்கும் கொண்டு செல்லும் – என்று பகவான் பிரித்து உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட அர்ஜுனன், “நான் அஸுரத் தன்மைகள் கொண்டவனாக இருந்தால் என்ன செய்வது?”, என்று எண்ணி சோகம் கொண்டான். இதனை உணர்ந்த பகவான், “மா சச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாத: அஸி பாண்டவ – பாண்டவனே! நீ தேவர்களைப் போன்ற தன்மைகள் அடையவே பிறந்தாய். ஆகவே வருந்தாதே” என்றான். இதனைப் போன்றே மோக்ஷம் அடைவதில் விருப்பம் கொண்டவனாக நின்ற அர்ஜுனன், இங்கு பகவான் உபதேசம் செய்த உபாயத்தை நீண்டகாலம் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், அதற்கும் பல தடைகள் உண்டாகும் என்றும், மிகவும் கவனத்துடன் உள்ளவர்களுக்கும் கூடக் கடினமாக இருப்பதாகும் என்றும், மிகவும் சிரமத்துடன் செய்யவேண்டியதான இந்த உபாயத்தைக் குறித்து சோகம் கொண்டான். அந்த உபாயத்தில் உள்ள சிரமத்தையும், தனது தகுதியையும் குறித்துச் சிந்தித்து, “எனக்கு இந்த உபாயம் கைகூடி, எவ்விதம் பலனை அளிக்க இயலும்?”, என்று எண்ணி சோகம் அடைந்தான். அப்போது பகவான் ஒரு நொடிப்பொழுதில் செய்யக்கூடியதும், எந்தவிதமான தடையும் இல்லாததும், மிகவும் எளிதானதும் ஆகிய மற்றொரு உபாயத்தைக் காண்பித்துக் கொடுத்தான். இதன் மூலமாக அர்ஜுனன் மோக்ஷ உபாயத்தைக் குறித்து பாரம் அற்றவனாகவும், சந்தேகம் அற்றவனாகவும் ஆகும்படிச் செய்து, “மா சச: - வருத்தம் கொள்ளாதே” என்றான். ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட சொற்களானவை முதலில் கூறப்பட்ட மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதில் ஏற்படக்கூடிய துக்கத்தை விலக்குவதாகவே உள்ளது என்று கருத்து.

மூலம் - இப் பகவத்கீதையில் முற்பட ப்ரக்ருதி ஆத்ம விவேகத்தை உண்டாக்கிப் பின்பு பரம்பரயா மோக்ஷகாரணங்களான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநமாக வேதாந்த விஹிதமான பக்தியோகத்தையும் ஸபரிகரமாக உபதேசித்து, “இதி தே ஜ்ஞாநமுகாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா விம்ருச்யைதசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு” என்று அருளிச்செய்தவாறே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் உருவத்தைக் கண்டருளியிருக்கச்செய்தே கடுக லக்ஷபாயத்தை அருளிச்செய்யாதே, “பரீக்ஷாம் ச ஜகந்நாத: கரோத்யத்ருட சேதஸாம்” என்கிற கட்டளையைக் கண்டருளி நாம் “இன்னது உனக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநமான பரிமஹிதம்; இத்தைப் ப்ரதாநமாகக் கணிசித்து இதுக்கு அநுரூபமாக வர்த்தி” என்று நிகமியாதே, “ஏஷ மந்தா விதர்பாணாம் ஏஷ கச்சதி கோஸலாந்” என்னுமாப்போல

உபேக்ஷகத்வ சங்கை பண்ணலாம்படி “யதேச்சஸி ததா குரு” என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினோமென்று இது வ்யாஜமாக சோகித்தானென்று பாவித்து, இன்னுமொரு நிலை ப்ரதாநமான பக்தியோகத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உபதேசித்த பக்தியோகந்தன்னையே “ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய:” என்று தொடங்கி இரண்டு ச்லோகத்தாலே அத்யாதரம் தோற்ற ஸப்ரத்யபிஜ்ஞமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்து நிகமிக்க, அவ்வளவிலும் இவன் சோகம் இரட்டித்துத் தோற்றினபடியைக் கண்டருளின ஸாரதிருபனான ஸர்வேச்வரன், “இனி இவன் அதிலகுவான மோக்ஷோபாயத்தை உபதேசிக்கைக்குப் பூர்ணபாத்ரமானான்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்யப்போகிற சீரிய லக்ஷபாயத்துக்குப் ப்ரசம்ஸாரூபமாக ஒரு காலக்ஷேபம் பண்ணாதே, கடுக ஸகல பல ஸாதநமான ஸ்வவிஷய சரணாகதியை உபதேசித்து இவனுடைய மநோரதத்துக்கும் ஸாரதியாய் ஸர்வசோகத்தையும் கழிக்கிறானாகையாலே இங்கு நிவாரிக்கிற சோகம் பழைய சோகங்களில் வேறுபட்டது என்னுமிடம் ப்ரகரண பரமர்சத்தாலே ஸுவ்யக்தம்.

விளக்கம் – ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் முதலில் ப்ரக்ருதி மற்றும் ஆத்மா ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குகிறான். அதன் பின்னர் மோக்ஷத்திற்கு மறைமுகமான காரணங்களாக உள்ள கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகியவை குறித்து உரைக்கிறான். அதன் பின்னர் மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான காரணமாக வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்டதான பக்தியோகத்தை, அதன் அங்கங்களுடன் உபதேசிக்கிறான். அதனைத் தொடர்ந்து கீதை (18-63) - இதி தே ஜ்ஞாநமுகாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா விம்ருச்யைதசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு - இப்படியாக ரஹஸ்யங்களில் மிகவும் ரஹஸ்யமான ஞானம் என்னால் உனக்குக் கூறப்பட்டது. நீ இவை அனைத்தையும் ஆராய்ந்து நோக்கி, எவ்விதம் விரும்புகிறாயோ அவ்விதம் செய்வாயாக - என்றான். அப்போது அர்ஜுனனுடைய முகத்தில் ஒரு வாட்டத்தை க்ருஷ்ணன் கண்டான். ஆனாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (74-89) - பரீக்ஷாம் ச ஜகந்நாத: கரோத்யத்ருட சேதஸாம் - மிகவும் பலவீனமான மனம் கொண்டவர்களுடைய செல்வங்களைப் பறித்து, அந்த நிலையிலும் அவர்கள் தன்னைக் கைவிடாமல் உள்ளனரா என்று சோதிக்கிறான் - என்னும் விதிக்கு ஏற்ப, அர்ஜுனனுக்கு க்ருஷ்ணன் சட்டென்று மிகவும் எளிதான உபாயத்தை அருளிச்செய்யவில்லை. ஆகவே பகவான் அர்ஜுனனிடம், “இதுவே உனக்கு மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடிய நேரடியான உபாயம் ஆகும். இதுவே உனக்கு ஏற்றதாகும். இதனையே முதன்மையாகக் கொண்டு, இதனைப் பின்பற்றி

நடப்பாயாக” என்று கூறி முடிக்கவில்லை; மாறாக, மஹாபாரதம் வனபர்வம் (50-48) - ஏஷ மந்தா விதர்பாணாம் ஏஷ கச்சதி கோஸலாந் - (நளன் தமயந்தியிடம்) இது விதர்ப்ப நாடு செல்லும் பாதை, இது கோஸல நாடு செல்லும் பாதை - என்று கூறப்பட்டது போன்று, அர்ஜுனனுடைய நன்மையில் பிடிப்பு இல்லாதவனாக உள்ளானோ என்ற ஐயம் ஏற்படும்விதமாக, “யதேச்சஸி ததா குரு - எவ்விதம் விரும்புகிறாயோ அவ்விதம் செய்வாயாக” என உரைத்து முடித்தான். இவ்விதம் அர்ஜுனனிடம் பிடிப்பு இல்லாதபடி நடந்ததால் அர்ஜுனனுக்கு சோகம் ஏற்பட்டது என்று க்ருஷ்ணன் அனைவரையும் எண்ண வைத்து, இதனையே ஒரு லீலையாகக் கொண்டு, மீண்டும் ஒருமுறை மோசடி உபாயமாக உள்ள பக்தியோகத்தை உபதேசிக்கிறான். ஆகவே க்ருஷ்ணன் கீதை (18-64) - ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: - உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தை நான் மீண்டும் கூறுகிறேன் - என்று தொடங்கி, அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களில், தான் முன்பு செய்த உபதேசமானது அர்ஜுனனுக்கு மீண்டும் நினைவுக்கு வரும்விதமான, மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் உறுதியுடன் உபதேசம் செய்து முடிக்கிறான். அப்போது அர்ஜுனனுடைய முகத்தில் இருந்த சோகமானது முன்பைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமானதை, தேர் ஓட்டியாக வந்த ஸர்வேச்வரன் கண்டான். ஆகவே அவன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இப்போதுதான் இவன் மிகவும் எளிதான மோசடி உபாயத்தைக் குறித்த உபதேசத்தைக் கேட்கும் முழுத் தகுதியையும் பெற்றவன் ஆனான்”, என்று தீர்மானித்தான். ஆகவே, அத்தகைய மோசடி உபாயத்தைக் குறித்து புகழ்வதான சொற்களைக் கூறிக்கொண்டிருக்காமல், சற்றும் தாமதம் செய்யாமல், அனைத்துவிதமான பலன்களையும் அளிக்கவல்லதான தன்னைக் குறித்த சரணாகதியை உபதேசித்தான். இப்படியாக அர்ஜுனனுடைய மனம் என்னும் தேரையும் செலுத்துகின்ற சாரதியாக நின்று, அவனுடைய அனைத்து சோகங்களையும் போக்கினான். ஆகவே இங்கு விலக்கப்பட்ட சோகம் என்பது, முன்பு தனது உறவினர்களை இழப்போமோ என்னும் எண்ணத்தால் எழுந்த சோகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை இந்தப் பகுதியில் உள்ள விஷயங்கள் மூலமாகத் தெளிவாக அறியலாம்.

மூலம் - உபாயாந்தர ரஹிதனானவனைக் குறித்து “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விதித்த கட்டளையிலே அசக்தனானவன் சக்தன் கையிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலும் ஸ்வதந்தர காருணிக சேஷி பரஸ்வீகாரம் பண்ணுகையாலும் இப் ப்ரபந்நனுக்கு இச் ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலே நிர்பரத்வமும், ஸர்வசக்தியாய்

ஸ்வீக்ருதபரனாம் ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் ஸத்யவாதியான சேஷி “அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அருளிச்செய்கையாலே ந்யஸ்தபரனான இவனுக்கு இனி ஆகாமி நரகாதி ப்ரத்யவாய சங்கா ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே நிர்ப்யத்வமும், இச் ச்லோகம் “செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மை பெருவார்த்தை”யாகையாலே நிஸ்ஸம்சயத்வமும் பலிதம். ஆகையால் இங்கு உபாய விசேஷ அநுஷ்டானங்கள் வந்தால் உபாய அநுபந்தியாயும் வரும் சோகத்தில் ப்ராப்தியில்லை என்கிறது.

விளக்கம் – மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்ட ஒருவனிடம் பகவான் கீதையில் (18-66) – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ – என்னிடம் மட்டுமே சரணம் அடைவாயாக – என்று கூறினான்; ஆகவே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் எந்தவிதமான முயற்சியில் ஈடுபடவும் சக்தி அற்ற அந்த ஒருவன், அப்படிப்பட்ட சக்தி கொண்ட பகவானிடம் தனது பாரத்தை ஒப்படைக்கிறான். இதனைத் தொடர்ந்து சுதந்திரமானவனும், மிகுந்த கருணை கொண்டவனும், எஜமானனும் ஆகிய பகவான், அந்த மனிதனைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஏற்கிறான். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தின் முதல் பாதி மூலமாக, தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்புகள் அனைத்திலிருந்தும் அந்த மனிதன் விடுதலை அடைகிறான் என்றாகிறது. அனைத்துவிதமான சக்திகளையும் கொண்டவனும், தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்தவர்கள் விஷயத்தில் உண்மையாக நடப்பவனும், எஜமானனும் ஆகிய பகவான், கீதையில் (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் நான் உன்னை விடுவிப்பேன் – என்று அருளிச்செய்கிறான். இதன் விளைவாகத் தன்னுடைய பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்த அந்த மனிதனுக்கு இனி வரும் காலத்தில் “நரகம் முதலான துன்பங்கள் உண்டாக்குமோ” என்னும் ஐயம் இல்லாத காரணத்தால், அவனுக்கு பயம் இன்மை உண்டாகிறது. மேலும் கீதையின் இந்த சரம ச்லோகமானது நாச்சியார் திருமொழி (11-10) - செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மை பெருவார்த்தை – என்பதற்கு ஏற்ப திருவரங்கன் அருளிச்செய்த காரணத்தால், இதில் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் எந்தவிதமான ஐயமும் அவசியம் இல்லை. ஆகவே இத்தகைய உபாயம் குறித்து உபதேசிக்கப்பெற்ற ஒருவன், இதனைக் கைக்கொண்டால், அவன் இந்த உபாயத்தைக் குறித்து சோகம் அடையமாட்டான் என்று கருத்து.

அச்சம் கொண்டவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி என்பதன் கருத்து

மூலம் – இத்தாலே சோக விசேஷ ஆவிஷ்டன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி என்று தோற்றாநிற்க “அஹம் பீத: அஸ்மி” என்றும், “பாவீ தழுவென மொழிவதற்கு அஞ்சி நம்பனே வந்து உன் திருவடியடைந்தேன்” என்றும் பீதனானவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி என்று சொல்லுகிறபடி என்? என்னில், கீழ் அபிமதம் ஸித்தியாதே நின்ற நிலையைப் பார்த்து சோகமும் மேல் அபிமதத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான ப்ரபல விரோதிகளைப் பார்த்து பயமும் நடையாடுகிறதாகையாலே முமுக்ஷுவுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலும் இஷ்ட ப்ராப்தியிலும் ஒன்றைச் சொல்ல இரண்டும் வருமாப் போலே, அதிகாரத்திலும் பய சோகங்களில் ஒன்றைச் சொல்ல இரண்டும் ஸித்திக்கும். அத்யந்த அகிஞ்சநனுக்கு இப் பய சோகங்கள் இரண்டும் விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால் இங்கு அதிசயித சோக ஆவிஷ்டனான அதிகாரி விசேஷத்துக்கு அநுகுணமான உபாய விசேஷத்தைக் காட்டி இவனை நிஸ்ஸம்சயனுமாய், நிர்பரனுமாய், நிர்பயனுமாய், ஹஷ்டமநாவுமாக்கித் தலைக்கட்டுகிறது. இவ் அதிசயித பயத்தைப் பற்ற “அஞ்சின நீ என்னை அடையென்றார் வந்தார்” என்றும் சொன்னோம்.

விளக்கம் – இங்கு கீதை (18-66) – மா சச: - வருத்தம் கொள்ளாதே – என்பதன் மூலம், குறிப்பிட்ட சோகத்தைக் கொண்டவன் மட்டுமே ப்ரபத்திக்கான தகுதி கொண்டவன் என்பது வெளிப்படுகிறது. ஆனால், ஜிதந்தே (1-8) - அஹம் பீத: அஸ்மி – இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு நான் அச்சம் கொள்கிறேன் – என்றும், பெரிய திருமொழி (1-6-4) - பாவீ தழுவென மொழிவதற்கு அஞ்சி நம்பனே வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் – என்றும் கூறப்படும் ப்ரமாணங்கள் மூலம், “அச்சம் கொண்டவன் ப்ரபத்திக்குத் தகுதி உள்ளவன்” என்று எப்படிக் கூறப்படுகிறது? இதனை விளக்குவோம். தான் விரும்புகின்ற இறுதியான பலன் இதுவரை கைகூடாமையால் சோகம் கொள்கிறான்; தொடர்ந்து, அந்தப் பலன் கிட்டுவதைத் தடுக்கவல்ல பல தடைகளைக் கண்டு அச்சமும் கொள்கிறான். முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு “விருப்பமற்றவை விலகுதல், விருப்பமானவை கைகூடுதல்” ஆகிய இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றை உரைத்தாலே, மற்றொன்று தானாகவே வெளிப்படும்; அதே போன்று ப்ரபத்திக்கான தகுதியாக “சோகம், அச்சம்” ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை உரைத்தாலே, மற்றொன்று தானாகவே வெளிப்படும். மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும்

கையில் இல்லாததால் ப்ரபத்திக்கான முழுத் தகுதியையும் அடைந்த ஒருவனுக்கு இவ்விதமாக சோகமும் பயமும் அதிகமாகவே இருக்கும். ஆகவே இந்த சரம ச்லோகத்தில், எல்லையற்ற சோகம் நிறைந்த ஒருவனுக்கு ஏற்றதான உபாயம் கூறப்பட்டது; இதன் மூலம் அவன் சந்தேகம் அற்றவனாகவும், பாரம் அற்றவனாகவும், பயம் அற்றவனாகவும், மகிழ்ச்சி நிறைந்தவனாகவும் செய்யப்படுகிறான். இங்குள்ள அதிகமான அச்சத்தைக் குறித்து, திருச்சின்னமாலையில் (8) - அஞ்சின நீ என்னை அடையென்றார் வந்தார் - என்று கூறப்பட்டது.

ப்ரபந்நனுக்கு துக்கம் விலகுதலும், துயரமும் பரஸ்பரம் முரண்படாமல்
இருத்தல்

மூலம் - இப்படிக் க்ருதக்ருத்யனான இவனுக்கு “தத்து கர்ம ஸமாசரேத்” என்று விஹிதமான கர்த்தவ்யாந்தர கைங்கர்ய அநுப்ரவிஷ்ட ஸதாசார விசேஷமென்னுமிடம், பூர்வாபர க்ரந்தங்களாலும் இச் ச்லோகந்தன்னில் அக்ரியாவதநர்த்தாய என்கையாலும் ஸித்தம். ஆகையால் மேல் பலஸித்தியில் ஸம்சயம் இல்லாமையாலும், மோகோபாயமாக ஒரு கர்த்தவ்யசேஷமில்லாமையாலும், இவனுக்கு உள்ள கர்த்தவ்யம் ஆஜ்ஞா அநுபாலந்ரூபமான ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகையாலும், அபராத ப்ரஸக்தமானால் அதிகாராந்தரத்திற் சொன்ன கட்டளையிலே அநுதாபாதிகளாலே ஸுபரிஹரமாகையாலும் இவன் ஹ்ருஷ்டமனாவாகக் குறையில்லை. இந்த ஹர்ஷம் விவேகியாய் ஹேயமான சரீராதிகளோடே துவக்குண்டிருக்கிற இவனுக்கு நிர்வேத மிசரமாய் நடந்ததேயாகிலும், இந் நிர்வேசமும் இச் சோக நிவ்ருத்தியும் பிந்ந விஷயங்களாகையாலே விரோதமில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதம் செய்யவேண்டிய செயலான ப்ரபத்தியைச் செய்த ப்ரபந்நன் ஒருவன், ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ரம் (17-88) - தத்து கர்ம ஸமாசரேத் - பலனை அளிக்காததும், செய்யாமல் விடுத்தால் பாபம் உண்டாக்கவல்லதும் உள்ள கர்மங்களைச் செய்தே ஆகவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, புண்ணியம் நிறைந்தவர்களால்

கைங்கர்யத்துடன் சேர்த்துச் செய்யப்படும் கர்மங்களை, தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்ப செய்யவேண்டும். இந்தக் கருத்தானது, இந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்த்ர ச்லோகத்திற்கு முன்பும் பின்பும் உள்ள ச்லோகங்களாலும், இந்த ச்லோகத்தாலும், “இதனைச் செய்யாவிட்டால் பாபம் ஸம்பவிக்கும்” என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். ஆகவே இனி கிட்டவுள்ள பலனைக் குறித்து எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை என்பதாலும், மோக்ஷத்திற்காக இனி வேறு எந்த உபாயத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டியதில்லை என்பதாலும், இனி செய்யவேண்டியவை அனைத்தும் பகவானின் ஆணையாக உள்ளதாகவும் அவையே பலனாக உள்ளவையாகவும் இருக்கும் கர்மங்களே ஆகும் என்பதாலும், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அபசாரம் உண்டானாலும் வேறு ஒரு அத்யாயத்தில் அவற்றுக்கான ப்ராயச்சித்தம் போதுமானது என்று கூறப்பட்டதற்கு ஏற்ப அவை எளிதாக அகலக்கூடியவை என்பதாலும், ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது இதயத்தில் மகிழ்ந்தபடி இருப்பதில் எந்தத் தடையும் (அல்லது குறையும்) இல்லை. விவேகம் நிறைந்தவனாகவும் தாழ்ந்தவையான சரீரம் போன்றவற்றுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவனாகவும் உள்ள ப்ரபந்நனுக்கு, இத்தகைய மகிழ்ச்சி என்பது அவனுடைய துயரத்துடன் சேர்ந்து இருந்தாலும், “துயரம், சோகம் நீங்குதல்” ஆகிய இரண்டும் தனித்தனி விஷயங்கள் என்பதால், இரண்டும் காணப்படுவதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை.

ஆர்த்த ப்ரபந்நன் மற்றும் த்ருப்த ப்ரபந்நன் குறித்த விளக்கங்கள்

குறிப்பு – அப்போதே மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி செய்பவன் ஆர்த்த ப்ரபந்நன் ஆவான். சரீரத்தின் முடிவில் மோக்ஷம் பெறவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி செய்பவன் த்ருப்த ப்ரபந்நன் ஆவான். இதனைக் குறித்து மேலும் விளக்கங்கள் பின்னர் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மூலம் – “மா சுச:” என்கிற இதுவே சோக நிமித்தமானவையெல்லாம் மோசநீயமாகைக்கு நியாமகமாகையாலே ப்ராரப்த கர்மத்திலும் சோக நிமித்தாம்சமெல்லாம் கழிகையால் ஆர்த்தி அதிசயமுடையவனுக்கு அப்போதே மோக்ஷம் ஸித்திக்கும். “மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்த கர்மத்திலும் மேலுள்ளதெல்லாம் கழிந்து இச் சரீராவஸநத்திலே மோக்ஷமென்று இசைய

வேண்டியதால், இச் சரீரந் தன்னிலும் ஆயுச்சேஷம் அநிஷ்டமானபோது இதுவும் ப்ரபத்தி வசீக்ருத ஸர்வசக்தி ஸங்கல்பத்தாலே கழியக் குறையில்லையிறே.

விளக்கம் – கீதை (18-66) – மா ௧௪: - வருத்தம் அடையாதே – என்னும் சொற்களே அனைத்துவிதமான சோகத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவற்றை நீக்குவதற்குத் தகுதியாக உள்ளன. பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் மூலமாக உண்டாகவல்ல சோகங்களும் கூட, இதன் மூலம் நீங்குகின்றன. ஆகவே, மிகுந்த சோகத்தில் உள்ள ஒருவனுக்குக் காலதாமதம் உண்டாகாமல் அப்போதே (அவன் விரும்பினால்) மோஷ்டம் அளிக்கிறது. திருவாய்மொழி (9-10-5) - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் – என்பதற்கு ஏற்ப, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களில் இதுவரை கழியாமல் உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தும் விலகி, இந்தச் சரீரம் விழும்போது மோஷ்டமானது கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை வேண்டும். இந்தச் சரீரம் உள்ளபோதே, இதன் மீதம் உள்ள ஆயுட்காலம் என்பது விருப்பம் இல்லாததாக இருந்தால், ப்ரபத்தி மூலம் அடையப்பெற்றதான அனைத்து சக்திகளும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் விளைவாக, அவனுடைய ஸங்கல்பத்தால், இந்தச் சரீரமும் நீங்குவதில் குறையில்லை.

ப்ராயச்சித்த விசேஷேஷு ஸர்வஸ்வாராதிகேஷு ச

ந ஆத்ம ஹிம்ஸந தோஷ: அஸ்தி ததா ஆர்த்த சரணாகதௌ

பொருள் – தன்னையே வருத்திக் கொள்வதான சில சிறப்பு ப்ராயச்சித்தங்கள், தன்னையே அக்னியில் அளிப்பதான ஸர்வஸ்வாரம் முதலான யாகங்கள் போன்று ஆர்த்த ப்ரபத்தியிலும் “ஆத்மா ஹிம்ஸித்தல்” என்னும் தோஷம் இல்லை.

த்ருப்தஸ்ய து யதா சாஸ்த்ரம் சிரம் ஜீவிதும் இச்சத:

ப்ரணரசுஷண சாஸ்த்ரார்த்த லங்கநம் து அபராதநம்

பொருள் – சாஸ்த்ரங்கள் தவறாமல் நீண்டகாலம் உயிர் வாழ எண்ணும் த்ருப்த ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு, உயிரைக் காக்கும்விதத்தில் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவற்றை மீறி நடத்தல் (உதாரணமாக தனது சரீரத்தைப் பாதுகாத்தல்) என்பது அபராதமே ஆகும்.

மூலம் – யோகிகள் யோகவிசேஷத்தாலே தேஹ ந்யாஸம் பண்ணுமாப்போலே, ஆர்த்தி அதிசயமுடையவன் ப்ரபத்தியாலே தேஹ ந்யாஸம் பண்ணுகைக்குத் தீர்த்த ப்ரவேசாதிகளிற்போலே யுகவிசேஷ நியமமுமில்லை. இவ் ஆர்த்த ப்ரபந்நனே எல்லாரிலும் கடுக ஆத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுகிறவன்.

விளக்கம் – யோகிகள், தங்களுடைய யோகத்தின் சிறப்பு காரணமாக, தாங்கள் விரும்பும்போது தங்களுடைய சரீரத்தை விடுவார்கள் (அதாவது உயிர் துறப்பார்கள்). அது போன்றே ஆர்த்த ப்ரபந்நன் ஒருவன், ஆர்த்தி ப்ரபத்தி மூலம், தனது சரீரத்தை விடுகிறான். தனது உயிரைத் துறப்பதற்கு நீரில் மூழ்குதல் முதலான செயல்களைச் செய்வதற்குக் கலியுகத்தில் சிறப்பான விதிவிலக்கு ஏதும் இல்லை. ஆனாலும், ஆர்த்த ப்ரபந்நனுக்கு இது போன்ற விதிகள் ஏதும் இல்லை. இத்தகைய ஆர்த்த ப்ரபந்நனே, அனைவரைக் காட்டிலும் தனது ஆத்மாவை விரைவாகக் காப்பாற்றிக் கொள்பவன் ஆவான்.

மூலம் – இப்படி ஆர்த்தன், த்ருப்தன் என்கிற பிரிவும் இவனுக்குப் பிறந்த சோகத்தில் வைஷம்யமடியாகச் சொல்லுகிறதத்தனை; ஒருவனுக்கு சோகமில்லாமையன்று. ஜந்மாந்தராதிமாத்ரம் சோக நிமித்தமாய் ஏதேனுமொரு நாள் மோக்ஷம் பெறுவோமென்று தேறியிருக்குமவன் இங்கு த்ருப்தன்; அல்லது உத்க்ருஷ்ட ஜந அவமாநாதி ஹேதுவான கர்வ ரூபமான அநாத்ம குணத்தையுடையவனல்லன். இச் சரீரத்தில் சதுர்முக ஐச்வர்யம் பெற்றாலும் இது பரிபூர்ண பகவதநுபவ விரோதியானபடியாலே இவ் வர்த்தமாந தேஹ ஸம்பந்தமுங்கூட மஹாக்நி போலே துஸ்ஸஹமாய், “உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டு” என்னும்படி, ப்ரபத்யநுஷ்டாந அநந்தரம் ஶக்ஷண மாத்ர விளம்ப ஶக்ஷமனல்லாதவன் ஆர்த்த ப்ரபந்நன்; அல்லது “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: ஆர்த்தார்த்தீ” என்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்டவனல்லன். “ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த:” என்கிறவிடம் அதிவாதமென்பார்க்கும் இங்கு இவ் அர்த்த ஸ்திதியில் விவாதம் பண்ணவொண்ணாது. உபாய அநுஷ்டானத்திற்குப் பின்பு பலமாகையாலும் இது உபதேச வேளையாகையாலும் இவ் ஆர்த்தன் திறத்திலும் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற பவிஷ்யத் நிர்தேசத்துக்குக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ப்ரபந்நர்களை “ஆர்த்தன், த்ருப்தன்” என்று இரண்டாகப் பிரித்தல் என்பது, அவரவர்களுடைய சோகத்தின் அளவைப் பொறுத்தே ஆகும்; த்ருப்தனுக்குச் சோகம் இல்லை என்று கொள்ளக்கூடாது. த்ருப்தன் என்பவன், அடுத்த பிறவி ஏற்படக்கூடும் என்று எண்ணுவதால் மட்டுமே சோகம் கொள்பவன் ஆவான்; “நான் ஏதேனும் ஒருநாளில் மோக்ஷம் அடைவேன்” என்ற விச்வாஸத்துடன் காத்திருப்பவன் ஆவான்; இவன், உயர்ந்த பிறவி எடுத்துள்ளபோதிலும் அவமானம் அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள கர்வம் முதலான அநாத்ம குணங்களைக் கொண்டவன் அல்லன். ஆர்த்த ப்ரபந்நன் என்பவன் - இந்தச் சரீரத்தில் உள்ளபோது நான்முகன் பதவி கிடத்தாலும் கூட, அந்தப் பதவியானது பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவம் உண்டாவதற்கு இடையூறாக இருக்கும் என்று எண்ணுபவன்; தன்னுடைய தற்போதுள்ள சரீர ஸம்பந்தம் கூட கொளுத்தும் அக்னி போன்று வருத்துவதாக எண்ணுபவன்; ஆகவே ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் ஒரு சூக்ஷ்மம் கூட உயிருடன் இருப்பதற்குப் பொறுக்காதவன்; திருவாய்மொழி (10-7-9) - உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டு - எனது சரீரத்தையும் உயிரையும் எடுப்பாயாக - என்னும்படி விண்ணப்பம் செய்பவன் ஆவான். அல்லது கீதையில் (7-16) - ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு: ஆர்த்தார்த்தீ - தான் இழந்ததை செல்வங்களைப் பெறத் துடிப்பவன் ஆர்த்தன் - என்பதில் கூறப்பட்டவன் அல்லன் எனலாம். ஒரு சிலர், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-28) - ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த: - ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் என்று யாராக இருந்தாலும், சரணாகதி அடைந்தால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவனே ஆகிறான் - என்னும் வாக்கியத்தில் கர்வத்துடன் கூடிய த்ருப்தனும் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவன் என்று கூறப்படுவதால், இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட வாக்கியம் என்பர்; ஆனால் இங்கு கூறப்பட்ட பல விஷயங்களையும் நோக்கும்போது, இவ்விதம் வாதம் செய்வது பொருந்தாது. கீதையில் (18-66) - மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை விடுவிப்பேன் - என்று எதிர்கால வினையைப் பயன்படுத்திய செயலானது, ஆர்த்தன் விஷயத்தில் பொருந்தாது (காரணம் அவன் அப்போதே மோக்ஷம் அடையவேண்டும் என்று எண்ணுபவன்) என்ற சந்தேகம் எழலாம்; ஆனால் அத்தகைய முடிவு என்பது உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னரே உண்டாகும் என்பதாலும், அத்தகைய உபாயம் குறித்த உபதேசம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாலும், இவ்விதம் உரைப்பது பொருத்தமே ஆகும்.

மூலம் - இவ் ஆர்த்த த்ருப்தாதி விபாகங்களெல்லாம் ஸக்ருத தாரதம்ய மூலமான பகவதநுக்ரஹ தாரதம்யத்தாலே வரும். “ப்ராரப்த மாத்ர முக்தத்ர தத்த்வவித் ஸுகமாப்நுயாத்” இத்யாதி வசனங்கள், ஆர்த்த ப்ரபந்ந விஷயத்தில் நிரவகாசங்கள். த்ருப்த ப்ரபந்நன் திறத்தில் உத்தர க்ருத்யம்சத்தைப் பற்ற “மா சுச:” என்கிற வாக்யத்தின் கருத்தை “ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக” என்று தொடங்கி, “அதஸ்த்வம் தவ தத்வதோ மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சய: ஸுகமாஸ்வ” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நர்களில் உள்ள ஆர்த்தன் மற்றும் த்ருப்தன் என்பதான வேறுபாடுகள், அவரவர்கள் செய்த நற்செயல்களில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக பகவத் அனுக்ரஹத்தில் ஏற்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகளால் உண்டாகின்றன. “ப்ராரப்த மாத்ர முக்தத்ர தத்த்வவித் ஸுகமாப்நுயாத் - தத்வங்களை அறிந்து ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட ஒருவன், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்ம பலன்களை அனுபவித்தவனாக, அந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் மோக்ஷ ஸுகம் அடைவான்” என்பது போன்ற வசனங்கள், ஆர்த்த ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் பொருந்தாது. ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் த்ருப்த ப்ரபந்நன் ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை “மா சுச: - வருத்தம் கொள்ளாதே” என்னும் வாக்யத்தின் அடிப்படையில், எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில், “ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக” என்று தொடங்கி, “அதஸ்த்வம் தவ தத்வதோ மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சய: ஸுகமாஸ்வ - நீ” என்னை உள்ளது உள்ளபடி அறிதல், பார்த்தல் மற்றும் அடைதல் ஆகியவற்றில் எந்தவிதமான ஐயமும் கொள்ளாமல் ஸுகமாக இருப்பாயாக”, என்று அருளிச்செய்தார்.

சோகத்திற்கான காரணங்கள்

மூலம் - இங்கு சொல்லுகிற சோக நிவ்ருத்திக்கு ஒருபடியாலும் ஸங்கோசுகரில்லாமையாலே இவ் உபாய விசேஷ ஜ்ஞாநத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலுமாக ஸர்வ ப்ரகார சோக ஹேதுக்களெல்லாம் கழியும்படிச் சொல்லிற்றாகிறது. அநுஷ்டாந பர்யந்தமல்லாத ஜ்ஞாநமாத்ரம் இவ் உபதேசத்தாலே பிறந்தாலும், “ந காதா காதிநம் சாஸ்தி பஹு சேதபி காயதி | ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி குலிங்க சகுநிர்யதா” என்கிற கணக்காய் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகையாலே, ஜ்ஞாந அநுஷ்டாநங்கள் இரண்டினுடையவும் பலமான சோகநிவ்ருத்தியையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிக்கிறது. ஆகையால்,

உபாயாநுஷ்டானத்தில் பூர்வ அபர மத்ய தசைகளைப் பற்ற ஸம்பாவிதமான சோகமெல்லாம் இங்கே கழிக்கப்படுகின்றன. எங்ஙனையென்னில் அதிகாரி விசேஷத்தையும், உபாய விசேஷத்தையும் உத்தரக்ருத்ய விசேஷத்தையும், பரிபூர்ண கைங்கர்ய பர்யந்த பல ஸித்தியையும் பற்றப் பல படியாக சோகம் ஸம்பாவிதம்.

விளக்கம் - சரமச்சலோகத்தில் கூறப்படுவதான “சோகம் விலகுதல்” என்பதற்கு எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லை. ஆகவே இந்த உபாயத்தைக் குறித்த ஞானம் மற்றும் இதனைக் கைக்கொள்ளுதல் ஆகியவை மூலம் ஒருவனுடைய அனைத்துவிதமான சோகங்களும் (அவற்றுக்கான காரணங்களுடன் சேர்ந்து) விலகும் என்பது கூறப்பட்டதாகிறது. இங்கு கூறப்பட்ட உபதேசம் மூலம் இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாமல், இதனைக் குறித்த வெறும் ஞானம் மட்டும் ஏற்பட்டால், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (42-21) - ந காதா காதிரம் சாஸ்தி பஹு சேதபி காயதி | ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி குலிங்க சகுநிர்யதா - சாஸ்த்ரமானது, தன்னைப் பலமுறை படித்தவனைத் திருத்த இயலவில்லை. குலிங்கம் என்னும் பறவையானது சிங்கத்தின் வாயில் உள்ள உணவை எடுத்தல் என்னும் விபரீதமான நோக்கம் கொண்டதாக உள்ளது போன்று, இங்குள்ள அனைத்து உயிர்களும் தங்களுடைய பூர்வ வாஸனையை விடாமல் உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய ஞானத்தால் எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. ஆகவே, சோகம் விலகுவதற்கு இந்த உபாயத்தைக் குறித்த ஞானமும், அதனைக் கைக்கொள்ளுதலும் ஆகிய இரண்டும் அவசியமே என்று இந்த ச்லோகம் கூறுகிறது. எனவே உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் விஷயத்தில், உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் முன்போ நடுவிலோ அல்லது பின்போ உண்டாகும் சோகங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. எப்படி என்றால், “உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளத் தனக்கு உள்ள தகுதி, உபாயத்தின் வலிமை, ப்ரபத்தி உபாயத்திற்குப் பின்னர் செய்யவேண்டியவை, பரிபூர்ணமான கைங்கர்யம் முடிய இறுதியாகக் கிட்ட உள்ள பலன்” ஆகியவற்றைக் குறித்து எண்ணுவதால் மட்டுமே சோகம் ஏற்படுவதால் ஆகும்.

“மா சுச:” என்னும் சொற்றொடருக்குப் பத்துவிதமான பொருள்கள்

மூலம் - (1) அதில் அநுஷ்டிக்கப் புகுகிற சரணாகதி தர்மம், ஜாதி வர்ண ஆச்ரமாத்ரி விசேஷ நிததமல்லாதையாலே ப்ராப்ய ருசியும், ப்ராபக விச்வாஸமும், ஆகிஞ்சந்ய ஜ்ஞாநாதிகளும் உண்டானபோது ஒருவர்க்கும் “நாம் இதுக்கு அதிகாரிகளல்லோ” மென்று சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி உபாயத்தில் உள்ள சரணாகதி தர்மமானது ஜாதி, வர்ணம், ஆச்ரமம் முதலானவற்றைப் பார்ப்பதில்லை. அடையவேண்டியதான மோக்ஷத்தில் ருசி, ப்ரபத்தியில் மஹாவிச்வாஸம், பக்தியோகம் போன்றவற்றைக் கைக்கொள்ள சக்தி இல்லை என்னும் எண்ணம் முதலானவை இருந்தாலே போதுமானது. “நாம் இதற்குத் தகு கொண்டவர்களா?” என்று எண்ணி சோகம் அடையவேண்டியதில்லை.

மூலம் - (2) இவ் உபாய விசேஷம் ஸபரிகரமாகக் க்ஷணகால ஸாத்யமாய், ஸுகரமாய், ஆவ்ருத்தி நிரபேக்ஷமாய், உபாயாந்தர வ்யவதாநமும் துஷ்கர பரிகராந்தரமுமின்றிக்கே இருப்பதாய், கோலின காலத்திலே அபேக்ஷித பலங்கள் எல்லாவற்றையும் தரவற்றாயிருக்கையால், ஆகிஞ்சந்யமும் பல விளம்ப பயமுமுடைய நமக்கு ஸபரிகரமாக சிரகால அநுவர்த்தநீயமாய் அத்யந்த அவஹிதர்க்கும் க்ருச்ரஸாத்யமாய்த் ததாவித பரிகராந்தர ஸாபேக்ஷமாய்ப் பல விளம்பமுமுடைத்தான உபாயாந்தரத்திலே அலைய வேண்டுகிறதோவென்று சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் - இந்த ப்ரபத்தி உபாயம் என்பது அங்கங்களுடன் கைக்கொள்ள மிகவும் எளிதாகவும், ஒரே க்ஷணத்தில் செய்யக்கூடியதாகவும், மீண்டும் மீண்டும் செய்யவேண்டும் என்று எதிர்பாராமல் உள்ளதாகவும், மற்ற உபாயங்கள் மற்றும் அங்கங்கள் ஆகியவற்றை எதிர்பாராமலும், கடினமான அங்களைக் கொள்ளாமல் உள்ளதாகவும், நாம் விரும்பும் அந்த நொடியிலேயே அனைத்து பலன்களையும் தரவல்லதாகவும் உள்ளது. ஆகவே வேறு எந்தவிதமான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளவும் தன்னிடம் சக்தி இல்லை என்றும், பலன் அளிக்கத் தாமதம் ஆகுமோ என்றும் அச்சம் கொள்ளும் நமக்கு, “அனைத்து அங்கங்களுடன் நீண்டகாலம் கைக்கொள்ள வேண்டியதாகவும், மிகவும் கவனத்துடன் உள்ளவர்களாலும் கூடக் கைக்கொள்ள கடினமானதாகவும், அனைத்து அங்கங்களுடன் செய்யவேண்டியதாகவும், பலன்

அளிப்பதில் காலதாமதத்துடன் கூடியுள்ளதாகவும் உள்ள மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமோ?" என்று சோகம் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

மூலம் - (3) இப்படி லக்ஷபாயமாத்ரத்தாலே வசீகார்யனாய்ப் பல ப்ரதாநம் பண்ணவிருக்கிற சரண்யன் ஸர்வஸுலபனாய், விச்வாஸநீயதமனாய், பரமகாருணிகனாய் நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யனாய் இருக்கையாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பற்ற சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ளதான மிகவும் எளிய ப்ரபத்தி உபாயம் மூலம் வசப்பட்டு நிற்பவனும், பலனை அளிப்பவனும், அனைவராலும் சரணம் புகத்தக்கவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் அனைவராலும் அடைவதற்கு எளியவனாகவும், நம்பத்தக்கவனாகவும், மிகுந்த கருணை கொண்டவனாகவும், சுருக்கமும் தடையும் இல்லாத சுதந்திரம் கொண்டவனாகவும் உள்ளான். ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனைப் பற்றுவதற்குச் சோகம் கொள்ளவேண்டாம்.

மூலம் - (4) இவ் உபாயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பின்பு ஆஜ்ஞா அநுஜ்ஞைகளாலே பண்ணும் ஸத் கர்மங்களெல்லாம் இப் ப்ரபத்திக்கு அங்கமல்லாமையாலே அவற்றுக்கு தேச காலாதி வைகுண்யத்தாலே சில வைகல்பம் உண்டானாலும், உபாஸநத்துக்குப் போல் இதுக்குப் பரிகர வைகல்பம் பிறக்கிறதோவென்று சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - ப்ரபத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னர், பகவானின் கட்டளைகள் என்றோ அல்லது பகவானுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணியோ செய்யப்படுகின்ற நற்செயல்கள் எதுவும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்களாக இருப்பதில்லை. ஆகவே அத்தகைய நித்யகர்மங்கள் முதலானவற்றை இயற்றும்போது காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவை காரணமாக அந்தக் கர்மங்களுக்கு ஏதேனும் குறைகள் உண்டானாலும், இதன் மூலம் அங்கங்களுக்குக் குறைகள் உண்டாகுமோ என்று எண்ணி சோகம் கொள்ளவேண்டாம்.

மூலம் - (5) பகவத் கைங்கர்யாதிகளுக்கு அநர்ஹதையுண்டாக்கும் புத்தி பூர்வ மஹா பாகவத அபசாராதிகளை விளைவித்து தக்தபடம் போலேயாக்கவல்ல ப்ரார்ப்த பலமான

பாப விசேஷத்துக்கு அஞ்சி ப்ரதம ப்ரபத்தி காலத்திலேயாதல், பின்பு ஒரு கால் அதுக்காகப் ப்ரபத்தி பண்ணியாதல் நிரபராதமான உத்தரக்ருத்யத்தை அபேக்ஷித்தால் மேல் அபராத ப்ரஸங்கத்தையும் பற்ற சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் - ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களின் விளைவாக, மஹாபாகவதர்களிடம் அறிந்து கொண்டே சில அபசாரங்கள் உண்டாகலாம். அவை பகவத் கைங்கர்யம் செய்யும் தகுதியை இழக்கும்படிச் செய்து, எரிந்த துணி போன்று பயனற்றதாக்குகின்றன. ஆகவே இவற்றுக்கு அச்சம் கொண்டு, ப்ரபத்தி செய்யும் அந்த நேரத்திலேயே, வருங்காலத்தில் எந்தவிதமான அபராதங்களும் இல்லாத கைங்கர்யங்களையும் ஸங்கல்பம் செய்யவேண்டும். அந்த நேரத்தில் செய்யத் தவறினால், அதற்காக ஒரு ப்ரபத்தியை பின்னர் செய்து கொள்ளலாம். இவ்விதம் செய்யும்போது வருங்காலத்தில் அபராதங்களுடைய ஸம்பந்தம் உண்டாகாது. ஆகவே ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அபராதங்கள் உண்டாகுமோ என்று சோகம் அடையவேண்டாம்.

மூலம் - (6) இப்படி நிரபராதமான உத்தரக்ருத்யத்தை அபேக்ஷியாதார்க்கும் மேல் புத்தி பூர்வ அபராதம் வந்தாலும் “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்று இருக்கக்கடவ, சரண்யன் இவனுக்கு அநுதாபத்தை உண்டாக்கிப் புந:ப்ரபத்தியாகிற ப்ராயச்சித்த விசேஷத்திலே மூட்டியும், அதுவும் கைதப்பும்படியான கடின ப்ரக்ருதிகளுக்கு சிஷாரூபங்களான உபக்லேச மாத்ரங்களைக் காட்டி மேல் அபராதம் பண்ணாதபடி விலக்கியும், பலங்கோரின காலத்துக்கு முன்பே கண்ணழிக்கையாலே ப்ரபந்நனுக்கு மின்னொளி போலே தோற்றி நிலைநில்லாதே போகிற புத்தி பூர்வ அபராத லேசங்களாலே நரகாதி மஹாக்லேசங்கள் வரில் செய்வதென் என்று சங்கித்து சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - ஒருவன் தனது ப்ரபத்தி காலத்தில், “பின்னால் வரும் வாழ்நாள் முழுவதும் எந்தவிதமான அபராதங்களையும் செய்யாமல் இருப்பேனாக”, என்று ப்ரார்த்தனை செய்யாமல் இருந்தான் என்றாலும், அவனுக்கு ப்ரபத்தியின் பின்னர் அபராதங்கள் வந்து சேர்ந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-4) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நான் ஒருபோதும் கைவிடேன் - என்று கூறினாலும், அந்த மனிதனுடைய மனதில் “நாம் தவறு செய்துவிட்டோம்” என்னும் எண்ணத்தை உண்டாக்கி, அவனை மீண்டும் ப்ரபத்தி என்னும் ப்ராயச்சித்தம் செய்யும்படியாகச் செய்கிறான். அதனையும் செய்யாமல்

இருக்கின்ற சில கடினமான மனிதர்களுக்கு ஒரு சில சிறிய தண்டனைகளை அளித்து, அவர்கள் மீண்டும் அபராதங்களைச் செய்யாமல் இருக்கும்படியாக மாற்றுகிறான். அவன் பலன் பெறுவதற்கும் முன்பாகவே அவனிடம் உள்ள அனைத்து தவறுகளையும் நீக்குகிறான். ஆகவே அவனால் செய்யப்பட்ட அனைத்துவிதமான அபராதங்களும் வானில் தோன்றி மறையும் மின்னல் போன்றே உள்ளதால், “முன்பு செய்த அபராதங்களுடைய விளைவால் நரகம் ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது?”, என்னும் சந்தேகத்தால் துக்கம் அடையவேண்டாம்.

மூலம் – (7) ஆர்த்தி ப்ரபந்நனுக்கு அப்போதே பல ஸித்தியுண்டாம்படி இருக்கையாலே “தேஹே சேத் பரீதிமான் மூடோ பவிதா நரகே அபி ஸ:” என்னும்படி நரக துல்யமான இச்சரீரம் அநுவர்த்திக்கிறதோ என்று சோகிக்கவேண்டா.

விளக்கம் – ஒரு சஷணமும் கூட காலதாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் உள்ள ஆர்த்தி ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு, நான் அப்போதே மோசஷம் அளிக்கிறேன். ஆகவே ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் (1-17-63) - தேஹே சேத் பரீதிமான் மூடோ பவிதா நரகே அபி ஸ: - சரீரத்தில் அன்பு வைக்கும் மூடன் ஒருவன் நரகத்தில் ஈடுபடுவான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நரகத்திற்குச் சமமான இந்தச் சரீரம் நீடித்தபடி இருக்குமோ என்னும் துக்கம் வேண்டாம்.

மூலம் – (8) கர்மயோகம் முதலான நிவ்ருத்தி தர்மங்களெல்லாம் “ந இஹ அபி க்ரம நாச: அஸ்தி” இத்யாதிகளிற்படியே இட்டபடை கற்படையாகையாலும், இச் சரணாகதனைப் பற்ற விசேஷித்து “ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்கையாலும், த்ருப்த ப்ரபந்நனுக்கும் கோரின காலத்தளவு விளம்பித்தாலும் பலஸித்தியில் ஸம்சயமில்லாமையாலே, “யஜ்ஞ: அந்ருதேந சூரதி தப: சூரதி விஸ்மயாத் | ஆயுர் விப்ரபரீவாதாத் தாநம் ச பரிகீர்த்திநாத்” இத்யாதிகளிற்படியே, ஸுக்ருத நாசகங்களாயிருப்பன சில துஷ்க்ருதங்களாலே இப் ப்ரபத்தி ரூபமான ஸுக்ருதம் நசித்துப் பலம் கிடையாதொழியில் செய்வதென் என்று சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் – மறுமைப் பயனை அளிக்கவல்லதான கர்மயோகம் முதலான கர்மங்கள் அனைத்தும் கீதை (2-40) - ந இஹ அபி க்ரம நாச: அஸ்தி – கர்மயோகத்தில் தொடங்கப்பட்ட எதுவும் அழிவதில்லை – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அஸ்திவாரம் இட்டது

கல்லைக் கொண்டு என்பதால் பலனை நிச்சயமாக அளித்தே தீரும் என்பதாலும், சரணம் புகுந்த இவனைக் குறித்து இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-4) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நான் ஒருபோதும் கைவிடேன் - என்று உறுதியுடன் உள்ளதாலும், ப்ரபந்நன் ஒருவன் விண்ப்பித்த காலம் முடிய மோக்ஷம் என்பது தாமதமானால் கூட பலன் கிட்டுமோ என்னும் ஐயம் தேவையில்லை. ஆகவே மநுஸ்ம்ருதி (4-27) - யஜ்ஞ: அந்ருதேநக்ஷரதி தப:க்ஷரதி விஸ்மயாத் | ஆயுர் விப்ரபரீவாதாத் தாநம் ச பரிகீர்த்திநாத் - யாகமானது பொய் உரைப்பதாலும், தவமானது கர்வம் அடைவதாலும், ஆயுளானது அந்தணர்களைத் தூஷிப்பதாலும், தானமானது தானே வெளிப்படுத்திக்கொள்வதாலும் அழிகின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நற்செயல்களாக உள்ள சிலவற்றை அழிப்பதாக தீமையான செயல்கள் உள்ளது போன்று, இந்தப் ப்ரபத்தி ரூபமான நற்செயலானது அழிந்து, பலன் கிட்டாமல் போனால் என்ன செய்வது என்று சோகம் கொள்ளவேண்டாம்.

மூலம் - (9) இச் சரீரந்தரம் மோக்ஷம் பெறவேண்டுமென்று காலங்குறிக்கையாலே, ஜந்மாந்தராத் ஹேதுக்களான ப்ரார்ப்த கர்ம விசேஷங்களாலே நமக்கு ஜந்மாந்தரங்கள் வரில் செய்வதென் என்று சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - இந்தச் சரீரம் முடிந்தவுடன் மோக்ஷம் அடையவேண்டும் என்று சேதநன் விரும்புவதால், அடுத்த ஜன்மத்தை உண்டாக்கக் காரணமாக உள்ளதான “பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள்” என்பதன் விளைவாக, பல பிறவிகள் உண்டானால் என்ன செய்வது என்று சோகம் அடையவேண்டாம்.

மூலம் - (10) அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் ப்ரபந்நனான இவனுக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான ஸர்வபாபங்களும் கழிகையாலே கேவல ஆத்ம அநுபவாதிகளான அந்தரயங்களாலே பரம பலத்துக்கு விளம்பம் வருகிறதோவென்று சோகிக்க வேண்டா.

விளக்கம் - மற்ற எந்த பலன்களையும் நாடாமல் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட ஒருவனுக்கு, மோக்ஷம் பெறுவதில் இடையூறாக இருந்த அனைத்து பாபங்களும் (கர்மங்கள்) நீங்குவதால், ஆத்ம அநுபவம் என்பது போன்றவற்றால் மிகவும் உயர்ந்த பலனாகிய மோக்ஷத்தை அடைவதில் காலதாமதம் உண்டானால் என்ன செய்வது என்று சோகம் அடையவேண்டாம்.

மூலம் – இப்படி ஸர்வப்ரகார சோக ஹேதுக்களும் கழியும்படி எனக்கு அநுக்ரஹ விஷய பூதனான நீ இனி சோகிக்கையாவது முன்பு நிக்ரஹ விஷய பூதனாய் நின்ற தசையில் சோகியாதாப் போலே அநிபுண க்ருத்யமாய் இவ் உபாய விசேஷ வைலக்ஷண்யத்துக்கும் ரக்ஷணபரமேறிட்டுக் கொள்ளுகிற ஸித்தோபாய பூதனான என் ப்ரபாவத்துக்கும் என் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணிக் க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிற உன் நிலைக்கும் தகுதியன்றென்று திருவுள்ளம்.

விளக்கம் – இவ்விதம் உனது அனைத்துவிதமான சோகங்களும் நீங்கும்படியாக எனது அநுக்ரஹத்தை நீ பெற்றாய். ஆகவே இனி நீ சோகம் அடைதல் என்பது, ப்ரபத்திக்கு முன்பாக நீ செய்யும் தவறுகளால் எனது தண்டனைக்கு உள்ளாவாய் என அறிந்திருந்தும் சோகம் அடையாமல் அப்போது இருந்தது போன்று மூடத்தனமே ஆகும். ப்ரபத்தியின் பின்னர் சோகம் கொள்ளுதல் என்பது, “ப்ரபத்தி உபாயத்தின் மேன்மை, உன்னுடைய பொறுப்புகள் அனைத்தையும் என் மீது ஏற்றுக் கொள்கின்ற ஸித்தோபாயனாகிய எனது ப்ரபாவம், என்னிடம் உனது பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்த பின்னர் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாக நிற்கும் உன்னுடைய நிலை” ஆகிய அனைத்திற்கும் ஏற்புடையதன்று.

சமரச்லோகத்தில் உள்ள “மா சுச:” என்பதே உயர்ந்த ரஹஸ்யம்

மூலம் – இப்படிச் சரமச்லோகத்தில் ஸாரதமான “மா சுச:” என்கிற சரமவாக்யத்தின் தாத்த்பர்யத்தைத் தங்கள் சரமதசையிலே ஆசார்யர்கள் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிப்பார்கள்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக சரமச்லோகத்தில் உள்ள “மா சுச:” என்னும் பகுதியானது, இந்தச் லோகத்தின் ஸாரமாகவே உள்ளதால், இதன் கருத்தை ஆசார்யர்கள் தங்களுடைய இறுதி நாட்களில் சிறந்த சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்வர்.

சரமச்லோகத்தினுடைய ஆழ்பொருள்கள் சுருக்கம்

மூலம் - இச் ச்லோகத்தில் பதங்களில் அடைவே (1) அதிகாரி விசேஷம், ஆகிஞ்சந்ய புரஸ்காரம், துஷ்கர பரிகராந்தர நைரபேக்ஷயம், அசக்ய ப்ரவ்ருத்தி அநைசித்யம், துஷ்கர அபிநிவேச வையர்த்யம், உபாய விசேஷத்தின் கணையுடைமை. (2) முமுக்ஷுவுக்கு சரண்ய விசேஷம், சரண்யனுடைய ஸுலபத்வ ஸுசீலவாதி குணபூர்ணத்வம், ஹித தம உபதேசித்வம். (3) ப்ராப்யனே ப்ராபகனானமை, நிரபேக்ஷ ஸர்வ விஷய நிஷ்ப்ரத்யூஹ கர்த்ருத்வம், வ்யாஜமாத்ர ப்ரதீக்ஷத்வம், உபாயாந்தர வ்யவதாந நிரபேக்ஷத்வம், பரிகராந்தர நிரபேக்ஷ ப்ரஸாத்யத்வம், ஸர்வ பலார்தி சரண்யத்வம், சரண்யாந்தர பரிக்ரஹ அஸஹத்வம், சரண்ய வைசிஷ்டயம். (4) உபயாந்தர ஸ்தாந நிவேச்யத்வம், பர ஸ்வீகர்த்ருத்வம். (5) பரந்யாஸ ரூப ஸாத்யோபாய விசேஷம், அதின் பரிகரங்கள், ஸர்வாதிகாரத்வம், ஸக்ருத்கர்தவ்யத்வம், ஸுக்ரத்வம், அவிளம்பித பல ப்ரதத்வம், ப்ராரப்த நிவர்த்தநக்ஷமத்வம். (6) அதிகாரியினுடைய பராதீந கர்த்ருத்வம், சாஸ்த்ர வச்யத்வம். (7) ரக்ஷகனுடைய பரமகாருணிகத்வம், ஸுப்ரஸந்நத்வம், நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யம், தூர்நிவாரத்வம், பராநபேக்ஷத்வம், அவஸர ப்ரதீக்ஷத்வம். (8) சரண்யகதனுடைய க்ருதக்ருத்யத்வம், பரிக்ருஹீத உபாய தத் பலங்களைப் பற்றக் கர்த்தவ்யாந்தரத்தில் ப்ராப்தியில்லாமை, பகவத்யர்த்த ப்ரியத்வம். (9) த்ரைகாலிக விரோதி பூயஸ்த்வம், விரோதி வர்க வைசித்ரயம். (10) அவற்றினுடைய ஈச்வர ஸங்கல்பமாத்ர நிவர்த்யத்வம், ப்ரபந்நேச்சா நியதமான விரோதி நிவ்ருத்தி காலம், விரோதி நிவ்ருத்தி ஸ்வரூபம், ஆத்ம கைவல்ய வ்யாவ்ருத்த யதாவஸ்தித ஸ்வரூபாவிர்பாவம், பரிபூர்ண பகவதநுபவம், ஸர்வவித கைங்கர்யம், அபுநராவ்ருத்தி. (11) முன்பு சோக ஹேது ப்ராசர்யம், பின்பு சோகிக்கப் ப்ராப்தியில்லாமை, விமர்ச காலமெல்லாம் நிஸ்ஸம்யத்வம், சோக நிவ்ருத்தி, நிர்பயத்வம், ஹர்ஷ விசேஷம், சரீரபாத கால ப்ரதீக்ஷத்வம், நிரபராத கைங்கர்ய ரஸிகத்வம் என்று இவை ப்ரதாநமாய் மற்றும் இவற்றுக்கு அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் சப்த சக்தியாலும் அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலும் அநுசிஷ்டங்கள்.

விளக்கம் - [மேலே உள்ளவற்றில் காணப்படும் எண்கள், சரம ச்லோகத்தில் உள்ள அந்தந்த பதங்களுடைய ஆழ்பொருள் ஆகும். அவையாவன - (1) ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய, (2) மாம், (3) ஏக, (4) சரண, (5) வ்ரஜ என்பதன் தாதுப்பகுதி, (6) வ்ரஜ என்பதன் விசுதி, (7) அஹம், (8) த்வா, (9) ஸர்வ பாப, (10) மோக்ஷயிஷ்யாமி, (11) மா

கச: - என்பவை ஆகும்] சரமச்சலோகத்தில் உள்ள பதங்களில் பின்வரும் கருத்துக்கள் மறைந்துள்ளன:

(1) இந்த உபாயத்திற்குத் தகுதியான அதிகாரியின் சிறப்பு, மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும் அற்று இருத்தல், செய்வதற்குக் கடினமான அங்கங்களை எதிர்பாராமல் இருத்தல், ஒருவனுடைய சக்திக்கு மீறிய செயல்களைச் செய்யவேண்டிய அவசியம் இன்மை (அல்லது அது போன்ற செயல்களில் முனைதலின் பொருத்தம் இன்மை), இயலாத செயல்களில் ஈடுபடுவதால் எந்தப் பலனும் கிட்டாமல் போதல், இந்த உபாயமானது மற்ற உபாயங்களைப் பொருத்துக் கொள்ளாமை

(2) முமுக்ஷுவுக்கு அனைத்துவிதத்திலும் ஏற்றவனாக அவன் மட்டுமே இருத்தலின் சிறப்பு, சரணம் அடையத்தக்கவனுடைய எளிமையாக அடையத்தக்கவனாக இருத்தல் மற்றும் சிறந்தவனாக இருத்தல் ஆகிய குணங்களுடைய முழுமை அடைந்த நிலை, நன்மை பயக்கவல்லவற்றை மட்டுமே உபதேசிக்கும் தன்மை

(3) அடையத்தக்கவனாக இருப்பவனே தன்னை அடைவதற்கான உபாயமாகவும் உள்ள நிலை, எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி வேறு எதனுடைய துணையையும் எதிர்பாராமல் தனித்து நின்று எந்த ஒரு செயலையும் செய்யும் தன்மை, ஒருவனைக் காப்பதற்காக அந்த மனிதனிடமிருந்து ஏதோ ஒரு சிறிய வாய்ப்பை மட்டுமே எதிர்பார்க்கும் தன்மை, மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களையும் எதிர்பாராத தன்மை, மற்ற எந்தவிதமான அங்களையும் எதிர்பாராத தன்மை, அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்லதான சரணம் புகும்படி உள்ள தன்மை, மற்ற யாரையும் சரணம் புகத்தக்கவர்களாகக் கொள்ளுதலைப் பொறுக்க இயலாத தன்மை, பெரியபிராட்டியும் சேர்ந்து உபாயமாக உள்ள தன்மை

(4) மற்ற உபாயங்களின் இடத்தில் நிற்கக்கூடிய தன்மை, மற்றவர்களுடைய பாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்காகச் செயலாற்றும் தன்மை

(5) ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஒப்படைக்கும்விதமாக உள்ள ஸாதனம், அதன் அங்கங்கள், அந்த உபாயத்தை அனைவரும் கைக்கொள்ளலாம்படி உள்ள தன்மை, ஒருமுறை மட்டுமே இயற்றப்படக்கூடியதாக உள்ள தன்மை, மிகவும் எளிதாக இயற்றக்கூடியதாக உள்ள தன்மை, பலன் அளிப்பதில் தாமதம் இல்லாத தன்மை, பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்களையும் விலக்கக்கூடிய தன்மை

(6) இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரி ஸர்வேச்வரனை அல்லாமல் வேறு எதற்கும் வசப்படாத தன்மை, சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட தன்மை

(7) காப்பாற்றுபவனுடைய மிக உயர்ந்த கருணை, எப்போதும் க்ருபையுடன் கூடிய தன்மை, சுருக்கம் அடையாத சுதந்திர தன்மை, தவிர்க்க முடியாதபடி உள்ள தன்மை, வேறு உதவிகளை எதிர்பாராத தன்மை, காப்பதற்கான தருணைத்தை எதிர்பார்க்கும் தன்மை

(8) சரணம் புகுந்தவனுடைய செய்யவேண்டியதைச் செய்துமுடித்த தன்மை, தான் கைக்கொள்கின்ற உபாயம் மற்றும் அதன் பலன் ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்காக வேறு எதிலும் ஈடுபடக்கூடாது என்னும் தன்மை, பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாக உள்ள தன்மை

(9) மூன்றுகாலங்களிலும் முக்திக்கு உண்டாகக்கூடிய தடைகள், பலவிதமான வடிவங்களில் முக்திக்குத் தடையாக உள்ளவை

(10) அந்தத் தடைகள் அனைத்தும் பகவானுடைய வெறும் ஸங்கல்பத்தாலேயே நீங்கும் நிலை, இவை எப்போது விலகவேண்டும் என்று ப்ரபந்நன் நினைக்கிறானோ அப்போதும் நீங்கும் நிலை, இந்த விரோதிகள் நீங்கும் விதங்கள், ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான தனது ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுத்தல், முழுமையான பகவத் அனுபவம், பகவானுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தல், மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பாமை

(11) உபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்கு முன்பாக சோகம் நீடிப்பதற்கான காரணம், உபாயத்தைக் கைக்கொண்ட பின்னர் சோகத்திற்கான அவசியம் இன்மை, மேலும் உள்ள காலங்கள் அனைத்திலும் எந்தவிதமான ஐயமும் அற்ற நிலை, சோகங்கள் அனைத்தும் விலகுதல், பயம் அற்ற நிலை, மிகுந்த சிறப்பான மகிழ்ச்சி, எப்போது எந்தச் சரீரம் விலகும் என்று அந்தக் காலத்தை எதிர்நோக்குதல், எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்தல்

இது போன்ற முதன்மையான பலவும் மற்றும் இவற்றால் எதிர்பார்க்கப்படும் மற்ற அனைத்தும், சரமச்லோகத்தில் உள்ள சொற்களுடைய வலிமை மற்றும் ஆழ்பொருள்களை வெளிப்படுத்தும் இயல்பு ஆகியவற்றால் உணரலாம்படி உள்ளன.

சரமச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்

மூலம் - “(1) அல்பஜ்ஞனாய், அல்பசக்தியாய், பரிமித காலவர்த்தியாய், விளம்பக்ஷமனுமன்றிக்கேயிருக்கிற உன்னாலே அறியவும் அநுஷ்டிக்கவும் அரிதாய்ப் பல விளம்பமுமுண்டாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களில் அலையாதே. (2) ஸர்வஸுலபனாய், ஸர்வலோக சரண்யனாய், சரண்யத்வ உபயுக்த ஸர்வாகார விசிஷ்டனான என்னையொருவனையுமே (3) அத்யவஸித்துக் கொண்டு, அங்க பஞ்சக ஸம்பந்தமான ஆத்மரக்ஷா பரஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணு. (4) இப்படி அநுஷ்டிதோபாயனாய், க்ருதக்ருத்யனாய், எனக்கு அடைக்கலமாய், அத்யர்த்த ப்ரியனான உன்னை, (5) பரமகாருணிகனாய், ஸுப்ரஸந்தனாய், நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யனாய், ஸ்வார்த்த ப்ரவ்ருத்தனான நானே என் ஸங்கல்ப மாத்ரமே துணையாகக் கொண்டு, (6) பஹுப்ரகாரமாய், அநந்தமாய், துரத்யயமான ஸர்வ விரோதி வர்க்கத்தோடும் பின் தொடர்ச்சியில்லாதபடி துவக்கறுத்து, என்னோடொக்க என்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை யெல்லாம் அநுபவிக்കையாலே துல்யபோகனாக்கிப் பரிபூர்ண அநுபவ பரீவாஹ ரூபமான ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யத்தையும் தந்து உகப்பன். (7) நீ ஒன்றுக்கும் சோகிக்க வேண்டா”, என்று சரமச்லோகத்தில் திரண்ட பொருள்.

விளக்கம் - [மேலே உள்ளவற்றில் காணப்படும் எண்கள், சரமச்லோகத்தில் உள்ள அந்தந்த பதங்களுடைய ஆழ்பொருள் ஆகும். அவையாவன - (1) ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய, (2) மாம் ஏகம், (3) சரணம் வ்ரஜ, (4) த்வா, (5) அஹம், (6) ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி, (7) மா சுச: - என்பவை ஆகும்]

சரமச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள் என்னவென்றால்:

(1) அற்பமான ஞானம் கொண்டவனாகவும், அற்பமான சக்தி கொண்டவனாகவும், குறுகிய ஆயுள் கொண்டவனாகவும், மோக்ஷம் என்னும் பலனைப் பெறுவதில் உள்ள காலதாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாதவனாகவும் நீ உள்ளாய். இப்படிப்பட்ட நீ, உன்னால் அறிவதற்கும் பின்பற்றுவதற்கும் மிகவும் கடினமானதாகவும், பலனைப் பெற்றுத் தருவதில் மிகவும் தாமதத்துடன் கூடியதாகவும் உள்ள மற்ற உபாயங்களை நாடாமல் இருப்பாயாக.

(2) அனைவராலும் எளிதாக அடையலாம்படி உள்ளவனும், அனைத்து லோகங்களும் சரணம் புகுபவனாகவும், அனைவரும் வந்து சரணம் புகுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து தன்மைகளையும் கொண்டவனாகவும் உள்ள என்னை மட்டுமே.

(3) நீ கைக்கொண்டு (அல்லது பின்பற்றி), உன்னுடைய ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும்படியாக, உனது அனைத்து பாரங்களையும், ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியதான ப்ரபத்தியைச் செய்வாயாக.

(4) இப்படியாக இந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவனாகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவும், என்னால் காக்கப்பட வேண்டியவனாகவும், எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாகவும் உள்ள உன்னை.

(5) மிகுந்த கருணை நிறைந்தவனும், க்ருபை நிறைந்தவனும், சுருக்கம் அடையாத சுதந்திரமானவனும், எங்கும் நிறைந்தவனும் ஆகிய நான், எனது ஸங்கல்பத்தை மட்டுமே துணையாகக் கொண்டு.

(6) பலவிதமாக உள்ளதும், எண்ணற்றதும், கடப்பதற்கு அரியதும் ஆகிய அனைத்துவிதமான தடைகளும் (அல்லது விரோதிகளும்) உன்னைப் பின்தொடராதபடி அவற்றை அடியுடன் விலக்குவேன். தொடர்ந்து என்னையும், எனது எல்லாவற்றையும் நீ அனுபவிக்கும்படி நான் செய்வதால், எனக்கு சமமாக அனைத்து இன்பங்களையும் நீ அனுபவிப்பாய். மேலும் உன்னுடைய இந்த அனுபவமானது அனைத்து இடங்கள், அனைத்து காலங்கள், அனைத்து நிலைகள் ஆகியவற்றில் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதான பரிபூர்ணமான ரூபம் கொண்டதாகவே இருக்கும்படியாக நான் மகிழ்வுடன் அளிப்பேன்.

(7) நீ எதனைக் குறித்தும் சோகம் அடையவேண்டாம்.

ஏகம் ஸர்வப்ரதம் தர்மம் ஸ்ரீயா ஜுஷ்டம் ஸமாச்ரிதை:

அபேத சோகைராசார்யை: அயம் பந்தா: ப்ரதர்சித:

பொருள் – “இது மட்டுமே” என்றுள்ளதாகவும், அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பதாகவும், பெரியபிராட்டியுடன் கூடியுள்ளதாகவும் இருக்கின்ற ஸித்தோபாயமாகிற ஸர்வேச்வரனை அடைந்தவர்களும், இதன் விளைவாகத் தங்கள் துன்பம் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவர்களும் ஆகிய நம்முடைய ஆசார்யர்களால் இந்த ப்ரபத்தி வழியானது நமக்கு நன்றாக விளக்கப்பட்டது.

குறிப்புடன் மேவும் தர்மங்களின்றி அங்கோவலனார்
 வெறித்துளவக்கழல் மெய்யரணென்று விரைந்தடைந்து
 பிரித்த வினைத்திரள் பின்தொடராவகை அப்பெரியோர்
 மறிப்புடை மன்னருள் வாசகத்தால் மருளற்றனமே

பொருள் – மிகுந்த மன ஒருமைப்பாட்டுடன் செய்யவேண்டியதான பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களைப் பின்பற்ற இயலாமல், நறுமணத்துடன் கூடிய துளசியைக் கொண்டதான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளையே தகுந்த உபாயம் என்று கொண்டு, அதனையே மிகவும் விரைவாக அடையும்படியாக ஆனோம். இதன் காரணமாக நம்மிடமிருந்து அகற்றப்பட்ட பாபங்கள் நம்மிடம் மீண்டும் வராதபடியாக நின்றோம். நம்மை வளைத்துக் கொண்டு வசப்படுத்துகின்ற க்ருஷ்ணனுடைய உறுதியான க்ருபை காரணமாக உண்டான சரமச்லோகத்தால், நம்முடைய அறியாமைகள் நீங்கப்பெற்றோம்.

வ்யாஸ ஆம்நாய பயோதி கௌஸ்துபநிபம் ஹ்ருத்யம் ஹரே: உத்தமம்
 ச்லோகம் கேசந லோக வேத பதவீ விச்வாஸித அர்த்தம் விது:
 யேஷாம் உக்திஷு முக்தி ஸௌத விசிகா ஸோபாந பங்க்திஷு அம்
 வைசம்பாயந சௌநக ப்ரப்ருதய: ச்ரேஷ்டா: சிர: கம்பிந:

பொருள் – பகவான் வ்யாஸருடைய வேதமாகிய மஹாபாரதம் என்ற ஸமுத்ரத்தில் உண்டானதும், பகவானுக்கு இனிமையான கௌஸ்துப மணி போன்றதும் ஆகிய சரமச்லோகமானது, “சரணாகதி” என்னும் ஆழ்பொருள் கொண்டது என்பதை லோகத்தில் உள்ள வசனங்கள் மூலமாகவும் வேதங்கள் மூலமாகவும் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் ஆழ்ந்த விச்வாஸத்துடன் அறிந்தனர். முக்தி என்னும் மாடமாளிகைக்குக் கொண்டு செல்லக்கூடிய படிக்கட்டுகளாக உள்ள இந்த ஆசார்யர்களுடைய சொற்களைக் கேட்டு, வைசம்பாயநர் சௌநகர் முதலான உயர்ந்தவர்கள் பலரும் தங்களுடைய தலையை அசைத்து இந்தக் கருத்துக்களுக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கிறார்கள்.

சரமச்லோக அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

பதவாக்யயோஜநா பாகம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர்
திருவடிகளே சரணம்
உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த நம் தூப்புல் பிள்ளை
திருவடிகளே சரணம்